

การเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ กับความรู้ ทักษะ และพฤติกรรม
ในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ
ของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี

นางสาวจันทิกา รอดเรืองเดช

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชานิติศาสตร์พัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

พ.ศ. 2543

ISBN 974-281-511-9

Newspaper Exposure, Knowledge, Attitudes and
Behavioral Avoidance from Sexual Harassment
among Female Vocational Students

MS. JANTIKA RODRONGDECH

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
For the Degree of Master of Arts

Department of Development Communication Arts
Graduate School Dhurakijpundit University

2000

เลขทะเบียน.....	0139097
วันลงทะเบียน.....	17 พ.ย. 2543
เลขเรียกหนังสือ.....	GW 302.2322 กธช 7 A1

ISBN 974-281-511-9

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ปริญญา นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต

ชื่อวิทยานิพนธ์ การเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ กับความรู้ ทักษะ และพฤติกรรม
ในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี

โดย น.ส.จันทิกา รอดเรืองเดช

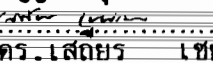
สาขาวิชา นิเทศศาสตร์พัฒนาการ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รศ.ดร.เสถียร เขยประทับ

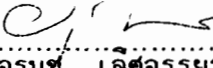
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

.....ประธานกรรมการ
(ศ.สุกัญญา สุกบรรทัด)

.....กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(รศ.ดร.เสถียร เขยประทับ)

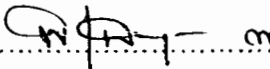
.....กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(รศ.อรนุช เลิศจรรยาภักดิ์)

.....กรรมการ

.....กรรมการผู้แทนทบวงมหาวิทยาลัย
(อาจารย์อรุณ งามดี)

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.พิรพันธุ์ พากุสุข)

วันที่ 31 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2543

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ปรากฏผลสำเร็จได้ด้วยความกรุณาและความอนุเคราะห์อย่างยิ่ง จาก รองศาสตราจารย์ ดร.เสถียร เศษประทีป อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งท่านได้กรุณาใช้เวลาอันมีค่าให้คำปรึกษา ชี้แนะ แนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องอย่างละเอียดมาโดยตลอด อันส่งผลให้เกิดประโยชน์แก่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณเป็นอย่างยิ่งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

รวมทั้ง ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์สุภัฏญา สุตบรรทัด ประธานกรรมการ วิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์อรุณช เลิศจรรยาภักดิ์ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และ อาจารย์อรุณงามดี กรรมการผู้แทนทบวงมหาวิทยาลัย ที่ให้คำแนะนำแก้ไขสิ่งที่บกพร่องและเพิ่มเติมข้อเสนอแนะต่าง ๆ เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้อำนวยการและคณาจารย์จากโรงเรียนทุกแห่ง ซึ่งผู้วิจัยได้ไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูล รวมไปถึงห้อง ๆ ในโรงเรียน ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามทุกคน

และขอขอบคุณ ดร.พีรพันธุ์ พาลุสุข คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย อาจารย์สุรางคณา ณ นคร ที่ได้ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์ และเพื่อน ๆ พี่ ๆ ทุกคน

และท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อวัชชัย และคุณแม่ต้องใจ รอดเรืองเดช อันเป็นที่รักยิ่งของผู้วิจัยที่ส่งเสริม สนับสนุนทางด้านการศึกษามาโดยตลอด อีกทั้งยังให้คำปลอบโยน ให้กำลังใจ และความห่วงใยมากมายจนไม่มีสิ่งใดจะเปรียบได้อีก รวมทั้งสามีที่แสนดี ที่ได้คอยให้ความช่วยเหลือ ชี้แนะ เป็นที่ปรึกษาในการค้นหาข้อมูลต่าง ๆ มาประกอบในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ รวมทั้งให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงเป็นรูปเป็นร่างได้อย่างมีคุณค่า

จันทิกา รอดเรืองเดช

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๓
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๑
กิตติกรรมประกาศ.....	๓
สารบัญ.....	๓
สารบัญตาราง.....	๓
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความสำคัญของปัญหา.....	1
ปัญหานำการวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์.....	5
สมมติฐาน.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
นิยามศัพท์.....	6
กรอบความคิดในการศึกษา.....	8
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
แนวคิดเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อมวลชน.....	9
ทฤษฎีการกำหนดวาระข่าวสาร.....	10
แนวความคิดเกี่ยวกับ KAP.....	12
แนวคิดเกี่ยวกับการเลือกและการแสวงหาข่าวสาร.....	14
ทฤษฎีการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจ.....	16
แนวคิดเกี่ยวกับการล่องเงินทางเพศ.....	18
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	20

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	22
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	22
วิธีการสุ่มตัวอย่าง.....	23
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	24
ลักษณะของคำถามในแบบสอบถาม และการวัดค่าตัวแปร.....	24
การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	27
วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล.....	28
การประมวลผลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	29
4 ผลการวิจัย.....	30
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	75
สรุปผลการวิจัย.....	75
อภิปรายผล.....	83
ข้อเสนอแนะ.....	86
- ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	86
- ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป.....	87
บรรณานุกรม.....	88
แบบสอบถาม.....	91
ตัวอย่างข่าวการล่องเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์.....	99
ประวัติผู้วิจัย.....	117

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ.....	31
2. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	32
3. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา.....	32
4. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามภูมิลำเนา.....	33
5. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะการพักอาศัย...	34
6. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพครอบครัว.....	34
7. จำนวนและร้อยละของความบ่อยครั้งในการอ่านหนังสือพิมพ์โดยทั่วไป...	35
8. จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการเปิดรับ เนื้อหาการล่องเกินทางเพศ.....	36
9. จำนวนและร้อยละในการเปิดรับเนื้อหาการล่องเกินทางเพศ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประเภทของสื่อที่เปิดรับ.....	36
10. จำนวนและร้อยละของความบ่อยครั้งในการเปิดรับเนื้อหา การล่องเกินทางเพศจากหนังสือพิมพ์.....	37
11. จำนวนและร้อยละของการให้ความสำคัญในการอ่านข่าว การล่องเกินทางเพศ.....	38
12. แสดงจำนวนผู้ตอบคำถามด้านความรู้เกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศ.....	39
13. แสดงการแบ่งกลุ่มระดับความรู้เกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศ โดยภาพรวม.....	43
14. แสดงทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศ.....	44
15. แสดงค่าเฉลี่ยทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศ.....	45
16. แสดงการแบ่งกลุ่มระดับทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศ โดยภาพรวม.....	50

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
17. แสดงพฤติกรรมกรรการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ.....	51
18. แสดงค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมกรรการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ.....	52
19. แสดงการแบ่งกลุ่มระดับพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยง ต่อการถูกล่วงเกินทางเพศโดยภาพรวม.....	56
20. การเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศในประเด็น "บ้านหรือบริเวณ ที่พักอาศัย เป็นสถานที่ที่มีโอกาสเกิดการล่วงเกินทางเพศได้".....	58
21. การเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศในประเด็น "อายุของผู้ถูก ล่วงเกินทางเพศมีแนวโน้มลดลง แสดงให้เห็นว่าการแต่งกายย้วยววน ไม่เหมาะสม ไม่ใช่สาเหตุเดียวของการถูกล่วงเกินทางเพศ".....	58
22. การเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศในประเด็น "การล่วงเกิน ทางเพศ มีความหมายครอบคลุมมากกว่าการกระทำโดยร่างกาย เพราะยังรวมถึงการใช้คำพูดหยาบคาย ส่อเสียด ลามก อนาจารด้วย"....	59
23. การเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศในประเด็น "เพศหญิง ในทุกวัยมีโอกาสถูกล่วงเกินทางเพศได้".....	60
24. การเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศในประเด็น "ผู้ชายทุกคน อาจเป็นผู้กระทำการล่วงเกินทางเพศได้".....	60
25. แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของลักษณะ ทางประชากรกับพฤติกรรมกรรการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศ ในหนังสือพิมพ์.....	61
26. แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของลักษณะ ทางประชากรกับความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ.....	63
27. แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของลักษณะ ทางประชากรกับทัศนคติเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ.....	64

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
28. Multiple Comparisons ระหว่างระดับการศึกษากับ ค่าเฉลี่ยของทัศนคติ เกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศ.....	65
29. แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของลักษณะ ทางประชากรกับพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศ.....	66
30. แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรม การเปิดรับข่าวสารการล่องเกินทางเพศจากหนังสือพิมพ์ กับความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศ.....	67
31. แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความรู้ กับทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศ.....	69
32. Multiple Comparisons ระหว่างความรู้ กับทัศนคติเกี่ยวกับ การล่องเกินทางเพศ.....	70
33. แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความรู้ กับพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศ.....	71
34. แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของทัศนคติ กับพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศ.....	72
35. Multiple Comparisons ระหว่างทัศนคติ กับพฤติกรรม การหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศ.....	72

ชื่อวิทยานิพนธ์	การเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ กับความรู้ ทักษะคิด และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี
ชื่อนักศึกษา	นางสาวจันทิกา รอดเรืองเดช
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.เสถียร เขยประทับ
สาขาวิชา	นิเทศศาสตร์พัฒนาการ
ปีการศึกษา	2543

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง "การเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ กับความรู้ ทักษะคิด และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์ ของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี เพื่อให้ทราบถึงความแตกต่างกันในด้านความรู้ ทักษะคิด และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ โดยเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เก็บข้อมูลจากนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี ซึ่งศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ทั้งที่เป็นของรัฐและเอกชน ที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

จากการวิเคราะห์และสรุปผลการวิจัย โดยใช้ค่าความถี่ ร้อยละ และการทดสอบความแตกต่างของตัวแปรด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. นักศึกษาอาชีวะสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์ไม่แตกต่างกัน
2. นักศึกษาอาชีวะสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศไม่แตกต่างกัน
3. นักศึกษาอาชีวะสตรีที่มีลักษณะทางประชากร ในด้านอายุและระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีทักษะคิดเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน
4. นักศึกษาอาชีวะสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศไม่แตกต่างกัน

5. นักศึกษาอาชีพะสตรี ที่มีการเปิดรับข่าวสารการล่องเงินทางเพศในหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน มีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเงินทางเพศไม่แตกต่างกัน

6. นักศึกษาอาชีพะสตรีที่มีความรู้เกี่ยวกับการล่องเงินทางเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเงินทางเพศแตกต่างกัน

7. นักศึกษาอาชีพะสตรีที่มีความรู้เกี่ยวกับการล่องเงินทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเงินทางเพศไม่แตกต่างกัน

8. นักศึกษาอาชีพะสตรีที่มีทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเงินทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเงินทางเพศแตกต่างกัน

Thesis Title Newspaper Exposure, Knowledge, Attitudes and Behavioral Avoidance from Sexual Harassment among Female Vocational Students

Name Ms. Jantika Rodroungdech

Thesis Advisor Associate Professor Satein Cheypratub, Ph.D

Department Development Communication Arts

Academic Year 2000

ABSTRACT

The purpose of the study was to investigate the affects of newspaper exposure, knowledge, attitudes and behaviours on the avoidance of sexual harassment among female vocational students.

Survey research was the methodology employed in the study. Four hundred questionnaires were administered to diploma of vocational (Por-vor-chor) and higher diploma of vocational (Por-vor-sor) level students studying in both public and private vocational institutes in Bangkok.

Frequency, percentage and one-way analysis of variance were statistics used to analyze the data. The results of the analysis are as follow:

1. Students with different demographic status were not differently exposed to sexual harassment information in newspapers.
2. Students with different demographic status were not different in the levels of knowledge on sexual harassment.
3. Students with different age and educational levels were different in attitudes towards sexual harassment.
4. Students with different demographic status were not different in behavioral avoidance from sexual harassment.

5. Students who were differently exposed to sexual harassment information in newspapers were not different in knowledge, attitudes and behavioral avoidance from sexual harassment.

6. Students who were different in knowledge on sexual harassment were different in attitudes towards sexual harassment.

7. Students who were different in knowledge on sexual harassment were not different in behavioral avoidance from sexual harassment.

8. Students who were different in attitudes towards sexual harassment were different in behavioral avoidance from sexual harassment.

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

โลกในยุคปัจจุบัน ถือเป็นยุคแห่งการสื่อสารไร้พรมแดน ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ มีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของผู้คน สื่อมวลชน ในฐานะที่เป็นตัวกลางในการส่งผ่านความรู้ ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ไปยังประชาชน จึงมีบทบาทที่สำคัญยิ่ง โดยเฉพาะการทำงานของสื่อมวลชนในปัจจุบัน ที่มีการขยายขอบเขตไปอย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้นนั้น ผลกระทบต่อความคิดและความรู้สึกของประชาชน ยิ่งมีเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน

ไม่มีใครปฏิเสธว่า "สื่อมวลชน" มีอิทธิพลต่อความคิด ความรู้สึกหรือทัศนคติของประชาชน สื่อมวลชนสามารถชี้นำ เสนอแนะ หรือแม้กระทั่งการชักจูงให้สาธารณชน กระทำการไปในทางใดทางหนึ่งได้ นอกจากนั้น ยังสามารถสร้างประชามติ ซึ่งถือเป็นพลังสำคัญในการแสดงออกต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่ทุก ๆ ฝ่าย ต้องให้ความสนใจ

ท่ามกลางความสับสนของสังคมในปัจจุบัน ข่าวสารหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้เกิดขึ้นมากมาย บางเหตุการณ์ประชาชนก็สามารถรับรู้ได้ บางเหตุการณ์ก็ไม่สามารถรับรู้ เหตุที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากการควบคุมการไหลของข่าวสารจากสื่อมวลชนนั่นเอง ดังนั้น การเป็น "นายทวาร" หรือ *Gatekeeper* ของสื่อมวลชน จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการส่งผ่านความรู้ต่าง ๆ ไปยังสาธารณชน นอกจากนั้น ตามทฤษฎี *Agenda Setting* ซึ่ง *Maxwell E. McCombs* และ *Donald I. Shaw* ได้เสนอไว้เมื่อปี ค.ศ.1972 ยังกล่าวว่า "ในบรรดาเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เรื่องราวหรือเหตุการณ์ใดที่ถูกนำมาเสนอเป็นข่าวสำคัญและได้รับการนำเสนออย่างต่อเนื่อง เรื่องนั้นก็จะกลายเป็นเรื่องสำคัญสำหรับประชาชนตามไปด้วย เพราะประชาชนคิดว่าเรื่องที่สื่อมวลชนนำมาเสนอนั้น เป็นเรื่องที่สำคัญเรื่องดังกล่าวจึงอยู่ในความสนใจของประชาชน ประชาชนจะพูดคุยกันถึงเรื่องนั้นเป็นส่วนใหญ่ ในการพบปะพูดคุยกันในสังคมและชีวิตประจำวัน ทั้ง ๆ ที่จริง ๆ แล้วเรื่องที่สื่อมวลชนนำมาเสนอให้อยู่ในความสนใจของประชาชนนั้น อาจไม่มีความสำคัญมากนักก็ได้" ดังนั้น ปริมาณการเสนอข่าวสารใด ๆ ของสื่อมวลชน จะเป็นการสร้างกระแสการรับรู้ให้เกิดขึ้นในหมู่ประชาชน แต่หากสื่อมวลชนไม่เสนอข่าวสารใดออกมา สาธารณชนก็ไม่สามารถรับรู้ได้เลย

การเสนอข่าวของสื่อมวลชนนั้น ถือได้ว่าเป็นเสมือนดาบสองคม ที่มีทั้งคุณอนันต์และโทษมหันต์ หากประชาชนนำสิ่งที่สื่อมวลชนเสนอไปใช้ในทางที่ดี ก็ถือเป็นคุณอนันต์ หากนำไปใช้เป็นตัวอย่างในทางไม่ดี หรือใช้ในทางที่ไม่ถูกต้อง ก็จะเป็นโทษอย่างมหันต์ทีเดียว แต่หากเราพิจารณาในด้านคุณประโยชน์ของสื่อมวลชนนั้น จะเห็นว่ามีคุณประโยชน์อย่างมหาศาล เราสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รับทราบความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นในสังคมได้จากสื่อมวลชน เราสามารถซึมซับความรู้ ตลอดจนเทคนิควิธีต่าง ๆ และนำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

“หนังสือพิมพ์” ซึ่งเป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่งที่เคยมีอิทธิพลต่อความรู้ ความคิด และทัศนคติของประชาชนได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะประชาชนในกรุงเทพมหานคร เนื่องจากเป็นประชากรที่มีความสามารถในการรู้หนังสือสูง จึงสามารถเปิดรับสื่อดังกล่าวได้เป็นอย่างดี โดยเนื้อหาที่หนังสือพิมพ์ประเภทเน้นปริมาณ มักหยิบยกขึ้นมาเสนออยู่เป็นประจำ จะเป็นเรื่องของการกระทำผิดทางเพศหรือการล่วงเกินทางเพศ เช่น การกระทำอนาจาร การล่อลวงหญิง การข่มขืนกระทำชำเรา หรือที่ร้ายแรงที่สุดก็คือการข่มขืนแล้วฆ่า ซึ่งความผิดต่าง ๆ ข้างต้น จะมีผลกระทบกระเทือนทั้งต่อร่างกายและจิตใจของผู้ถูกกระทำเป็นอย่างมาก นอกจากนั้น ยังส่งผลกระทบต่อผู้ใกล้ชิด รวมทั้งผู้หญิงโดยทั่วไปอีกด้วย

การเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศ เป็นการบอกเล่าและตีแผ่เรื่องราว หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ให้สาธารณชนได้รับรู้ ซึ่งนับว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อประชาชน โดยเฉพาะผู้หญิงที่เป็นวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่มีโอกาสเสี่ยงต่อการถูกประทุษร้ายต่อร่างกายเป็นอย่างมาก การเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศจากหนังสือพิมพ์อย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้ที่รับทราบข่าวสารนั้น ๆ เกิดการระมัดระวังตัวหรือพยายามหลีกเลี่ยงต่อการเกิดเหตุการณ์ดังกล่าว รวมทั้งการบอกต่อไปยังผู้ใกล้ชิดให้ทราบถึงเหตุการณ์นั้น ๆ ด้วย

“ปัจจุบันการล่วงเกินทางเพศ มีความรุนแรงมากกว่าในอดีต ด้วยเหตุผลหลายประการด้วยกัน อาทิ บทบาทของผู้ชายในโลกปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไป พวกเขาไม่มีบุคลิกภาพที่เข้มแข็งเพียงพอที่จะรับมือกับภรรยาต่าง ๆ ได้ ผู้ชายในวัย 30 – 40 ปี (ซึ่งเป็นช่วงอายุที่มีการล่วงเกินทางเพศมากที่สุด) จะถูกกดดันทั้งที่บ้าน ที่ทำงานและการมีเพศสัมพันธ์ ชายผู้ตกอยู่ในความเดือดร้อนยุ่งยาก อาจรู้สึกไม่มั่นคงและรู้สึกว่าตนเองบกพร่องในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จึงลงเอยด้วยการหันไปกดขี่ข่มเหงครอบครัว รวมทั้งกระทำการล่วงเกินคนในครอบครัวไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง” (แอ็ดดี้, ผู้แปล 2532: 27)

การนำเสนอเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ เกี่ยวกับข่าวการล่องเกินทางเพศมีให้เห็นอยู่เป็นจำนวนมากอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นข่าวหรือบทความต่าง ๆ ซึ่งหลายคนเห็นด้วยกับการตีแผ่เรื่องราวดังกล่าว เพราะเห็นว่า เรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นน่าจะเป็นอุทาหรณ์หรือเป็นบทเรียนที่คนอื่น ๆ ควรจะตระหนักถึงและมีความระมัดระวังมากขึ้นเป็นพิเศษ แต่มีคนอีกเป็นจำนวนไม่น้อยที่คัดค้านความคิดดังกล่าว โดยมองว่า ยังมีการตีพิมพ์เผยแพร่เรื่องราวการล่องเกินทางเพศมากเท่าไร ความรู้สึก ความคิดของประชาชนยิ่งเปลี่ยนไปมากเท่านั้น บางคนอาจจะเห็นเป็นเรื่องธรรมดา เพราะความซาซินที่ได้จากการอ่านเรื่องราวดังกล่าว ผ่านทางหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เป็นประจำ บางคนมองว่า เรื่องราวที่นำเสนออย่างละเอียดเกินไปนั้น อาจจะเป็นตัวอย่างให้เกิดการกระทำเลียนแบบได้

แต่เมื่อมองในแง่ของคุณประโยชน์แล้ว การนำเสนอข่าวการล่องเกินทางเพศบนหน้าหนังสือพิมพ์นั้น มีบทบาทและมีอิทธิพลต่อการสร้างการรับรู้ ทักษะคิด รวมทั้งเป็นการให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ แก่ประชาชน โดยเฉพาะสตรีวัยรุ่น ซึ่งมีความเสี่ยงกับเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นอย่างมาก นอกจากนั้น ยังเป็นการให้ความรู้ในอีกรูปแบบหนึ่ง โดยผู้อ่านอาจจะไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกตัว เช่น ได้ทราบถึงวิธีการต่าง ๆ ที่จะป้องกันตัวจากการเสี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศได้ หรือได้รับทราบข้อเสนอแนะบางประการ เช่น ไม่ควรไว้ใจบุคคลอื่นจนเกินไป เพราะบางครั้ง บุคคลที่คิดว่าปลอดภัย ก็อาจจะเป็นบุคคลที่ไว้ใจไม่ได้ เป็นต้นว่า คนใกล้ชิดตัว เช่น พ่อ ญาติ พี่น้อง หรือแม้กระทั่งพระสงฆ์

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีการวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวาง ในเรื่องการนำเสนอข่าวการล่องเกินทางเพศผ่านทางหน้าหนังสือพิมพ์ แต่การเสนอข่าวในลักษณะดังกล่าวก็ยังคงต้องมีอยู่ เนื่องจากถือว่าเป็นหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของหนังสือพิมพ์ ในการตีแผ่เรื่องราว บอกเล่าความเป็นไปของสังคมให้กับประชาชนได้รับทราบ ซึ่งผลกระทบต่อความรู้ ทักษะคิด และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศของประชาชน จะมีมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับการยอมรับของประชาชนเอง เพราะแต่ละบุคคลย่อมมีการคัดเลือกข่าวสารที่แตกต่างกันไป

มนุษย์แต่ละคน จะมีกระบวนการในการคัดเลือกข่าวสารที่จะรับแตกต่างกัน ซึ่งกระบวนการเลือกนี้ เปรียบเสมือนเครื่องกรอง (Filters) ข่าวสารในการรับรู้ของมนุษย์เรา โดยจะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ ความต้องการ ความเชื่อ ทักษะคิด ความรู้สึกนึกคิด ฯลฯ ของแต่ละบุคคล ดังนั้น เราจึงยังเห็นการแต่งกายของวัยรุ่นหญิงที่ล่อแหลม การไม่ระมัดระวังตัวในที่เปลี่ยว หรือยังไม่มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่หนังสือพิมพ์นำเสนอ ฯลฯ จึงมีคำถามเกิดขึ้นว่า แท้ที่จริงแล้วการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์นั้น มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดของประชาชน ดังที่กล่าวไว้ใน

ทฤษฎี *Agenda Setting* หรือไม่ ถ้ามี จะมีผลต่อความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศอย่างไร

จากสาเหตุและปัญหาดังกล่าว จึงทำให้ผู้วิจัยต้องการที่จะศึกษาว่า การเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ มีผลอย่างไรต่อความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ ของนักศึกษาอาชีวศึกษาที่เป็นสตรี โดยเหตุที่เน้นไปยังกลุ่มนักศึกษาอาชีวศึกษาที่เป็นสตรีนั้น เนื่องจากคนในกลุ่มนี้มักจะมีข่าวหรือถูกกล่าวถึงในทางเสื่อมเสียกันอยู่เสมอ เช่น การปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนเกินงาม การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมก่อนเวลาอันควร จนทำให้ภาพโดยรวมของกลุ่มนักศึกษาอาชีวศึกษาสตรีดูไม่ค่อยดีนัก ดังนั้น จึงเป็นที่น่าสนใจว่า แท้ที่จริงแล้วคนในกลุ่มดังกล่าวมีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศอย่างไร ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้ จะเป็นการศึกษาถึงอิทธิพลของหนังสือพิมพ์ ที่นำเสนอข่าวสารเรื่องการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์ ซึ่งส่งผลให้กลุ่มนักศึกษาอาชีวศึกษาที่เป็นสตรีเกิดความรู้ ทักษะ และมีพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศต่อไป

ปัญหำนำการวิจัย

1. ลักษณะทางประชากรของนักศึกษาอาชีวศึกษาสตรีที่แตกต่างกัน มีผลต่อการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์หรือไม่
2. ลักษณะทางประชากรของนักศึกษาอาชีวศึกษาสตรีที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศหรือไม่
3. การเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศของนักศึกษาอาชีวศึกษาสตรีที่แตกต่างกัน มีความสัมพันธ์อย่างไรกับความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์ ของนักศึกษาอาชีวศึกษาที่เป็นสตรี
2. เพื่อศึกษาความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ ของนักศึกษาอาชีวศึกษาที่เป็นสตรี

3. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างความรู้ ทักษะ พฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ และการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์ ของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี

สมมติฐาน

1. นักศึกษาอาชีวะสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน
2. นักศึกษาอาชีวะสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน
3. นักศึกษาอาชีวะสตรีที่มีการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน มีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน
4. นักศึกษาอาชีวะสตรีที่มีความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน มีทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน
5. นักศึกษาอาชีวะสตรีที่มีทักษะเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ มุ่งศึกษาเฉพาะประชาชนที่เป็นสตรี ศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษา (ปวช./ปวส.) ทั้งที่เป็นของรัฐและเอกชน ที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงปิดภาคการศึกษา ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการคัดเลือก จึงไม่สามารถกระจายไปในแต่ละชั้นปีการศึกษาได้อย่างเท่าเทียมกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศของกลุ่มนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการป้องกันปัญหาการล่วงเกินทางเพศได้
2. เพื่อกระตุ้นเตือนให้สื่อมวลชนโดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ เกิดจิตสำนึกและตระหนักถึงความสำคัญต่อการเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศ โดยเป็นการนำเสนอในทางที่สร้างสรรค์ ให้กลุ่มวัยรุ่นเกิดการปรับเปลี่ยนความรู้ ทักษะ และพฤติกรรม ในทางที่ถูกต้องและเกิดการระมัดระวังตัวมากขึ้น
3. เพื่อสามารถใช้เป็นข้อบ่งชี้และเป็นแนวทางการปฏิบัติตน สำหรับกลุ่มวัยรุ่นและผู้ปกครองได้นำไปพิจารณาไตร่ตรอง
4. เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันการถูกล่วงเกินทางเพศต่อไป

นิยามศัพท์

การเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศ หมายถึง ปริมาณความถี่เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ ที่ได้รับจากการอ่านหนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์ หมายถึง หนังสือพิมพ์รายวันที่ออกวางจำหน่ายในกรุงเทพฯ ซึ่งนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ โดยการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง หนังสือพิมพ์ 2 ประเภท คือ ทั้งหนังสือพิมพ์ในเชิงคุณภาพและในเชิงปริมาณ

ความรู้ หมายถึง ความสามารถในการตอบคำถามเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ ที่นำมาจากหน้าหนังสือพิมพ์ได้อย่างถูกต้อง

ทัศนคติ หมายถึง ทัศนคติต่อข่าวสารที่นำเสนอ เป็นความรู้สึกที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง ต่อประเด็นหรือข้อความเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศที่กำหนด

พฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ หมายถึง ระดับของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ตั้งแต่น้อยที่สุดจนถึงมากที่สุด ต่อประเด็นคำถามหรือสถานการณ์ที่เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศที่กำหนด

การล่วงเกินทางเพศ หมายถึง การรुकัลลัทธิส่วบุคคลทางเพศของผู้ใดผู้หนึ่ง ที่ก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียทั้งต่อร่างกายและจิตใจ โดยที่ทั้งสองฝ่ายอาจรู้จักหรือไม่รู้จักกันก็ได้ ซึ่งในที่นี้หมายถึง

1. การล่วงเกินทางเพศทางวาจา หมายความว่า เป็นการใช้คำพูดในลักษณะของการดูหมิ่น เหยียดหยาม และใช้วาจาที่ไม่เหมาะสม ซึ่งเป็นไปในลักษณะของเรื่องเพศ เป็นต้นว่าการเชิญชวนให้กระทำการทางเพศบางอย่างร่วมกัน

2. การล่วงเกินทางเพศทางกาย หมายความว่า การใช้กิริยาท่าทางโดยการสัมผัส เป็นต้นว่า การแตะเนื้อต้องตัว การกอดจูบ ลูบคลำ การเล้าโลม รวมไปถึงการมีเพศสัมพันธ์ที่ฝ่ายผู้ถูกกระทำหรือฝ่ายหญิงนั้นไม่ยินยอม

ลักษณะทางประชากร หมายถึง อายุ รายได้ ระดับการศึกษา ภูมิลำเนา ลักษณะการพักอาศัย และ สถานภาพครอบครัว

รายได้ หมายถึง จำนวนเงินต่อเดือนที่นักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี ได้รับจากผู้ปกครองเป็นประจำ รวมทั้งจำนวนเงินที่หามาได้เอง

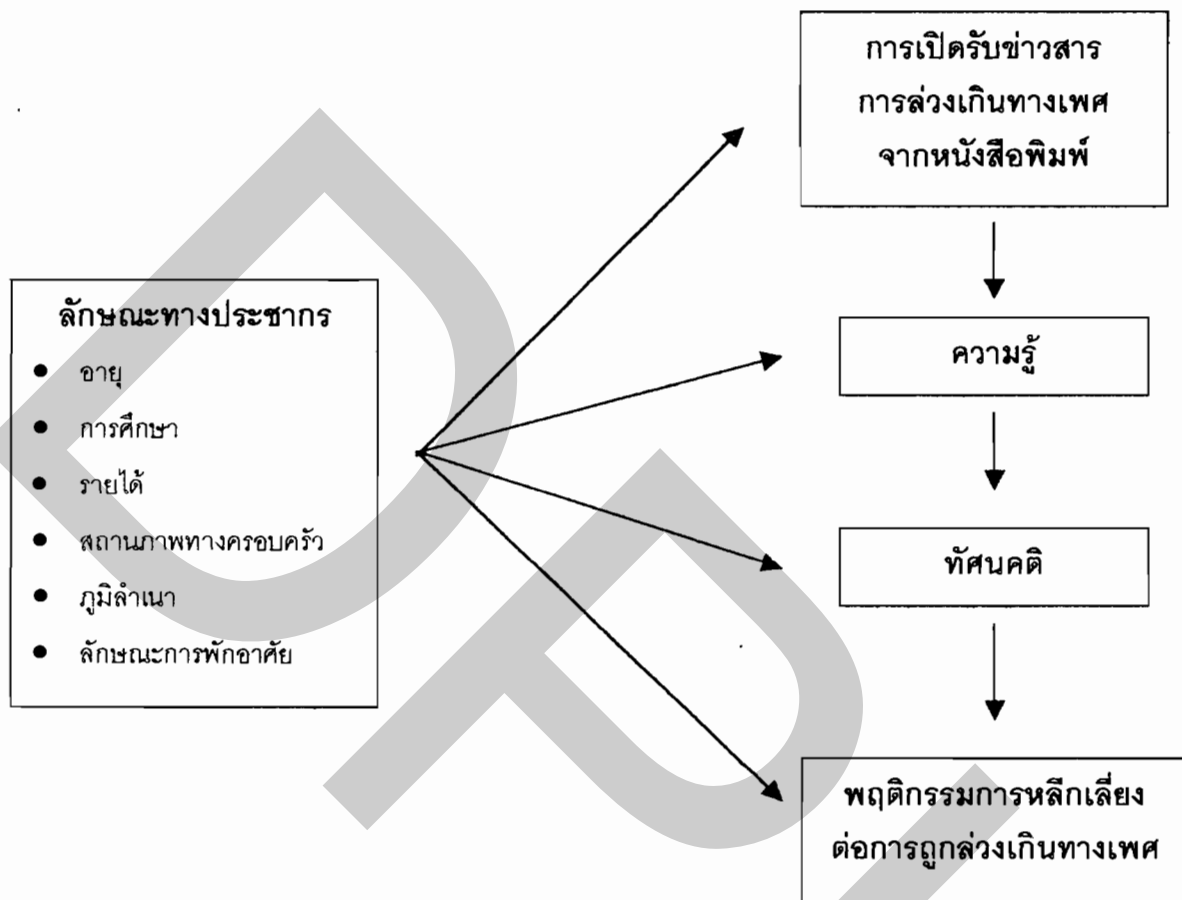
ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับชั้นที่กำลังศึกษาอยู่ โดยเป็นการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา ได้แก่ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ทั้งที่เป็นของรัฐและเอกชน ที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น

ภูมิลำเนา หมายถึง ดินกำเนิดของนักศึกษาอาชีวะ ซึ่งจำแนกเป็น กรุงเทพฯ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง (ที่ไม่ใช่กรุงเทพฯ) ภาคตะวันออก และภาคใต้

ลักษณะการพักอาศัย หมายถึง สภาพการอยู่อาศัยของนักศึกษา จำแนกเป็น อาศัยอยู่กับพ่อแม่ อาศัยกับญาติเช่าหอพัก แฟลตหรืออพาร์ทเมนท์ และอื่น ๆ

สถานภาพครอบครัว หมายถึง ลักษณะการอยู่ร่วมกันในครอบครัวของนักศึกษา จำแนกเป็น พ่อแม่อยู่ด้วยกัน พ่อแม่แยกกันอยู่ (หย่าร้าง) พ่อและ/หรือแม่ถึงแก่กรรม และอื่น ๆ

กรอบความคิดในการศึกษา

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง "การเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ กับความรู้ ทศนคติและพฤติกรรม ในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ ของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี" ผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาใช้เป็นกรอบในการศึกษา เพื่อตอบสมมุติฐานของงานวิจัย ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อมวลชน
2. ทฤษฎีการกำหนดวาระข่าวสาร (*Agenda Setting*)
3. แนวความคิดเกี่ยวกับ KAP
4. แนวคิดเกี่ยวกับการเลือกและการแสวงหาข่าวสาร
5. ทฤษฎีการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจ (*Uses and Gratification*)
6. แนวคิดเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อมวลชน

การเปิดรับสื่อมวลชน (*Media Exposure*) จะสัมพันธ์ผลมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับ พฤติกรรมการเปิดรับสารของผู้รับ ซึ่งเมอร์ริลล์ และ โลเวนสไตน์ (*Merrill and Lowenstein, 1971*) ได้สรุปว่าเกิดจากปัจจัยพื้นฐานดังนี้

1. ความเหงา ซึ่งเหตุผลทางจิตวิทยาเชื่อว่า โดยปกติมนุษย์ย่อมไม่ชอบที่จะอยู่ตามลำพัง พยายามที่จะรวมกลุ่มเพื่อสังสรรค์กับผู้อื่นเท่าที่มีโอกาส แต่ถ้าไม่สามารถที่จะติดต่อสังสรรค์กับบุคคลได้โดยตรง ก็จะอยู่กับสื่อต่าง ๆ ที่ใช้ในการสื่อสาร และบางคนก็จะพอใจที่อยู่กับสื่อมวลชนมากกว่าสื่อบุคคล อาจเป็นเพราะสื่อมวลชนเป็นเพื่อนแก้เหงา และไม่สร้างแรงกดดันในการสนทนาหรือทางสังคมแก่ผู้รับ
2. ความอยากรู้อยากเห็น ซึ่งเป็นคุณสมบัติพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งสื่อมวลชนสามารถที่จะตอบสนองในสิ่งเหล่านี้ได้ โดยสื่อประเภทต่าง ๆ ถือเอาความอยากรู้อยากเห็นเป็นหลักสำคัญอย่างหนึ่งในการเสนอข่าวสาร

3. ประโยชน์ใช้สอยของตนเอง โดยพื้นฐานแล้วมนุษย์เป็นผู้ที่มีความเห็นแก่ตัว จะเสาะแสวงหาและเลือกใช้ข่าวสารให้เป็นประโยชน์แก่ตนเอง ทั้งในแง่ของการเสริมบารมี การช่วยให้สะดวกสบาย หรือความสนุกสนานบันเทิง ข่าวสารเหล่านี้ไม่ว่าจะให้คุณค่าในทางปฏิบัติหรือแม้แต่ความคิดก็สามารถหาได้จากสื่อมวลชน

4. ลักษณะเฉพาะของสื่อมวลชนทั่ว ๆ ไป ที่สามารถตอบสนองความต้องการ คือ ผู้รับสารแต่ละคนจะหันเข้าหาลักษณะเฉพาะบางอย่างจากสื่อ ที่จะสนองความต้องการ และทำให้ตนเองเกิดความพึงพอใจ ความกลัว ความหวัง ฯลฯ จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการเลือกใช้สื่อ

นอกจากนั้น แซมมวล เบคเกอร์ (Samuel L. Becker, 1972) ยังได้ให้ความหมายของการเปิดรับข่าวสาร โดยจำแนกตามพฤติกรรมในการเปิดรับข่าวสาร คือ

1. การแสวงหาข้อมูล (Information Seeking) กล่าวคือ บุคคลจะแสวงหาข้อมูลเมื่อต้องการให้มีความคล้ายคลึงกับบุคคลอื่น ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือเรื่องทั่ว ๆ ไป

2. การเปิดรับข้อมูล (Information Receptivity) กล่าวคือ บุคคลจะเปิดรับข่าวสารเพื่อต้องการทราบข้อมูลที่ตนสนใจอยากรู้ เช่น เปิดดูโทรทัศน์เฉพาะรายการที่สนใจ หรือมีผู้แนะนำมา หรือขณะอ่านหนังสือพิมพ์ หรือดูโทรทัศน์ หากมีข้อมูลข่าวสารเกี่ยวข้องกับตนเอง ก็จะทำให้ความเอาใจใส่ อ่านหรือดูเป็นพิเศษ

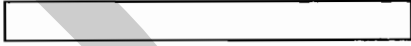
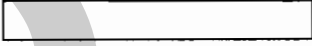

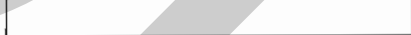
3. การเปิดรับประสบการณ์ (Experience Receptivity) กล่าวคือ บุคคลจะเปิดรับข่าวสารเพราะต้องการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเพื่อผ่อนคลายอารมณ์

ทฤษฎีการกำหนดวาระข่าวสาร (Agenda Setting)

ในปี 1922 วอลเตอร์ ลิปพ์แมน (W. Lippmann) ได้เป็นผู้จุดประกายเรื่องทฤษฎีการกำหนดวาระข่าวสาร (Agenda Setting) ขึ้น โดยได้แสดงความคิดเห็นไว้ในวารสาร *Public Opinion* เกี่ยวกับบทบาทของสื่อมวลชนว่า "สื่อมวลชนมีบทบาทในการสร้างภาพต่าง ๆ ในหัวสมองของคนเรา" (Picture in our heads) โดยเสนอความเห็นที่สื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญช่วยให้คนเรารับรู้และเรียนรู้เกี่ยวกับสถานการณ์โลกภายนอก ซึ่งตามปกติเราไม่มีโอกาสสัมผัสด้วยตนเอง

ต่อมาในปี 1972 แมกซ์เวลล์ อี แมคคอมบส์ และ โด널ด์ แอล ชอว์ (Maxwell E. McCombs and Donald L. Shaw) ได้เสนอว่า ในบรรดาเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เรื่องราวหรือเหตุการณ์ใดที่ถูกนำมาเสนอเป็นข่าวสำคัญและได้รับการนำเสนออย่างต่อเนื่อง เรื่องนั้นก็จะกลายเป็นเรื่องสำคัญสำหรับประชาชนตามไปด้วย เพราะประชาชนคิดว่าเรื่องที่สื่อมวลชน

นำมาเสนอนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญ เรื่องดังกล่าวจึงอยู่ในความสนใจของประชาชน ประชาชนจะพูดคุยกันถึงเรื่องนั้นเป็นส่วนใหญ่ ในการพบปะพูดคุยกันในสังคมและชีวิตประจำวัน ทั้ง ๆ ที่จริง ๆ แล้ว เรื่องที่สื่อมวลชนนำมาเสนอให้อยู่ในความสนใจของประชาชนนั้น อาจไม่มีความสำคัญมากนักก็ได้

Issues	Differential media attention	Consequent public perception of issues
X1		X1
X2		X2
X3		X3
X4		X4
X5		X5
X6		X6

แบบจำลองการกำหนดเรื่อง (Agenda Setting) ของแมคคอมส์และซอว์

จากแผนภาพจะเห็นว่า ความแตกต่างในการให้ความสนใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของสื่อมวลชน จะส่งผลต่อการรับรู้ในเหตุการณ์ต่าง ๆ ของประชาชนแตกต่างกันไปด้วย เช่น ในเหตุการณ์ (Issues) X1 , X4 และ X6 ซึ่งสื่อให้ความสนใจมาก จะทำให้การรับรู้ของประชาชนมีมากตามไปด้วย ซึ่งต่างจากในเหตุการณ์ X2 , X3 และ X5 โดยเฉพาะในเหตุการณ์ X5 การรับรู้ยังมีน้อยมาก เนื่องจากสื่อให้ความสนใจน้อยนั่นเอง และจากแบบจำลองข้างต้น เราสามารถอนุมานได้ว่า หากเหตุการณ์ใดที่สื่อมวลชนไม่ให้ความสนใจแล้ว ประชาชนก็อาจจะไม่ได้รับรู้ในเหตุการณ์นั้น ๆ เลย

โดยสรุปแล้ว ทฤษฎีการกำหนดวาระข่าวสาร (Agenda Setting) จะกล่าวถึงความสามารถของสื่อมวลชน ในการเป็นผู้กำหนด (set) ประเด็นหรือหัวข้อปัญหาต่าง ๆ ให้ประชาชนผู้รับข่าวสารทั่วไป ซึ่งเปรียบเสมือนผู้เข้าร่วมประชุม ซึ่งต้องรับทราบหรือตระหนักถึงปัญหาหรือประเด็นต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในวาระการประชุม (agenda) เมื่อสื่อมวลชนเป็นผู้กำหนดวาระหรือหัวข้อประเด็นข่าวสาร ให้กับประชาชนได้รับทราบ ผลที่ตามก็คือ ประชาชนจะคิดและปฏิบัติตามวาระหรือประเด็นที่สื่อมวลชนกำหนดไว้

แนวความคิดเรื่อง *Agenda Setting* นี้ สามารถใช้อธิบายเกี่ยวกับความรู้ ของประชาชน ในเรื่องการล่องเินทางเพศ เนื้อหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการล่องเินทางเพศที่นำเสนอผ่านทางหน้า หนังสือพิมพ์อย่างต่อเนื่อง และในปริมาณที่ค่อนข้างมาก จะเป็นการผลักดันทำให้ประชาชนมีการ เปิดรับข่าวสารดังกล่าวไปโดยปริยาย ซึ่งจะเป็นการสร้างความรู้ ทศนคติ และเกิดพฤติกรรมในการ หลีกเลี้ยงต่อการถูกล่องเินทางเพศ ให้เกิดขึ้นกับประชาชนได้อย่างมาก

แนวความคิดเกี่ยวกับ KAP

KAP เป็นแนวความคิดที่ให้ความสำคัญกับตัวแปร 3 ตัว คือ ความรู้ (*Knowledge*) ทศนคติ (*Attitude*) และการยอมรับปฏิบัติ (*Practice*) ของผู้รับสาร โดยเน้นผลกระทบของการสื่อสาร ที่เกิดขึ้นกับตัวผู้รับสาร

KAP ถึงนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการเปลี่ยนแปลงทางสังคม โดยพยายามชี้ให้เห็นถึง การสื่อสารหรือสื่อมวลชนในฐานะตัวแปรต้น ที่สามารถเป็นตัวนำการพัฒนาเข้าไปสู่ชุมชนได้ด้วยการอาศัย KAP เป็นตัวแปรตาม ในการวัดความสำเร็จของการสื่อสารเพื่อการพัฒนา อันเนื่องมา จากการยอมรับความเปลี่ยนแปลงในกลุ่มผู้รับสารว่า ความรู้ ทศนคติ และพฤติกรรมของผู้รับสาร เปลี่ยนแปลงไปในทางบวกหรือไม่ ถ้าไม่เพราะอะไรและอย่างไรเป็นอุปสรรค นอกจากนั้น ยังเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ในลักษณะสายโซ่ ที่เริ่มจากความรู้ไปสู่ทศนคติ และกลายเป็นพฤติกรรมต่อไป

ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับปัจเจกชนผู้รับสารที่สำคัญ สามารถจำแนกได้เป็น 3 ลักษณะ ดังนี้ (สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, 2533: 122)

1. ความรู้ (*Knowledge*) ความรู้ในที่นี้ เป็นการรับรู้เบื้องต้น ซึ่งบุคคลส่วนมากจะได้รับ ผ่านประสบการณ์โดยการเรียนรู้จากการตอบสนองต่อสิ่งเร้า แล้วจัดระบบเป็นโครงสร้างของความรู้ ที่ผสมผสานระหว่างความจำ (ข้อมูล) กับสภาพจิตวิทยา ความรู้อาจส่งผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกของมนุษย์ต่อไป ผลกระทบที่มีต่อผู้รับสารเชิงความรู้ในทฤษฎีการสื่อสารนั้น อาจปรากฏได้จากสาเหตุ 5 รูปแบบ คือ

- 1.1 การตอบข้อสงสัย (*Ambiguity resolution*) ผู้รับสารมักแสวงหาสารสนเทศ โดยการอาศัยสื่อทั้งหลาย เพื่อตอบข้อสงสัยและความสับสนของตน
- 1.2 การสร้างทัศนคติ (*Attitude formation*) เป็นการสร้างทัศนคติให้คนยอมรับ การแพร่ร่ววัตกรรมนั้น ๆ

- 1.3 การกำหนดวาระ (*Agenda setting*) เพื่อให้ประชาชนตระหนักและผูกพันกับประเด็นวาระที่สื่อกำหนดขึ้น หากตรงกับภูมิหลังของปัจเจกชนและค่านิยมของสังคมแล้ว ผู้รับสารก็จะเลือกสรรสารสนเทศนั้น
- 1.4 การพอกพูนระบบความเชื่อ (*Expansion of the belief system*) การกระจายความเชื่อ ค่านิยม และอุดมการณ์ด้านต่าง ๆ ผ่านกระบวนการสื่อสารทำให้ผู้รับสารรับทราบระบบความเชื่อที่หลากหลายและลึกซึ้ง ไว้ในความเชื่อของตนมากขึ้นไปเรื่อย ๆ
- 1.5 การรู้แจ้งต่อค่านิยม (*Value clarification*) ภาวะปกติของสังคม มักมีความขัดแย้งในเรื่องค่านิยมและอุดมการณ์ สื่อมวลชนที่นำเสนอข้อเท็จจริง ย่อมทำให้ผู้รับสารเข้าใจถึงค่านิยมเหล่านั้นแจ้งชัดขึ้น

2. ทศนคติ (*Attitude*) เป็นดัชนี (*index*) ที่ชี้ว่าบุคคลนั้นคิดและรู้สึกอย่างไรต่อคนรอบข้าง วัตถุ หรือสิ่งแวดล้อม ตลอดจนสถานการณ์ต่าง ๆ โดยทศนคตินั้นมีรากฐานมาจากความเชื่อที่อาจส่งผลถึงพฤติกรรมในอนาคตได้ ทศนคติจึงเป็นเพียงความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า และเป็นมิติของการประเมิน เพื่อแสดงว่าชอบหรือไม่ชอบต่อประเด็นหนึ่ง ๆ ซึ่งถือเป็นการสื่อสารภายในบุคคล (*Intrapersonal Communication*) ที่เป็นผลมาจากการรับสารอันจะมีผลต่อพฤติกรรมต่อไป

3. พฤติกรรม (*Practice*) พฤติกรรมส่วนใหญ่เป็นการแสดงออกของบุคคล โดยมีพื้นฐานมาจากความรู้และทศนคติของบุคคล การที่บุคคลมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ก็เนื่องมาจากการมีความรู้และทศนคติที่แตกต่างกัน และความแตกต่างของความรู้และทศนคติ เกิดขึ้นได้ก็เพราะความแตกต่างอันเนื่องมาจากการเปิดรับสื่อ และความแตกต่างในการแปลสารที่ตนเองได้รับ จึงก่อให้เกิดประสบการณ์สิ่งสมที่แตกต่างกัน อันมีผลกระทบต่อพฤติกรรมของบุคคล

จะเห็นได้ว่า พฤติกรรมการแสดงออกของแต่ละคน จะมาจากความคิดที่เป็นทศนคติ ความชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลนั้น ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องมาจากความรู้ที่ได้รับจากการเปิดรับข่าวสารนั้น ๆ มา เมื่อเป็นเช่นนี้ ข่าวสารที่นำเสนอผ่านมาจากหนังสือพิมพ์ จึงมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของประชาชนเป็นอย่างมาก ดังที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า การกำหนดวาระข่าวสาร (*Agenda Setting*) หรือการนำเสนอเรื่องราว สาร ความรู้ต่าง ๆ ของหนังสือพิมพ์ จะมีผลต่อพฤติกรรมของประชาชนผู้รับข่าวสารนั้นได้ ซึ่งจะปรากฏเป็นกระบวนการตามแนวคิด KAP

ทฤษฎีการเลือกและการแสวงหาข่าวสาร

วิลเบอร์ ชรามม์ (Wilbur Schramm, 1973) ได้กล่าวถึง หลักทั่วไปของการเลือก ความสำคัญของข่าวสารว่าขึ้นอยู่กับการใช้ความพยายามน้อยที่สุด (Least Effect) และผลที่จะได้ (Promise of Reward) ซึ่งอยู่ในรูปของสูตรการเลือกรับข่าวสารดังนี้ (อ้างใน ชวรัตน์ เชิดชัย, 2527: 159)

$$\frac{\text{การเลือกข่าวสาร}}{\text{(fraction of selection)}} = \frac{\text{สิ่งตอบแทนที่คาดหวัง (expectation of reward)}}{\text{ความพยายามที่ต้องใช้ (effort required)}}$$

จากสูตรนี้อธิบายได้ว่า ผู้รับข่าวสารจะเลือกข่าวสารที่ต้องการมาน้อยเพียงใด ย่อมจะเป็นสัดส่วนกับความพยายามที่จะใช้ไป เพื่อให้ได้รับข่าวสารนั้น ๆ โดยคนเรามีแนวโน้มที่จะเปิดรับข่าวสารที่ใช้ความพยายามน้อย เช่น ข่าวสารต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้ตัว สามารถเลือกรับได้ง่ายและมีสาระประโยชน์ต่อตนเอง นอกจากนั้น ในการเลือกรับข่าวสาร ยังอาจจะมีสาเหตุอื่น ๆ อีก เช่น ประสบการณ์ที่แตกต่างกัน การประเมินสาระประโยชน์ของข่าวสารในแต่ละคน ภูมิหลังที่แตกต่างกัน การศึกษาและสถานภาพทางสังคม ความสามารถในการรับข่าวสาร รวมทั้งบุคลิกภาพ อารมณ์ และทัศนคติของแต่ละคนด้วย

กระบวนการเลือกเปรียบเสมือนเครื่องกรอง (Filters) ข่าวสารในการรับรู้ของมนุษย์เรา ซึ่งแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ ความต้องการ ความเชื่อ ทัศนคติ ความรู้สึกนึกคิด ฯลฯ ของแต่ละบุคคล ซึ่งประกอบด้วย การกลั่นกรอง 3 ชั้น ดังนี้ (สุโขทัยธรรมมาธิราช, 2531: 637)

1. การเลือกเปิดรับหรือเลือกสนใจ (Selective Exposure or Selective Attention) หมายถึง การที่ผู้รับสารจะเลือกสนใจหรือเปิดรับข่าวสารจากแหล่งหนึ่งแหล่งใด ที่มีอยู่ด้วยกันหลายแหล่ง เช่น เลือกฟังวิทยุสถานีใดสถานีหนึ่ง เลือกชมโทรทัศน์ช่องใดช่องหนึ่ง หรือเลือกซื้อหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่ง

ทฤษฎีเกี่ยวกับการเลือกเปิดรับนี้ ได้มีการศึกษาวิจัยกันอย่างมาก และพบว่า การเลือกเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายประการ เช่น ทัศนคติเดิมของผู้รับสาร ตามทฤษฎีความไม่ลงรอยของความรู้ความเข้าใจ (Theory of Cognitive Dissonance) ของ เฟสติงเจอร์ (Festinger L.A., 1957) ที่กล่าวว่า บุคคลมักจะแสวงหาข่าวสาร เพื่อสนับสนุนทัศนคติเดิมที่มีอยู่ และหลีกเลี่ยงข่าวสารที่ขัดแย้งกับความรู้สึนึกคิดเดิมของตนเอง ทั้งนี้เพราะการได้รับข่าวสารใหม่ที่ไม่ลงรอยหรือสอดคล้อง กับความรู้ความเข้าใจหรือทัศนคติที่มีอยู่แล้ว จะเกิดภาวะทางจิตใจที่ไม่สมดุลหรือความไม่สบายใจที่เรียกว่า "Cognitive Dissonance" ดังนั้น เมื่อบุคคลใด

จะตัดสินใจเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่มีความได้เปรียบเสียเปรียบ บุคคลนั้นก็ย่อมที่จะแสวงหาข่าวสารที่สนับสนุนการตัดสินใจนั้น ๆ มากกว่าที่จะแสวงหาข่าวสารที่ขัดกับสิ่งที่กระทำลงไป

2. การเลือกรับรู้หรือเลือกตีความ (*Selective Perception or Selective Interpretation*) เมื่อบุคคลเลือกเปิดรับข่าวสารจากแหล่งหนึ่งแหล่งใดแล้ว ก็เชื่อว่าข่าวสารนั้นจะถูกรับรู้เป็นไปตามเจตนากรรมของผู้ส่งสารทั้งหมด ผู้รับสารแต่ละคนอาจจะตีความหมายข่าวสารขึ้นเดียวกันที่ส่งผ่านสื่อมวลชนไม่ตรงกัน ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ความเชื่อ ความต้องการ ความคาดหวัง ตามสภาวะร่างกายหรืออารมณ์ในขณะนั้น เช่น การลดค่าเงินบาท บางคนมองว่าดี แต่บางคนมองว่าเป็นผลเสีย

3. การเลือกจดจำ (*Selective Retention*) เป็นแนวโน้มในการเลือกจดจำข่าวสารเฉพาะที่ตรงกับความสนใจ ความต้องการ และทัศนคติของตนเอง และมักจะลืมในสิ่งที่ตนไม่สนใจหรือไม่เห็นด้วยได้ง่ายกว่า จากงานวิจัยของ ออลพอร์ทและโพสแมน (*Allport and Postman*) ที่ศึกษาถึงการถ่ายทอดข่าวลือจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง พบว่า ผู้รับสารมักจะถ่ายทอดเรื่องราวต่อไปยังคนอื่นไม่ครบถ้วนเหมือนที่รับมา ทั้งนี้เพราะแต่ละคนเลือกจดจำ เฉพาะส่วนที่ตนเองเห็นว่าน่าสนใจเท่านั้น ส่วนที่เหลือมักจะถูกลืมหรือไม่นำไปถ่ายทอด

ชาร์ลส์ แอตคิน (*Charles Atkin, 1973*) กล่าวว่า บุคคลจะเลือกรับข่าวสารใดจากสื่อมวลชนนั้น ขึ้นอยู่กับการคาดคะเนเปรียบเทียบ ระหว่างผลรางวัลตอบแทน (*reward value*) กับการลงทุนลงแรง (*expenditures*) และพันธะผูกพัน (*liabilities*) ที่จะตามมา ถ้าผลตอบแทนหรือผลประโยชน์ที่จะได้รับสูงกว่าการลงทุนลงแรง หรือการต้องใช้ความพยายามที่จะรับรู้หรือทำความเข้าใจแล้ว บุคคลย่อมแสวงหาข่าวสารนั้น (*Information seeking*) แต่ถ้าผลประโยชน์ที่ได้รับน้อยกว่าการลงทุนลงแรง บุคคลก็อาจจะเฉยเมยต่อข่าวสารนั้น (*Information ignoring*) ในกรณีนี้บุคคลเห็นว่า การรับข่าวสารนั้นจะก่อให้เกิดพันธะผูกพัน เช่น ทำให้เกิดความไม่พอใจ ก็อาจจะใช้วิธีหลีกเลี่ยงข่าวสารนั้น (*Information avoidance*) แต่ถ้าหากว่าความพยายามที่จะหลีกเลี่ยงหรือไม่รับข่าวสาร ต้องลงทุนลงแรงมากกว่าการรับข่าวสารนั้น บุคคลอาจจะต้องยอมรับข่าวสารนั้นทั้ง ๆ ที่ไม่เต็มใจ (*Information yielding*) อย่างเช่น ที่เรายอมดูโฆษณา ก็เพราะว่า หมุนไปช่องไหนก็เจอแต่โฆษณาหรือซีเก็ยเปลี่ยนช่อง วัตถุประสงค์ของการแสวงหาข่าวสารของปัจเจกบุคคล คือ ต้องการได้รับข่าวสาร (*Information*) และความบันเทิง (*entertainment*)

ไฟรด์สัน (*Friedson*) โรเลย์ (*Riley*) และฟลาวเวอร์แมน (*Flowerman*) มีความเห็นว่าการรับรู้ที่ต้องการเป็นที่ยอมรับของสมาชิกภายในสังคม จะเป็นสิ่งที่ช่วยกำหนดความสนใจในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของตน ปรัชญาการณีนี เมอร์ตัน

(Merton) ไรท์ (Wright) และแวนเพลส (Waples) เรียกว่า พฤติกรรมในการแสวงหาข่าวสาร หมายถึง ผู้รับข่าวสารจะเลือกรับข่าวสารจากสื่อใดนั้น เป็นไปตามบทบาทและสถานภาพในสังคมของผู้รับสาร และเหตุผลในการรับข่าวสารก็เพื่อนำไปเป็นหัวข้อในการสนทนา ซึ่งจะทำให้ผู้รับสารรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม (อ้างใน ยุบล เบญจรงค์กิจ, 2534)

การเลือกและแสวงหาข่าวสารนั้น นอกจากเพื่อสนับสนุนทัศนคติ หรือความคิดและความเข้าใจที่มีอยู่เดิมแล้ว ยังเป็นการแสวงหาเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในทางอื่น ๆ เช่น เพื่อให้มีความรู้ ใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจแก้ปัญหา รวมทั้งเพื่อสนองความสนใจส่วนบุคคล และเพื่อความบันเทิงใจด้วย การที่บุคคลใดจะตัดสินใจและแสวงหาข่าวสาร ก็ขึ้นอยู่กับการประเมินเปรียบเทียบกับความพยายามที่ใช้ และผลตอบแทนในการที่จะรับรู้ข่าวสารใด ๆ ด้วย

สรุปได้ว่า การเปิดรับข่าวสารการล่องเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์ รวมทั้งการแสวงหาข่าวสารดังกล่าวของกลุ่มนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรีนั้น ก็เพื่อต้องการเสริมสร้างความรู้ ทัศนคติ ตลอดจนพฤติกรรมหรือวิธีการในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ เพื่อเป็นเกราะป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับตน เนื่องจากเป็นช่วงวัยที่มีความเสี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศค่อนข้างมาก และเมื่อมีการรับรู้ในเรื่องดังกล่าวแล้ว ข่าวสารนั้นสามารถช่วยสนับสนุนทัศนคติในเรื่องการล่องเกินทางเพศที่ถูกต้องที่มีอยู่เดิม รวมทั้งสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ล่อแหลมได้อีกทางหนึ่งด้วย

ทฤษฎีการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจ (Uses and Gratifications Theory)

การใช้ประโยชน์และความพึงพอใจจากสื่อมวลชน เป็นการเน้นความสำคัญของกลุ่มผู้รับสาร (Audience) ในฐานะที่เป็นผู้กระทำการสื่อสาร กล่าวคือ ตัวผู้รับสารจะเป็นผู้มีสิทธิเลือกใช้สื่อประเภทต่าง ๆ และเลือกรับเนื้อหาของข่าวสาร เพื่อสนองต่อความต้องการของตน

ทฤษฎีการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจของมนุษย์นั้น เป็นแนวคิดที่มีความเชื่อว่า ผู้รับสารจะเป็นผู้กำหนดว่า ตนต้องการอะไร สื่ออะไร และสารอะไร จึงจะสนองความพึงพอใจของตนได้ เป็นการเน้นความสำคัญของผู้รับสารในฐานะผู้กระทำการสื่อสาร ผู้รับสารไม่ได้เป็นเพียงผู้รับเอาอิทธิพลจากสื่อมวลชนเท่านั้น หากแต่จะเลือกใช้สื่อและรับสาร ที่สามารถสนองความต้องการและความพอใจของตน

แคทซ์ (Elihu Katz) ได้ชี้ให้เห็นถึง ความต้องการของบุคคลที่จะใช้สื่อ เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของตน โดยได้แยกลักษณะกลุ่มความต้องการ ได้ดังต่อไปนี้

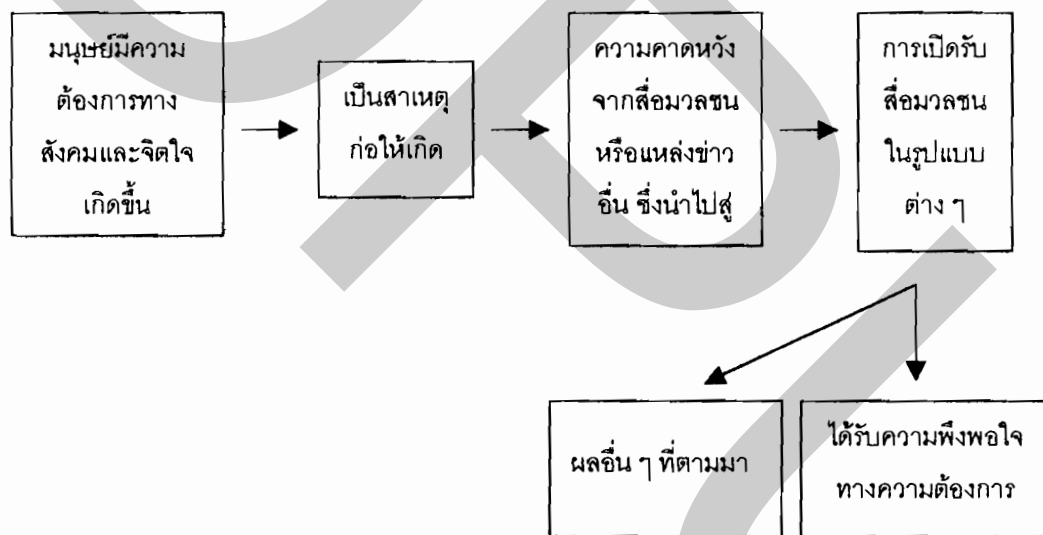
1. *Cognitive Need* คือ ความต้องการที่ผู้รับสารเปิดรับสื่อมวลชน เพื่อจะได้รับข่าวสาร ความรู้ และความเข้าใจในตัวบุคคล เหตุการณ์ หรือสิ่งต่าง ๆ

2. *Affective Need* คือ ความต้องการที่ผู้รับสารเปิดรับสื่อมวลชน เพื่อจะได้รับ ความพึงพอใจ หรือได้รับประสบการณ์ทางอารมณ์ รวมทั้งในเรื่องของความสวยงามหรือศิลปะต่าง ๆ

3. *Integrative Need* คือ ความต้องการที่ผู้รับสารเปิดรับสื่อมวลชน เพื่อจะได้รับ ความเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคง และสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ

4. *Escape Need* คือ ความต้องการที่ผู้รับสารเปิดรับสื่อมวลชน เพื่อหลีกเลี่ยงจาก สภาพความเป็นจริงชั่วขณะ

ในปี 1974 แคทซ์ (Katz) ได้เสนอแบบจำลองของทฤษฎีการใช้ประโยชน์และการได้รับ ความพึงพอใจ จากสื่อมวลชนดังนี้

จากแผนภาพข้างต้นอธิบายว่า มนุษย์มีความต้องการทางด้านสังคมและทางด้านจิตใจเกิดขึ้น จึงเป็นสาเหตุก่อให้เกิดความคาดหวังจากสื่อมวลชน หรือแหล่งข่าวอื่น ๆ ที่จะสนองความต้องการของแต่ละบุคคลได้ ซึ่งนำไปสู่การเปิดรับสื่อมวลชนในรูปแบบที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้เปิดรับ จะได้รับผลเป็นที่พึงพอใจตามความต้องการ หรือได้รับผลอื่น ๆ ที่อาจไม่ได้คาดหวังเกิดขึ้นตามมา ก็ได้

แบบจำลองนี้ อธิบายถึงพฤติกรรมของบุคคลแต่ละคน หรือกลุ่มบุคคลที่มีความคาดหวังประโยชน์และความพึงพอใจจากสื่อมวลชน จึงมีการเลือกใช้สื่อตามความต้องการของตนด้วยเหตุผลและความต้องการที่แตกต่างกัน จึงก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเปิดรับสื่อที่แตกต่างกันไปด้วย

แนวความคิดในเรื่องการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจนี้ สามารถอธิบายได้ว่าการเสนอข่าวเรื่องการล่วงเกินทางเพศ ที่ยังมีอยู่อย่างต่อเนื่องในหนังสือพิมพ์นั้น ส่วนหนึ่งมาจากการได้รับการสนับสนุนจากผู้อ่าน โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นหญิงที่มีความเสี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศค่อนข้างมาก เพราะกลุ่มดังกล่าวมักจะเห็นความสำคัญของข่าว และสามารถนำข่าวสารที่ได้รับจากหนังสือพิมพ์นั้น ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ด้วยการนำความรู้ที่ได้ไปเป็นอุทาหรณ์ และพยายามหลีกเลี่ยงต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่าง ๆ ได้ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า สื่อมวลชนต่าง ๆ โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ ควรมีการนำเสนอเรื่องราว ตลอดจนแง่เหลี่ยมต่าง ๆ ในทางสร้างสรรค์ ให้ประชาชนโดยทั่วไปได้รับทราบ และสามารถนำไปสร้างความปลอดภัยในสวัสดิภาพของตนได้

แนวคิดเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ

โดยทั่วไปเรามักจะคิดและนิยามกันว่า การล่วงเกินทางเพศ (*Sexual Harassment*) คือ การสัมผัสถูกร่างกายด้วยเจตนาทางเพศ ซึ่งการกระทำเหล่านั้น รวมถึงการร่วมเพศปกติและทางทวารหนัก การใช้มือจับต้องอวัยวะเพศ การลูบไล้ การกอดจูบลูบคลำ เป็นต้น แต่การล่วงเกินทางเพศที่แท้จริงแล้ว มิใช่จำกัดอยู่แค่การสัมผัสทางร่างกายเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงการพูดจาลามกหยาบโลน ให้เกิดความเสื่อมเสีย หรือเกิดความอับอายในเรื่องทางเพศอีกด้วย

ซี. เฮ็นรี เคมเบ้ กุมารแพทย์ชาวอเมริกัน ได้ให้คำจำกัดความของการล่วงเกินทางเพศเอาไว้ว่า หมายถึง การที่เด็กและวัยรุ่นซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ เข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางเพศ โดยที่ไม่มีความเข้าใจอย่างถ่องแท้พอ จนเกิดความยินยอมพร้อมใจเองหรือเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางเพศ ซึ่งละเมิดข้อต้องห้ามในด้านความสัมพันธ์ทางเพศของแต่ละสังคม

แม็คคินนอน (*Mackinnon, 1979: 1*) นิยามการล่วงเกินทางเพศว่า “เป็นการบังคับให้ มีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่ฝ่ายหญิงไม่ปรารถนา ภายในบริบทของความสัมพันธ์ทางอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกัน”

สภาผู้แทนราษฎรของสหรัฐ (1980: 8) ให้ความหมายของการล่วงเกินทางเพศว่า หมายถึง การวิพากษ์วิจารณ์ด้วยวาจา โดยจงใจหรือซ้ำ ๆ ซาก ๆ โดยไม่ได้รับการเชิญ โดยการ

แสดงท่าที หรือโดยการสัมผัสทางกายในลักษณะที่เป็นความหมายในด้านเพศ ซึ่งฝ่ายหญิงไม่ได้
เชื่อเชิญ

Mackinnon ได้แบ่งรูปแบบของพฤติกรรมที่เป็นการล่วงเกินทางเพศ ออกเป็น 4 แบบ
คือ

1. การใช้วาจา เช่น การพูดล้อเลียนเกี่ยวกับเพศ การขอนัด และการพูดยกยอที่
ปราศจากความหมาย
2. การสัมผัสทางกาย เช่น การแตะต้อง การลูบหลัง การกอดรัด และการจูบ
3. การนัดหมายอันไม่เป็นที่ต้องการ
4. การร่วมประเวณีและการข่มขืนขณะทำงาน

Farley ได้แบ่งรูปแบบของพฤติกรรมที่เป็นการล่วงเกินทางเพศ ออกเป็น 5 แบบ คือ

1. การจ้องมอง การวิพากษ์วิจารณ์ หรือการแตะเนื้อต้องตัวผู้หญิง
2. การบังคับให้ยอมรับพฤติกรรมทางเพศในลักษณะที่เป็นเพศสัมพันธ์
3. การนัดหมายซ้ำ ๆ ซาก ๆ แต่เพียงฝ่ายเดียว
4. การชักชวนให้มีเพศสัมพันธ์
5. การข่มขืน

The Working Women United Institute (WWUI) ได้แบ่งพฤติกรรมการล่วงเกินทาง
เพศ ออกเป็น 6 แบบ ดังต่อไปนี้

1. การยกคิ้วหวัดตา และการชำเลื่องมองรูปร่างของผู้หญิงอย่างไม่รู้จักหยุด
2. การบิดไปโดนเนื้อตัวของผู้หญิงเสมอ ๆ
3. การขู่ผู้หญิงให้ยอมจำนนต่อการคาดคั้นหรือการเหน็บแนม
4. การจับตัวผู้หญิงซึ่งอยู่ตามลำพัง เพื่อความใกล้ชิดทางเพศ ซึ่งเป็นการฝืนใจฝ่าย
หญิง
5. การชักชวนให้มีเพศสัมพันธ์อย่างเปิดเผย โดยมีกจะขู่ถึงการสูญเสียงานหรือการ
เลื่อนตำแหน่ง
6. การมีความสัมพันธ์ทางเพศ โดยฝืนใจฝ่ายหญิง

ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ จากคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กล่าวถึงการ
ล่วงเกินทางเพศว่า “เป็นการกระทำหรือพฤติกรรมที่ส่อนัยไปในทางเพศ หรือเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ
ซึ่งจะมีพฤติกรรมที่หลากหลาย ตั้งแต่การแซวหรือกระซำเข้าเหย้าเหย้านัยทางเพศ การมองอย่าง

แพะโลม การเล่าเรื่องตลกล้อแหลม ที่ทำให้ผู้หญิงรู้สึกไม่สบายใจ อึดอัดรำคาญใจ การกดดันให้ไปเที่ยวด้วย ไปจนถึงการถูกเนื้อต้องตัวและการบังคับร่วมเพศ"

วิระดา สมสวัสดิ์ จากศูนย์สตรีศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กล่าวว่า "การล่วงเกินทางเพศ มีระดับที่กว้างกว่าและครอบคลุมมากกว่าการกระทำอนาจาร ซึ่งต้องมีการเปิดเผยร่างกายในที่ที่ไม่ควรเปิดเผย โดยตัวคนทำอาจจะกระทำตนเอง หรือละเมิดผู้อื่นในทางอนาจาร"

การล่วงเกินทางเพศ ไม่จำเป็นต้องแตะต้องเนื้อตัวร่างกายใคร แค่ใช้สายตา คำพูด อากัปกริยา ที่ต้องการสื่อความหมายทางเพศ โดยที่อีกฝ่ายไม่ประสงค์จะรับสื่ออันนั้น เช่น การพูดหยอกล้อกัน ถ้าผู้หญิงอึดอัด รู้สึกว่าถูกละเมิด ก็ถือว่าเป็นการล่วงเกินทางเพศ แต่ถ้าเป็นเพื่อนที่พูดสนุกสนานกันจนเคยชิน ผู้หญิงไม่ได้รู้สึกไม่พอใจอะไร ก็ไม่ถือว่าเป็นการคุกคาม

จะเห็นว่า ในเรื่องการล่วงเกินทางเพศนั้น มีความหมายครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ กว้างมาก ซึ่งบางครั้งก็เป็นสิ่งที่เราคาดไม่ถึง เช่น การล่วงเกินด้วยวาจา สิ่งเหล่านี้ปรากฏมากขึ้นในชีวิตประจำวันของเราซึ่งบางครั้งดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่เราคุ่นเคย จนไม่สนใจต่อเหตุการณ์การล่วงเกินทางเพศที่เกิดขึ้น แล้วปล่อยให้เหตุการณ์ดังกล่าวดำเนินต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิมมา ธรรมปรีชา ได้ทำการศึกษาเรื่อง การคุกคามทางเพศ โดยสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างที่หลากหลายทั้งที่เป็นนักเรียน นักศึกษา ครูอาจารย์ ข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ เอกชนและลูกจ้างตามสถานประกอบการต่าง ๆ ที่อยู่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 375 คน แบ่งเป็นเพศหญิง 307 คน และเพศชาย 68 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด มีประสบการณ์คุกคามทางเพศในฐานะผู้ถูกกระทำโดยตรง จำนวน 177 คน คิดเป็น 47.2% มีประสบการณ์ในฐานะที่ได้รู้เห็นมาโดยตรง จำนวน 36 คน คิดเป็น 9.6% เคยได้รับทราบจากคำบอกเล่าของคนอื่น จำนวน 50 คน คิดเป็น 13.3% และพบว่าเพศหญิงจะมีประสบการณ์การถูกคุกคามทางเพศมากกว่าเพศชาย และนักเรียน นิสิต นักศึกษาจะเสี่ยงต่อการถูกคุกคามมากที่สุด นอกจากนี้ ในส่วนของคำถามปลายเปิด ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นว่า การคุกคามทางเพศมักเกิดขึ้นบ่อย ๆ นอกสถานที่ทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามสถานที่สาธารณะ เช่น ป้ายรถเมล์ ตามถนนหนทาง เป็นต้น โดยมากมักจะเกิดนอกเวลาทำงาน เช่น ช่วงเวลาของการเดินทางไปทำงานหรือกลับบ้าน

เวลาเดินชื่อของ เป็นต้น และตัวผู้คุกคามก็มักจะเป็นคนที่ไม่เคยรู้จัก (วิทยานิพนธ์ ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533)

กาญจนา กิจกาญจน์ ได้ศึกษาเรื่อง ความเข้าใจและทัศนคติต่อการวางแผนครอบครัว
ของนักเรียนสตรีอาชีวศึกษาชั้นปีสุดท้าย ในจังหวัดพระนคร พบว่า แหล่งที่มาของความรู้ในเรื่อง
เพศศึกษาของนักเรียนที่สำคัญ คือ หนังสือพิมพ์ ร้อยละ 45.3 รองลงมาคือ เพื่อน และหนังสือเพศ
ศึกษา ร้อยละ 34.8 และ 31.7 ตามลำดับ (วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต สาขาพัฒนาชุมชน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2514)

ชวน กลสิกร ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด ที่มีต่อการสอนเพศศึกษา โดยสำรวจจากครูใหญ่จำนวน 350 คน พบว่า ครูใหญ่
โดยส่วนรวมเห็นด้วยกับเรื่องที่ว่า เพศศึกษาช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และมีทัศนคติ
ที่ดีในเรื่องธรรมชาติของเพศ และพฤติกรรมระหว่างเพศ นอกจากนี้ ยังพบว่า การเรียนเพศศึกษา
จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้อย่างมีความสุข (วิทยานิพนธ์ ปริญญา
มหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515)

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่อง "การเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ กับความรู้ ทศนคติ และพฤติกรรม ในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ ของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี" เป็นการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี ที่ศึกษาในสถาบันการศึกษาซึ่งตั้งอยู่ในเขต กรุงเทพมหานคร โดยการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ

ในการเก็บข้อมูล และให้ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ตอบข้อมูลต่าง ๆ ด้วยตนเอง (Self-Administered Questionnaire)

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีวิจัยไว้ดังนี้

- ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- วิธีการสุ่มตัวอย่าง
- เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- ลักษณะของคำถามในแบบสอบถาม และการวัดค่าตัวแปร
- การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล
- การประมวลผลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการทำวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี ซึ่งศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ทั้งที่เป็นของรัฐและเอกชน ที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาอาชีวะสตรี จำนวน 400 คน โดยใช้หลักเกณฑ์การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ Yamane ที่จำนวนประชากร ∞ ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% (Yamane, 1967: 886) ที่มาจากวิธีการสุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

ใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling) โดยมีขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. แบ่งเขตพื้นที่เป็นส่วน ๆ ตามเขตการปกครอง ได้จำนวน 50 เขต
2. ใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยการจับสลาก เลือกเขตที่แบ่งไว้ จำนวน 10 เขต
3. ใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยวิธีจับสลาก เลือกสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตที่ได้สุ่มตัวอย่างไว้ เขตละ 1 สถานศึกษา ได้สถานศึกษา จำนวน 10 แห่ง
4. ใช้วิธีสุ่มแบบสะดวก (Convenience sampling) เลือกนักเรียน นักศึกษาในแต่ละชั้นปี จำนวนเท่า ๆ กัน จากสถานศึกษาที่ได้สุ่มตัวอย่างไว้ สถานศึกษาละ 40 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน

พื้นที่ของกรุงเทพมหานคร แบ่งตามเขตการปกครองเป็น 50 เขต ดังนี้

1. คลองเตย	19. บางคอแหลม	37. ราชบุรีบูรณะ
2. คลองสาน	20. บางแค	38. ลาดกระบัง
3. คลองสามวา	21. บางซื่อ	39. ลาดพร้าว
4. คันนายาว	22. บางนา	40. วังทองหลาง
5. จตุจักร	23. บางบอน	41. วัฒนา
6. จอมทอง	24. บางพลัด	42. สะพานสูง
7. ดอนเมือง	25. บางรัก	43. สาทร
8. ดินแดง	26. บึงกุ่ม	44. สายไหม
9. ดุสิต	27. ปทุมวัน	45. สัมพันธวงศ์
10. ดลิ่งชัน	28. ประเวศ	46. สวนหลวง
11. ทวีวัฒนา	29. ป้อมปราบศัตรูพ่าย	47. หนองจอก
12. ทุ่งครุ	30. พญาไท	48. หนองแขม
13. ธนบุรี	31. พระนคร	49. หลักสี่
14. บางกะปิ	32. พระโขนง	50. ห้วยขวาง
15. บางกอกน้อย	33. ภาษีเจริญ	
16. บางกอกใหญ่	34. มีนบุรี	
17. บางขุนเทียน	35. ยานนาวา	
18. บางเขน	36. ราชเทวี	

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบสอบถามชนิดมีโครงสร้าง (Structured Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งแบบสอบถามดังกล่าว ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาเอง โดยอาศัยแนวทางของทฤษฎีเป็นกรอบ และคำนึงถึงความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัยเป็นสำคัญ

คำถามส่วนใหญ่เป็นคำถามปลายปิด (Closed-ended Question) เพื่อสำรวจความรู้ทัศนคติ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ และมีบางส่วนเป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถาม สามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ เกี่ยวกับวิธีการหรือข้อเสนอแนะในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ หลังจากได้รับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ในเรื่องการล่วงเกินทางเพศ

ลักษณะของคำถามในแบบสอบถาม และการวัดค่าตัวแปร

แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทางด้านประชากร

เป็นข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย คำถามในเรื่องเกี่ยวกับอายุ รายได้ ระดับการศึกษา ภูมิลำเนา ลักษณะการพักอาศัย และสถานภาพครอบครัว โดยใช้คำถามแบบเลือกตอบ (Checklist) และเติมคำหรือข้อความลงในช่องว่าง (Fill-in the blank)

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการเปิดรับหนังสือพิมพ์

เป็นข้อมูลเกี่ยวกับ พฤติกรรมในการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์ ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับการให้ความสำคัญในการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศ ความบ่อยครั้ง และระยะเวลาในแต่ละครั้งของการเปิดรับข่าวดังกล่าว โดยใช้คำถามแบบเลือกตอบ (Checklist) ส่วนการวัดค่าตัวแปร จะใช้การแจกแจงความถี่ หาค่าเฉลี่ย และร้อยละ

เกณฑ์ในการให้คะแนน มีดังนี้

1. ความบ่อยครั้งในการอ่านหนังสือพิมพ์โดยทั่วไป

ทุกวัน	= 5 คะแนน หมายถึง มีความสนใจเปิดรับข่าวสารมากที่สุด
5 - 6 วันต่อสัปดาห์	= 4 คะแนน หมายถึง มีความสนใจเปิดรับข่าวสารมาก
3 - 4 วันต่อสัปดาห์	= 3 คะแนน หมายถึง มีความสนใจเปิดรับข่าวสารปานกลาง

1 – 2 วันต่อสัปดาห์	= 2 คะแนน หมายถึง มีความสนใจเปิดรับข่าวสารน้อย
นาน ๆ ครั้ง	= 1 คะแนน หมายถึง มีความสนใจเปิดรับข่าวสารน้อยที่สุด
ไม่เปิดรับเลย	= 0 คะแนน หมายถึง ไม่มีความสนใจเปิดรับข่าวสาร

2. ความบ่อยครั้งในการเปิดรับข่าวการล่องเกินทางเพศ

ทุกวัน	= 5 คะแนน หมายถึง สนใจข่าวการล่องเกินทางเพศมากที่สุด
5 – 6 วันต่อสัปดาห์	= 4 คะแนน หมายถึง สนใจข่าวการล่องเกินทางเพศมาก
3 – 4 วันต่อสัปดาห์	= 3 คะแนน หมายถึง สนใจข่าวการล่องเกินทางเพศปานกลาง
1 – 2 วันต่อสัปดาห์	= 2 คะแนน หมายถึง สนใจข่าวการล่องเกินทางเพศน้อย
นาน ๆ ครั้ง	= 1 คะแนน หมายถึง สนใจข่าวการล่องเกินทางเพศน้อยที่สุด
ไม่เปิดรับเลย	= 0 คะแนน หมายถึง ไม่สนใจข่าวการล่องเกินทางเพศ

ส่วนที่ 3 ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศ

จะเป็นคำถามใน 4 ส่วน คือในด้านเกี่ยวกับความรู้ที่ได้รับจากการเปิดรับข่าวสารการล่องเกินทางเพศ ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศ หลังจากการเปิดรับข่าวสารการล่องเกินทางเพศจากหนังสือพิมพ์ และการเปิดรับเนื้อหาการล่องเกินทางเพศบางประการ ของนักศึกษาอาชีวศึกษาที่เป็นสตรี

- ด้านความรู้ จะเป็นคำถามให้เลือกตอบ ระหว่างถูกกับผิด ซึ่งคำถามที่ตั้งขึ้นนั้นจะเป็นความรู้ที่ได้มาจากการอ่านข่าวสารการล่องเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์ จำนวน 16 ข้อ โดยการให้คะแนนนั้น หากผู้ตอบแบบสอบถาม ตอบความรู้ที่ตั้งขึ้นได้ถูกต้องจะได้ 1 คะแนน หากตอบผิดจะได้ 0 คะแนน

การวัดระดับความรู้ ในเรื่องการล่องเกินทางเพศ พิจารณาจากค่าคะแนนที่ได้รับจากการตอบ โดยมีความหมาย ดังต่อไปนี้

คะแนนที่ได้รับ	ความหมาย
14 – 16 คะแนน	มีความรู้ในระดับ “มากที่สุด”
11 – 13 คะแนน	มีความรู้ในระดับ “มาก”
8 – 10 คะแนน	มีความรู้ในระดับ “ปานกลาง”
5 – 7 คะแนน	มีความรู้ในระดับ “น้อย”
0 – 4 คะแนน	มีความรู้ในระดับ “น้อยที่สุด”

- ในด้านทัศนคติ จะเป็นคำถาม จำนวน 16 ข้อ ให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความ คิดเห็น ซึ่งจะวัดตัวแปรโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของ Likert โดยให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	= 5 คะแนน
เห็นด้วย	= 4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	= 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	= 2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	= 1 คะแนน

การวัดระดับทัศนคติ ในเรื่องการล่องเกินทางเพศ พิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ยจาก คะแนนรวมทุกข้อ โดยมีเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

<u>คะแนนเฉลี่ย</u>	<u>ความหมาย</u>
4.21 – 5.00	มีทัศนคติที่เห็นด้วย/สนับสนุนในระดับมากที่สุด
3.41 – 4.20	มีทัศนคติที่เห็นด้วย/สนับสนุนในระดับมาก
2.61 – 3.40	มีทัศนคติที่เห็นด้วย/สนับสนุนในระดับปานกลาง
1.81 – 2.60	มีทัศนคติที่เห็นด้วย/สนับสนุนในระดับน้อย
1.00 – 1.80	มีทัศนคติที่เห็นด้วย/สนับสนุนในระดับน้อยที่สุด

- ในด้านพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ จะเป็นลักษณะ พฤติกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับการระมัดระวัง และการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ จำนวน 16 ข้อ ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบว่าพฤติกรรมต่าง ๆ นั้นตรงกับสิ่งที่ตนปฏิบัติเพียงใด โดยมีเกณฑ์ ในการให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	= 5 คะแนน
มาก	= 4 คะแนน
ปานกลาง	= 3 คะแนน
น้อย	= 2 คะแนน
น้อยที่สุด	= 1 คะแนน

การวัดระดับพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศนั้น พิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมทุกข้อ โดยมีเกณฑ์ดังต่อไปนี้

<u>คะแนนเฉลี่ย</u>	<u>ความหมาย</u>
4.21 – 5.00	มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศในระดับมากที่สุด
3.41 – 4.20	มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศในระดับมาก
2.61 – 3.40	มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศในระดับปานกลาง
1.81 – 2.60	มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศในระดับน้อย
1.00 – 1.80	มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศในระดับน้อยที่สุด

- การเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศบางประการ ของนักศึกษาอาชีพที่เป็นสตรี จะเป็นการตั้งประเด็นคำถามเกี่ยวกับการเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศ 5 ประเด็น ซึ่งปรากฏในสื่อต่าง ๆ เพื่อดูว่ากลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการเปิดรับต่อประเด็นต่าง ๆ นั้น อย่างไรบ้าง

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะ

เป็นคำถามปลายเปิดให้ผู้ตอบแบบสอบถาม มีอิสระในการแสดงความคิดเห็นและเสนอแนะวิธีการ ตลอดจนการประพฤติปฏิบัติตน ในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ หลังจากได้รับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศจากหนังสือพิมพ์ เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันการเกิดปัญหาการล่วงเกินทางเพศต่อไป นอกจากนี้ จะเป็นการถามความคิดเห็นในประเด็นการนำเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศของหนังสือพิมพ์ ว่ามีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใดอีกด้วย

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ทดสอบความตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้อง เพื่อทดสอบว่าคำถามต่าง ๆ ในแบบสอบถามตรงกับสิ่งที่ต้องการจะศึกษา และมีความสมบูรณ์ในเนื้อหาหรือไม่ หลังจากนั้น จะทำการทดสอบความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถาม ด้วยการนำแบบสอบถามไปทดสอบก่อนการเก็บข้อมูลจริง (Pre-test) โดยจะทดสอบความเข้าใจคำถามของผู้ตอบแบบสอบถาม เพื่อหาข้อบกพร่องของคำถาม ความชัดเจนในการใช้ภาษา ลักษณะของการตั้งคำถาม ซึ่งจะทดสอบกับกลุ่มนักเรียน นักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง

การทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ในส่วนของข้อสอบที่วัดความรู้ จะใช้วิธี *Split-Half reliability* และวัดความสอดคล้องภายในของข้อสอบที่เป็น *rating scale* โดยสูตรของ *Cronbach* จากแบบสอบถามจำนวน 30 ชุด แล้วนำแบบสอบที่ได้รับคำตอบนั้น มาปรึกษาและขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้ครบถ้วนตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ จากนั้นจึงนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลจริงต่อไป โดยการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามดังกล่าว มีรายละเอียด ดังนี้

- การทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ในส่วนที่สาม ซึ่งเป็นเรื่องของการวัดความรู้ จะใช้วิธีการวัดความเที่ยงชนิดแบ่งครึ่ง (*Split - Half reliability*) โดยแบ่งแบบทดสอบความเชื่อมั่นแบบแบ่งครึ่งที่ตรวจให้คะแนนแล้วเป็น 2 ส่วน คือ ข้อครึ่งหนึ่ง และข้อคู่ส่วนหนึ่ง ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7770 โดยใช้สูตรของรูลอน คือ $r_{tt} = 1 - (\sigma_d^2 / \sigma_x^2)$ (Ebel, 1966: 315)

σ_d^2 = ความแปรปรวนของความแตกต่าง ระหว่างคะแนนของแต่ละคนที่ได้รับจากการทดสอบทั้งสองส่วน

σ_x^2 = ความแปรปรวนของคะแนนของคนทั้งกลุ่ม

- วัดความสอดคล้องภายในของแบบสอบถาม ในส่วนที่เป็น *rating scale* โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ α - coefficient จากสูตรของครอนบาช (*Cronbach*)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum s_1^2}{s_x^2} \right)$$

k = จำนวนข้อสอบ

s_1^2 = ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

s_x^2 = ความแปรปรวนของคะแนน ของผู้รับการทดสอบทั้งหมด หรือกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (*Standard Deviation*) ของคะแนน ของผู้รับการทดสอบทั้งหมด

ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในส่วนของทัศนคติเท่ากับ .7798 และได้ค่าความเชื่อมั่นในส่วนของพฤติกรรมเท่ากับ .8398

วิธีการประเมินผลและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยจะแจกแบบสอบถามที่ได้จัดเตรียมเอาไว้ ให้กับกลุ่มวัยรุ่นเป้าหมาย ตามพื้นที่ที่ได้กำหนดไว้ โดยมีทีมในการเก็บรวบรวมข้อมูลแจกแบบสอบถาม และเก็บรวบรวมข้อมูลให้เสร็จภายใน 1 สัปดาห์ เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การประมวลผลและการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (*One - way ANOVA*) ทั้งนี้โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (*Statistical Package for Social Science*) เป็นเครื่องมือในการประมวลผล

บทที่ 4 ผลการวิจัย

สำหรับผลการวิจัยเรื่อง “การเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ กับความรู้ ทักษะและพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ ของนักศึกษาอาชีพที่เป็นสตรี” นั้น จะนำเสนอเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 รายงานลักษณะเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติความถี่ ค่าเฉลี่ย และร้อยละ ซึ่งผลการวิจัยในส่วนนี้ ได้แก่

- 1.1 ข้อมูลด้านประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม
- 1.2 พฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศ
- 1.3 ความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ
- 1.4 ทักษะเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ
- 1.5 พฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ
- 1.6 การเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศบางประการ ของนักศึกษาอาชีพที่เป็นสตรี

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance: ANOVA) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน มีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน มีทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีทักษะเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน

ส่วนที่ 3 สรุปรวบรวมความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง เกี่ยวกับพฤติกรรมที่ผู้หญิงควรกระทำเพื่อหลีกเลี่ยงจากการถูกล่วงเกินทางเพศ รวมทั้งความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมในการเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศของหนังสือพิมพ์ในปัจจุบัน

ส่วนที่ 1 รายงานลักษณะเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีจำนวน 400 คน เป็นนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี ศึกษาอยู่ในโรงเรียนอาชีวะทั้งที่เป็นของรัฐและเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีลักษณะเบื้องต้นดังต่อไปนี้

1.1 ข้อมูลด้านประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 15 ปี	2	0.5
15 - 17 ปี	62	15.5
18 - 20 ปี	144	36.0
21 - 23 ปี	112	28.0
24 - 26 ปี	47	11.8
สูงกว่า 26 ปี	33	8.2
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 1 พบว่า ในจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 400 คน มีอายุระหว่าง 18 - 20 ปี มากที่สุด จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 36 รองลงมา มีอายุระหว่าง 21 - 23 ปี จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 28 อายุ 15 - 17 ปี จำนวน 62 คน อายุ 24 - 26 ปี จำนวน 47 คน อายุสูงกว่า 26 ปี จำนวน 33 คน และ ต่ำกว่า 15 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 15.5, 11.8, 8.2 และ 0.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้ต่อเดือน (N = 386)

รายได้ต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 3,000 บาท	82	21.2
3,001 – 4,000 บาท	78	20.3
4,001 – 5,000 บาท	60	15.5
5,001 – 6,000 บาท	55	14.2
6,001 บาท ขึ้นไป	111	28.8
รวม	386	100.0

จากตารางที่ 2 จำนวนผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถาม 386 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 6,000 บาท จำนวนมากที่สุด 111 คน คิดเป็นร้อยละ 28.8 รองลงมา มีรายได้ น้อยกว่า 3,000 บาท จำนวน 82 คน 3,001 – 4,000 บาท จำนวน 78 คน 4,001 – 5,000 บาท จำนวน 60 คน 5,001 – 6,000 บาท จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 21.2, 20.3, 15.5 และ 14.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา (N = 376)

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)		
• ชั้นปีที่ 1	9	2.4
• ชั้นปีที่ 2	48	12.7
• ชั้นปีที่ 3	62	16.4
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)		
• ชั้นปีที่ 1	121	32.2
• ชั้นปีที่ 2	136	36.2
รวม	376	100.0

จากตารางที่ 3 จำนวนผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถาม 376 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 2 มากที่สุดจำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 36.2 รองลงมา ได้แก่ ระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 1 จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 อันดับที่สาม ได้แก่ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 3 จำนวน 62 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 48 คน และชั้นปีที่ 1 จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 16.4, 12.7 และ 2.4 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามภูมิลำเนาเดิม (N = 399)

ภูมิลำเนาเดิม	จำนวน	ร้อยละ
กรุงเทพฯ	190	47.6
ภาคเหนือ	28	7.0
ภาคอีสาน	65	16.3
ภาคกลาง (ที่ไม่ใช่กรุงเทพฯ)	71	17.8
ภาคตะวันออก	13	3.3
ภาคใต้	32	8.0
รวม	399	100.0

จากตารางที่ 4 จำนวนผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถาม 399 คน พบว่า ภูมิลำเนาเดิมของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ คือ กรุงเทพฯ จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 47.6 รองลงมาคือ ภาคกลาง (ที่ไม่ใช่กรุงเทพฯ) จำนวน 71 คน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 65 คน ภาคใต้ 32 คน ภาคเหนือ 28 คน ภาคตะวันออก 13 คน คิดเป็นร้อยละ 17.8, 16.3, 8.0, 7.0 และ 3.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะการพักอาศัย (N = 398)

ภูมิลำเนาเดิม	จำนวน	ร้อยละ
อาศัยอยู่กับพ่อแม่	187	47.0
อาศัยอยู่กับญาติ	60	15.1
เช่าหอพัก แฟลต หรืออพาร์ทเมนท์	128	32.1
อื่น ๆ	23	5.8
รวม	398	100.0

จากตารางที่ 5 จำนวนผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถาม 398 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามอาศัยอยู่กับพ่อแม่มากที่สุด จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 47.0 รองลงมา เช่าหอพัก แฟลต หรืออพาร์ทเมนท์ จำนวน 128 คน อาศัยอยู่กับญาติ จำนวน 60 คน และอื่น ๆ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 32.1, 15.1 และ 5.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว (N = 390)

สถานภาพของครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
พ่อแม่อยู่ด้วยกัน	271	69.5
พ่อแม่แยกกันอยู่ (หย่าร้าง)	61	15.6
พ่อและ/หรือแม่ถึงแก่กรรม	56	14.4
อื่น ๆ	2	0.5
รวม	390	100.0

จากตารางที่ 6 จำนวนผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถาม 390 คน พบว่า สถานภาพของครอบครัวของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ พ่อแม่อยู่ด้วยกัน จำนวน 271 คน คิดเป็นร้อยละ 69.5 รองลงมา พ่อแม่แยกกันอยู่ (หย่าร้าง) จำนวน 61 คน พ่อและ/หรือแม่ถึงแก่กรรม จำนวน 56 คน และอื่น ๆ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6, 14.4 และ 0.5 ตามลำดับ

1.2 พฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาการลวงเกินทางเพศ

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของความบ่อยครั้งในการอ่านหนังสือพิมพ์โดยทั่วไป (N = 398)

ความบ่อยครั้ง ในการอ่านหนังสือพิมพ์	จำนวน	ร้อยละ
ทุกวัน	137	34.4
5 - 6 วันต่อสัปดาห์	23	5.8
3 - 4 วันต่อสัปดาห์	64	16.1
1 - 2 วันต่อสัปดาห์	89	22.3
นาน ๆ ครั้ง	83	20.9
ไม่เปิดรับเลย	2	0.5
รวม	398	100.0

จากตารางที่ 7 ผู้ตอบคำถาม "ความบ่อยครั้งในการอ่านหนังสือพิมพ์โดยทั่วไป" ในแบบสอบถามจำนวน 398 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ จำนวน 137 คน เปิดรับข่าวสารโดยทั่วไปจากหนังสือพิมพ์ทุกวัน คิดเป็นร้อยละ 34.4 รองลงมาเปิดรับ 1 - 2 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 89 คน นาน ๆ ครั้ง จำนวน 83 คน 3 - 4 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 64 คน 5 - 6 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 23 คน และไม่เปิดรับเลย จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3, 20.9, 16.1, 5.8 และ 0.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการเปิดรับเนื้อหา
การล่องเกินทางเพศ (N = 399)

การเปิดรับเนื้อหาการล่องเกินทางเพศ	จำนวน	ร้อยละ
เปิดรับ	323	81.0
ไม่เปิดรับ	76	19.0
รวม	399	100.0

จากตารางที่ 8 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ จำนวน 323 คน เปิดรับเนื้อหา
การล่องเกินทางเพศ ไม่เปิดรับ จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 81.0 และ 19.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละในการเปิดรับเนื้อหาการล่องเกินทางเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม
จำแนกตามประเภทของสื่อที่เปิดรับ

ประเภทของสื่อ	จำนวน	ร้อยละ
<u>สื่อบุคคล</u>	142	35.5
พ่อแม่	54	13.5
พี่น้อง	42	10.5
ญาติ	40	10.0
เพื่อน	100	25.0
อื่น ๆ	16	4.0
<u>สื่อมวลชน</u>	308	77.0
โทรทัศน์	244	61.0
หนังสือพิมพ์	237	59.3
วิทยุ	96	24.0
ภาพยนตร์	89	22.3
อื่น ๆ	28	7.0

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

จากตารางที่ 9 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน มีการเปิดรับเนื้อหาการล่องเกินทางเพศ จากสื่อบุคคล จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 35.5 จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด โดยเป็นสื่อบุคคลที่เป็นเพื่อนมากที่สุด จำนวน 100 คน รองลงมา ได้แก่ พ่อแม่ จำนวน 54 คน พี่น้อง จำนวน 42 คน ญาติ จำนวน 40 คน และอื่น ๆ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0, 13.5, 10.5, 10.0 และ 4.0 ตามลำดับ ส่วนการเปิดรับจากสื่อมวลชนนั้น มีการเปิดรับจำนวน 308 คน คิดเป็นร้อยละ 77.0 โดยเป็นการเปิดรับจากโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 244 คน รองลงมาได้แก่ หนังสือพิมพ์ จำนวน 237 คน วิทยุ จำนวน 96 คน ภาพยนตร์ จำนวน 89 คน และอื่น ๆ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 61.0, 59.3, 24.0, 22.3 และ 7.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของความบ่อยครั้งในการเปิดรับเนื้อหาการล่องเกินทางเพศจากหนังสือพิมพ์ (N = 396)

ความบ่อยครั้ง	จำนวน	ร้อยละ
ทุกวัน	75	18.9
5 - 6 วันต่อสัปดาห์	25	6.4
3 - 4 วันต่อสัปดาห์	49	12.3
1 - 2 วันต่อสัปดาห์	71	17.9
นาน ๆ ครั้ง	92	23.2
ไม่เปิดรับเลย	84	21.3
รวม	396	100.0

จากตารางที่ 10 ผู้ตอบคำถาม "การเปิดรับเนื้อหาการล่องเกินทางเพศจากหนังสือพิมพ์" ในแบบสอบถามจำนวน 396 คน พบว่า ส่วนใหญ่จะเปิดรับนาน ๆ ครั้ง จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 เปิดรับทุกวัน จำนวน 75 คน 1 - 2 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 71 คน 3 - 4 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 49 คน 5 - 6 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 18.9, 17.9, 12.3 และ 6.4 ตามลำดับ ซึ่งในจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดมีจำนวนผู้ที่ไม่เปิดรับเลย 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของการให้ความสำคัญในการอ่านข่าว
การล่องเกินทางเพศ (N = 319)

การให้ความสำคัญ	จำนวน	ร้อยละ
อ่านก่อนเป็นอันดับแรก	56	17.6
อ่านข่าวที่สนใจก่อน แล้วแต่โอกาสไม่แน่นอน	101	31.6
ไม่ให้ความสำคัญ	157	49.2
รวม	319	100.0

จากตารางที่ 11 ผู้ตอบคำถาม "การให้ความสำคัญกับการอ่านข่าวการล่องเกินทางเพศ
ในหนังสือพิมพ์" ในแบบสอบถามจำนวน 319 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ตอบว่า
แล้วแต่โอกาสไม่แน่นอน จำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ 49.2 อ่านข่าวที่สนใจก่อนแล้วจึงอ่านข่าว
การล่องเกินทางเพศ จำนวน 101 คน อ่านก่อนเป็นอันดับแรก 56 คน และไม่ให้ความสำคัญ
จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 31.6, 17.6 และ 1.6 ตามลำดับ

1.3 ความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ

ตารางที่ 12 แสดงจำนวนผู้ตอบคำถามด้านความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ

ประเด็นความรู้	จำนวน	ตอบถูก		ตอบผิด		ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูก
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
1. การใช้วาจาและสายตาแตะโลมที่มีนัยทางเพศ ไม่ถือว่าเป็นการล่วงเกินทางเพศ	391	225	57.5	166	42.5	0.58
2. ผู้หญิงทุกวัยมีโอกาสถูกล่วงเกินทางเพศได้	400	363	90.7	37	9.3	0.91
3. การยอมรับความผิดการล่วงเกินทางเพศ สามารถกระทำได้ในบางกรณี	397	210	52.9	187	47.1	0.53
4. ทั้งบุคคลที่ไม่รู้จักและบุคคลที่รู้จักใกล้ชิด เช่น บิดา ครู อาจารย์ สามารถเป็นผู้กระทำความผิดในเรื่องการล่วงเกินทางเพศได้ทั้งสิ้น	400	352	88.0	48	12.0	0.88
5. ไม่ว่าจะเป็นการล่วงเกินทางเพศกับคนในวัยใด ก็ต้องได้รับโทษเท่ากันหมด	397	61	15.4	336	84.6	0.15
6. ในชนบทมีโอกาสเกิดการล่วงเกินทางเพศได้มากกว่าในเมือง	394	114	28.9	280	71.1	0.29
7. การที่พ่อกดจูบลูกเพื่อแสดงความรัก หากการกระทำนั้นทำให้ลูกรู้สึกอึดอัด ก็ถือเป็นการล่วงเกินทางเพศในรูปแบบหนึ่ง	398	152	38.2	246	61.8	0.38
8. การถูกล่วงเกินทางเพศในกรณีการมีเพศสัมพันธ์ หากฝ่ายหญิงไม่หมดสติหรือช่วยเหลือตัวเองได้ จะถือเป็นการสมยอม ซึ่งผู้กระทำอาจไม่ต้องรับความผิด	398	101	25.4	297	74.6	0.25
9. องค์กรที่ช่วยเหลือสตรีต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ มีอำนาจในการจับกุมผู้กระทำความผิดในคดีนั้น ๆ	396	84	21.2	312	78.8	0.21
10. การเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับผู้กระทำการล่วงเกินทางเพศ ถือว่ามีความผิดเช่นกัน เพียงแต่รับโทษน้อยกว่า เพราะไม่ได้เป็นผู้กระทำเอง	397	239	60.2	158	39.8	0.60

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ประเด็นความรู้	จำนวน	ตอบถูก		ตอบผิด		ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูก
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
11. การข่มขืนภรรยาตนเอง ถือว่าเป็นการล่วงเกินทางเพศอย่างหนึ่ง	393	199	50.6	194	49.4	0.51
12. กฎหมายของไทย ไม่สามารถเอาผิดกับสามีที่ข่มขืนภรรยาตนเองได้	397	285	71.8	112	28.2	0.72
13. เหตุการณ์การล่วงเกินทางเพศ มีโอกาสเกิดขึ้นในเวลากลางคืนมากกว่า	397	277	69.8	120	30.2	0.70
14. บ้านหรือบริเวณที่พักอาศัยต่าง ๆ หากปลอดภัยแล้ว ก็สามารถเป็นสถานที่ที่เกิดการล่วงเกินทางเพศได้	397	367	92.4	30	7.6	0.92
15. การใช้กิริยาท่าทาง ตลอดจนวาจาชักชวนไปในทางการมีเพศสัมพันธ์ หากเป็นการกระทำโดยคนเพศเดียวกัน ไม่ถือว่าเป็นการล่วงเกินทางเพศ	397	229	57.7	168	42.3	0.58
16. การพูดหยอกล้อกันในเรื่องเพศของเพื่อนฝูง หากได้ฟังจนชินและไม่รู้สึกอึดอัดอะไร ก็จะไม่ถือว่าเป็นการล่วงเกินทางเพศ	398	305	76.6	93	23.4	0.77
ค่าเฉลี่ยรวม						0.5617

จากตารางที่ 12 เป็นการสำรวจความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ โดยเป็นคำถามจำนวน 16 ข้อ และในแต่ละข้อนั้น หากผู้ตอบแบบสอบถามตอบคำถามได้ถูกต้องจะได้ 1 คะแนน หากตอบผิดจะได้ 0 คะแนน โดยผลของการตอบคำถามความรู้โดยรวม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน มีค่าเฉลี่ยของผู้ตอบประเด็นความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศได้ถูกต้องโดยรวมเท่ากับ 0.5617 สำหรับผลการตอบคำถามในแต่ละข้อ มีดังต่อไปนี้

คำถามข้อที่ 1 "การใช้วาจาและสายตาทะเลาะโลมที่มีนัยทางเพศ ไม่ถือว่าเป็นการล่วงเกินทางเพศ" ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 391 คน ตอบถูก 225 คน คิดเป็นร้อยละ 57.5 ตอบผิด 166 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.58

คำถามข้อที่ 2 "ผู้หญิงทุกวัยมีโอกาสถูกล่วงเกินทางเพศได้" ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 400 คน ตอบถูก 363 คน คิดเป็นร้อยละ 90.7 ตอบผิด 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.91

คำถามข้อที่ 3 "การยอมความคดีการล่วงเกินทางเพศ สามารถกระทำได้ในบางกรณี" ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 397 คน ตอบถูก 210 คน คิดเป็นร้อยละ 52.9 ตอบผิด 187 คน คิดเป็นร้อยละ 47.1 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.53

คำถามข้อที่ 4 "ทั้งบุคคลที่ไม่รู้จักและบุคคลที่รู้จักใกล้ชิด เช่น มิตา ครู อาจารย์ สามารถเป็นผู้กระทำความผิดในเรื่องการล่วงเกินทางเพศได้ทั้งสิ้น" ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 400 คน ตอบถูก 352 คน คิดเป็นร้อยละ 88 ตอบผิด 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.88

คำถามข้อที่ 5 "ไม่ว่าจะเป็นการล่วงเกินทางเพศกับคนในวัยใด ก็ต้องได้รับโทษเท่ากันหมด" ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 397 คน ตอบถูก 61 คน คิดเป็นร้อยละ 15.4 ตอบผิด 336 คน คิดเป็นร้อยละ 84.6 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.15

คำถามข้อที่ 6 "ในชนบทมีโอกาสเกิดการล่วงเกินทางเพศได้มากกว่าในเมือง" ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 394 คน ตอบถูก 114 คน คิดเป็นร้อยละ 28.9 ตอบผิด 280 คน คิดเป็นร้อยละ 71.1 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.29

คำถามข้อที่ 7 "การที่พ่อกอดจูบลูกเพื่อแสดงความรัก หากการกระทำนั้นทำให้ลูกรู้สึกอึดอัด ก็ถือเป็นการล่วงเกินทางเพศในรูปแบบหนึ่ง" ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 398 คน ตอบถูก 152 คน คิดเป็นร้อยละ 38.2 ตอบผิด 246 คน คิดเป็นร้อยละ 61.8 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.38

คำถามข้อที่ 8 "การถูกล่วงเกินทางเพศในกรณีการมีเพศสัมพันธ์ หากฝ่ายหญิงไม่หมดสติหรือช่วยเหลือตัวเองได้ จะถือว่าเป็นการสมยอม ซึ่งผู้กระทำอาจไม่ต้องรับความผิด" ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 398 คน ตอบถูก 101 คน คิดเป็นร้อยละ 25.4 ตอบผิด 297 คน คิดเป็นร้อยละ 74.6 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.25

คำถามข้อที่ 9 "องค์กรที่ช่วยเหลือสตรีต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ มีอำนาจในการจับกุมผู้กระทำความผิดในคดีนั้น ๆ" ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 396 คน ตอบถูก 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.2 ตอบผิด 312 คน คิดเป็นร้อยละ 78.8 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.21

คำถามข้อที่ 10 “การเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับผู้กระทำการล่วงเกินทางเพศ ถือว่ามีความผิด เช่นกัน เพียงแต่รับโทษน้อยกว่าเพราะไม่ได้เป็นผู้กระทำเอง” ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถาม จำนวน 397 คน ตอบถูก 239 คน คิดเป็นร้อยละ 60.2 ตอบผิด 158 คน คิดเป็นร้อยละ 39.8 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.60

คำถามข้อที่ 11 “การข่มขืนภรรยาตนเอง ถือว่าเป็นการล่วงเกินทางเพศอย่างหนึ่ง” ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 393 คน ตอบถูก 199 คน คิดเป็นร้อยละ 50.6 ตอบผิด 194 คน คิดเป็นร้อยละ 49.4 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.51

คำถามข้อที่ 12 “กฎหมายของไทย ไม่สามารถเอาผิดกับสามีที่ข่มขืนภรรยาตนเองได้” ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 397 คน ตอบถูก 285 คน คิดเป็นร้อยละ 71.8 ตอบผิด 112 คน คิดเป็นร้อยละ 28.2 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.72

คำถามข้อที่ 13 “เหตุการณ์การล่วงเกินทางเพศ มีโอกาสเกิดขึ้นในเวลากลางคืน มากกว่า” ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 397 คน ตอบถูก 277 คน คิดเป็นร้อยละ 69.8 ตอบผิด 120 คน คิดเป็นร้อยละ 30.2 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.70

คำถามข้อที่ 14 “บ้านหรือบริเวณที่พักอาศัยต่าง ๆ หากปลอดภัยแล้ว ก็สามารถเป็น สถานที่ที่เกิดการล่วงเกินทางเพศได้” ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 397 คน ตอบถูก 367 คน คิดเป็นร้อยละ 92.4 ตอบผิด 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.6 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.92

คำถามข้อที่ 15 “การใช้กิริยาท่าทาง ตลอดจนวาจาชักชวนไปในทางการมีเพศสัมพันธ์ หากเป็นการกระทำโดยคนเพศเดียวกัน ไม่ถือว่าเป็นการล่วงเกินทางเพศ” ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 397 คน ตอบถูก 229 คน คิดเป็นร้อยละ 57.7 ตอบผิด 168 คน คิดเป็นร้อยละ 42.3 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.58

คำถามข้อที่ 16 “การพูดหยอกล้อกันในเรื่องเพศของเพื่อนฝูง หากได้ฟังจนชินและไม่รู้สึก อึดอัดอะไร ก็จะไม่ถือว่าเป็นการล่วงเกินทางเพศ” ผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 398 คน ตอบถูก 305 คน คิดเป็นร้อยละ 76.6 ตอบผิด 93 คน คิดเป็นร้อยละ 23.4 ได้ค่าเฉลี่ยของผู้ตอบถูก เท่ากับ 0.77

ตารางที่ 13 แสดงการแบ่งกลุ่มระดับความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศโดยภาพรวม

ระดับความรู้	จำนวน	ร้อยละ
มากที่สุด	2	0.5
มาก	72	18.0
ปานกลาง	251	62.7
น้อย	66	16.5
น้อยที่สุด	9	2.3
รวม	400	100.0

ตารางที่ 13 เป็นการแบ่งระดับความรู้ ในเรื่องการล่วงเกินทางเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งพิจารณาจากค่าคะแนนรวมที่ได้จากการตอบคำถาม โดยมีความหมายดังต่อไปนี้

14 – 16 คะแนน	มีความรู้ในระดับ "มากที่สุด"
11 – 13 คะแนน	มีความรู้ในระดับ "มาก"
8 – 10 คะแนน	มีความรู้ในระดับ "ปานกลาง"
5 – 7 คะแนน	มีความรู้ในระดับ "น้อย"
0 – 4 คะแนน	มีความรู้ในระดับ "น้อยที่สุด"

จากจำนวนตอบแบบสอบถาม 400 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศในระดับปานกลาง จำนวน 251 คน คิดเป็นร้อยละ 62.7 ระดับมาก จำนวน 72 คน ระดับน้อย จำนวน 66 คน ระดับน้อยที่สุด จำนวน 9 คน และระดับมากที่สุด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 18.0, 16.5, 2.3 และ 0.5 ตามลำดับ

1.4 ทศนคติเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ

ตารางที่ 14 แสดงทัศนคติเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ

ประเด็น	ความคิดเห็น									
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย
1. รัฐบาลควรมาตรการป้องกันการถูกล่วงเกินทางเพศให้กับประชาชนเป็นพิเศษ เช่น ห้ามแพร่ภาพหรือบทความที่ยั่วยุอารมณ์อย่างเด็ดขาด	205	51.2	159	39.8	18	4.5	12	3.0	6	1.5
2. เครื่องดองของมีนเมา เป็นพหะสำคัญที่จะก่อให้เกิดการล่วงเกินทางเพศ	171	42.9	176	44.1	41	10.2	9	2.3	2	0.5
3. ผู้กระทำการล่วงเกินทางเพศ มักเป็นผู้ด้อยสติปัญญา และมีปัญหาในด้านจิตใจ	88	22.0	96	24.0	94	23.5	94	23.5	28	7.0
4. ควรเพิ่มโทษสำหรับผู้กระทำผิดเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศให้รุนแรงมากขึ้น	307	76.9	72	18.0	9	2.3	7	1.8	4	1.0
5. การเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์อย่างสร้างสรรค์และต่อเนื่องสามารถสร้างจิตสำนึกในการป้องกันตัวให้กับผู้หญิงได้	179	44.7	162	40.5	43	10.8	11	2.7	5	1.3
6. ผู้หญิงที่มีปัญหาครอบครัว มีแนวโน้มที่จะถูกล่วงเกินทางเพศได้สูง	60	15.0	119	29.7	130	32.5	77	19.3	14	3.5
7. หนังสือพิมพ์และสื่อมวลชนต่าง ๆ ควรช่วยกันเปิดเผยพฤติกรรมการล่วงเกินทางเพศและนำเล่ห์เหลี่ยมต่าง ๆ ที่จะทำให้ฝ่ายหญิงเสียหายมาเปิดเผย	153	38.4	130	32.7	49	12.3	43	10.8	23	5.8
8. เหตุที่ไม่สามารถป้องกันการล่วงเกินทางเพศได้ ส่วนหนึ่งมาจากผู้ใกล้ชิดที่ผู้หญิงไว้วางใจเป็นผู้กระทำผิดเอง	121	30.4	205	51.5	55	13.8	14	3.5	3	0.8
9. ไม่จำเป็นต้องหาประสบการณ์ชีวิตด้วยการเที่ยวกลางคืน เพราะเสี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ	200	50.0	153	38.2	31	7.8	10	2.5	6	1.5
10. เหลือที่ถูกล่วงเกินทางเพศเป็นผู้ที่ค่อนข้างเรียบร้อย และไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้	72	18.0	115	28.9	121	30.3	66	16.5	25	6.3
11. ความเชื่อในเรื่องอำนาจที่ผู้ชายมีมากกว่าผู้หญิง เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการกดขี่และการล่วงเกินทางเพศ	136	34.0	150	37.5	48	12.0	46	11.5	20	5.0

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ประเด็น	ความคิดเห็น									
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย
12. การทำความรู้จักกับคนแปลกหน้าใน สถานบริการยามค่ำคืน อาจนำอันตราย มาสู่ตนเองได้	193	48.4	163	40.8	26	6.5	10	2.5	7	1.8
13. การอบรมจากครอบครัว มีส่วนช่วยป้องกัน การถูกล่วงเกินทางเพศได้	199	49.9	163	40.8	25	6.3	8	2.0	4	1.0
14. วัฒนธรรมจากตะวันตก มีส่วนทำให้ ผู้หญิงไทยไม่ใส่ใจที่จะป้องกันตัวจากการ ถูกล่วงเกินทางเพศมากนัก	134	33.6	171	42.8	65	16.3	23	5.8	6	1.5
15. ควรบรรจุหลักสูตรเกี่ยวกับการป้องกันตัว จากการถูกล่วงเกินทางเพศในบทเรียน เพื่อ ช่วยลดการเกิดปัญหา	157	39.3	194	48.6	35	8.8	11	2.8	2	0.5
16. ลักษณะท่าทางและการแต่งกายที่ไม่ เหมาะสมของผู้หญิง เป็นสาเหตุของการ ถูกล่วงเกินทางเพศ	259	64.9	116	29.1	13	3.2	7	1.8	4	1.0

ตารางที่ 15 แสดงค่าเฉลี่ยทัศนคติเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ

ประเด็น	จำนวน	ค่าเฉลี่ย
1. รัฐบาลควรหามาตรการป้องกันการถูกล่วงเกินทางเพศให้กับประชาชนเป็นพิเศษ เช่น ห้ามแพร่ภาพหรือบทความที่ข่มขู่กามารมณ์อย่างเด็ดขาด	400	4.36
2. เครื่องดองของมีนเมา เป็นพหุศาสตร์สำคัญที่จะก่อให้เกิดการล่วงเกินทางเพศ	399	4.27
3. ผู้กระทำการล่วงเกินทางเพศ มักเป็นผู้ด้อยสติปัญญา และมีปัญหาในด้านจิตใจ	400	3.30
4. ควรเพิ่มบทลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศให้รุนแรงมากขึ้น	399	4.68
5. การเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์อย่างสร้างสรรค์และต่อเนื่อง สามารถสร้างจิตสำนึกในการป้องกันตัวให้กับผู้หญิงได้	400	4.25
6. ผู้หญิงที่มีปัญหาครอบครัว มีแนวโน้มที่จะถูกล่วงเกินทางเพศได้สูง	400	3.33
7. หนังสือพิมพ์และสื่อมวลชนต่าง ๆ ควรช่วยกันเปิดเผยพฤติกรรมกรรมการล่วงเกิน ทางเพศ และนำเส้นใหลื่นต่าง ๆ ที่จะทำให้ฝ่ายหญิงเสียหายมาเปิดเผย	398	3.87

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ประเด็น	จำนวน	ค่าเฉลี่ย
8. เหตุที่ไม่สามารถป้องกันการล่วงเกินทางเพศได้ ส่วนหนึ่งมาจากผู้ใกล้ชิดที่ผู้หญิงไว้ใจ เป็นผู้กระทำผิดเอง	398	4.07
9. ไม่จำเป็นต้องหาประสบการณ์ชีวิตด้วยการเที่ยวกลางคืน เพราะเสี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ	400	4.33
10. เหี่ยวที่ถูกล่วงเกินทางเพศเป็นผู้ที่ค่อนข้างเรียบร้อย และไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้	399	3.36
11. ความเชื่อในเรื่องอำนาจที่ผู้ชายมีมากกว่าผู้หญิง เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการกตัญญู และการล่วงเกินทางเพศ	400	3.84
12. การทำความรู้จักกับคนแปลกหน้าในสถานบริการยามค่ำคืน อาจนำอันตรายมาสู่ตนเองได้	399	4.32
13. การอบรมจากครอบครัว มีส่วนช่วยป้องกันการถูกล่วงเกินทางเพศได้	399	4.37
14. วัฒนธรรมจากตะวันตก มีส่วนทำให้ผู้หญิงไทยไม่ใส่ใจที่จะป้องกันตัวจากการถูกล่วงเกินทางเพศมากนัก	399	4.01
15. ควรบรรจุหลักสูตรเกี่ยวกับการป้องกันตัวจากการถูกล่วงเกินทางเพศในบทเรียน เพื่อช่วยลดการเกิดปัญหา	399	4.24
16. ลักษณะท่าทางและการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมของผู้หญิง เป็นสาเหตุของการถูกล่วงเกินทางเพศ	399	4.55
ค่าเฉลี่ยรวม		4.0718

ตารางที่ 14 และ 15 เป็นผลการสำรวจทัศนคติเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศโดยรวม ของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการล่วงเกินทางเพศโดยรวมเท่ากับ 4.0718 สำหรับในแต่ละประเด็นย่อยนั้น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1 "รัฐบาลควรหามาตรการป้องกันการถูกล่วงเกินทางเพศให้กับประชาชนเป็นพิเศษ เช่น ห้ามแพร่ภาพหรือบทความที่ยั่วยุกุมารมณ้อย่างเด็ดขาด" จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ ในแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 51.2 เห็นด้วย 159 คน ไม่แน่ใจ 18 คน ไม่เห็นด้วย 12 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 6 คน คิดเป็นร้อยละ 39.8, 4.5, 3.0 และ 1.5 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.36

ประเด็นที่ 2 “เครื่องดองของมีนเมา เป็นพาหะสำคัญที่จะก่อให้เกิดการล่วงเกินทางเพศ” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 399 คน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วยจำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 44.1 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 171 คน ไม่แน่ใจ 41 คน ไม่เห็นด้วย 9 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 42.9, 10.2, 2.3 และ 0.5 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.27

ประเด็นที่ 3 “ผู้กระทำการล่วงเกินทางเพศ มักเป็นผู้ด้อยสติปัญญา และมีปัญหาในด้านจิตใจ” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วยจำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 24.0 ไม่แน่ใจ 94 คน ไม่เห็นด้วย 94 คน เห็นด้วยอย่างยิ่ง 88 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 28 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5, 23.5, 22.0 และ 7.0 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 3.30

ประเด็นที่ 4 “ควรเพิ่มบทลงโทษสำหรับผู้กระทำผิดเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศให้รุนแรงมากขึ้น” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 399 คน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 307 คน คิดเป็นร้อยละ 76.9 เห็นด้วย 72 คน ไม่แน่ใจ 9 คน ไม่เห็นด้วย 7 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 4 คน คิดเป็นร้อยละ 18.0, 2.3, 1.8 และ 1.0 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.68

ประเด็นที่ 5 “การเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์อย่างสร้างสรรค์และต่อเนื่อง สามารถสร้างจิตสำนึกในการป้องกันตัวให้กับผู้หญิงได้” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 44.7 เห็นด้วย 162 คน ไม่แน่ใจ 43 คน ไม่เห็นด้วย 11 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 40.5, 10.8, 2.7 และ 1.3 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.25

ประเด็นที่ 6 “ผู้หญิงที่มีปัญหาครอบครัว มีแนวโน้มที่จะถูกล่วงเกินทางเพศได้สูง” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่ไม่แน่ใจ จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 เห็นด้วย 119 คน ไม่เห็นด้วย 77 คน เห็นด้วยอย่างยิ่ง 60 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 14 คน คิดเป็นร้อยละ 29.7, 19.3, 15.0 และ 3.5 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 3.33

ประเด็นที่ 7 “หนังสือพิมพ์และสื่อมวลชนต่าง ๆ ควรช่วยกันเปิดเผยพฤติกรรมการล่วงเกินทางเพศ และนำเล่ห์เหลี่ยมต่าง ๆ ที่จะทำให้ฝ่ายหญิงเสียหายมาเปิดเผย” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 398 คน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 153 คน คิดเป็น

ร้อยละ 38.4 เห็นด้วย 130 คน ไม่แน่ใจ 49 คน ไม่เห็นด้วย 43 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 23 คน คิดเป็นร้อยละ 32.7, 12.3, 10.8 และ 5.8 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 3.87

ประเด็นที่ 8 “เหตุที่ไม่สามารถป้องกันการล่องเงินทางเพศได้ ส่วนหนึ่งมาจากผู้ใกล้ชิดที่ผู้หญิงไว้ใจ เป็นผู้กระทำผิดเอง” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 398 คน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 51.5 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 121 คน ไม่แน่ใจ 55 คน ไม่เห็นด้วย 14 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 3 คน คิดเป็นร้อยละ 30.4, 13.8, 3.5 และ 0.8 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.07

ประเด็นที่ 9 “ไม่จำเป็นต้องหาประสบการณ์ชีวิตด้วยการเที่ยวกลางคืน เพราะเสี่ยงต่อการถูกล่องเงินทางเพศ” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 เห็นด้วย 153 คน ไม่แน่ใจ 31 คน ไม่เห็นด้วย 10 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 6 คน คิดเป็นร้อยละ 38.2, 7.8, 2.5 และ 1.5 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.33

ประเด็นที่ 10 “เหยื่อที่ถูกล่องเงินทางเพศเป็นผู้ที่ค่อนข้างเรียบร้อย และไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 399 คน พบว่า ส่วนใหญ่ไม่แน่ใจ จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 30.3 เห็นด้วย 115 คน เห็นด้วยอย่างยิ่ง 72 คน ไม่เห็นด้วย 66 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 25 คน คิดเป็นร้อยละ 28.9, 18.0, 16.5 และ 6.3 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 3.36

ประเด็นที่ 11 “ความเชื่อในเรื่องอำนาจที่ผู้ชายมีมากกว่าผู้หญิง เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการกดขี่ และการล่องเงินทางเพศ” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 136 คน ไม่แน่ใจ 48 คน ไม่เห็นด้วย 46 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 20 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0, 12.0, 11.5 และ 5.0 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 3.84

ประเด็นที่ 12 “การทำความรู้จักกับคนแปลกหน้าในสถานบริการยามค่ำคืน อาจนำอันตรายมาสู่ตนเองได้” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 399 คน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 48.4 เห็นด้วย 163 คน ไม่แน่ใจ 26 คน ไม่เห็นด้วย 10 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 7 คน คิดเป็นร้อยละ 40.8, 6.5, 2.5 และ 1.8 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.32

ประเด็นที่ 13 "การอบรมจากครอบครัว มีส่วนช่วยป้องกันการถูกล่วงเกินทางเพศได้" จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 399 คน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 49.9 เห็นด้วย 163 คน ไม่แน่ใจ 25 คน ไม่เห็นด้วย 8 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 4 คน คิดเป็นร้อยละ 40.8, 6.3, 2.0 และ 1.0 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.37

ประเด็นที่ 14 "วัฒนธรรมจากตะวันตก มีส่วนทำให้ผู้หญิงไทยไม่ใส่ใจที่จะป้องกันตัว จากการถูกล่วงเกินทางเพศมากนัก" จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 399 คน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 42.8 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 134 คน ไม่แน่ใจ 65 คน ไม่เห็นด้วย 23 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 6 คน คิดเป็นร้อยละ 33.6, 16.3, 5.8 และ 1.5 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.01

ประเด็นที่ 15 "ควรบรรจุหลักสูตรเกี่ยวกับการป้องกันตัว จากการถูกล่วงเกินทางเพศ ในบทเรียน เพื่อช่วยลดการเกิดปัญหา" จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 399 คน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 48.6 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 157 คน ไม่แน่ใจ 35 คน ไม่เห็นด้วย 11 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 39.3, 8.8, 2.8 และ 0.5 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.24

ประเด็นที่ 16 "ลักษณะท่าทางและการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมของผู้หญิง เป็นสาเหตุของการถูกล่วงเกินทางเพศ" จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 399 คน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 259 คน คิดเป็นร้อยละ 64.9 เห็นด้วย 116 คน ไม่แน่ใจ 13 คน ไม่เห็นด้วย 7 คน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 4 คน คิดเป็นร้อยละ 29.1, 3.2, 1.8 และ 1.0 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.55

ตารางที่ 16 แสดงการแบ่งกลุ่มระดับทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเินทางเพศโดยภาพรวม

ระดับทัศนคติ	จำนวน	ร้อยละ
มากที่สุด	136	34.0
มาก	245	61.2
ปานกลาง	16	4.0
น้อย	3	0.8
น้อยที่สุด	0	0.0
รวม	400	100.0

สำหรับการแบ่งกลุ่มระดับทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับเรื่องการล่องเินทางเพศโดยภาพรวม ตามเกณฑ์ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย

ความหมาย

4.21 – 5.00

มีทัศนคติที่เห็นด้วย/สนับสนุนในระดับมากที่สุด

3.41 – 4.20

มีทัศนคติที่เห็นด้วย/สนับสนุนในระดับมาก

2.61 – 3.40

มีทัศนคติที่เห็นด้วย/สนับสนุนในระดับปานกลาง

1.81 – 2.60

มีทัศนคติที่เห็นด้วย/สนับสนุนในระดับน้อย

1.00 – 1.80

มีทัศนคติที่เห็นด้วย/สนับสนุนในระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 16 เป็นการแบ่งกลุ่มการสำรวจทัศนคติในเรื่องการล่องเินทางเพศโดยภาพรวมของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรีพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีทัศนคติที่เห็นด้วย จำนวน 245 คน คิดเป็นร้อยละ 61.2 รองลงมามีทัศนคติในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 136 คน ไม่น่าใจ 16 คน และไม่เห็นด้วย 3 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0, 4.0 และ 0.8 ตามลำดับ และไม่มีผู้ตอบแบบสอบถามที่มีทัศนคติโดยรวม อยู่ในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

1.5 พฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการล่วงเกินทางเพศ

ตารางที่ 17 แสดงพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ

ประเด็น	ความคิดเห็น									
	มากที่สุด	ร้อยละ	มาก	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ	น้อย	ร้อยละ	น้อยที่สุด	ร้อยละ
1. หากจำเป็นต้องเดินในที่เปลี่ยว ท่านพยายามหาเพื่อนที่ไว้ใจได้เดินเป็นกลุ่มใหญ่	256	64.3	95	23.9	34	8.5	9	2.3	4	1.0
2. บอกกล่าวและเตือนเพื่อนสนิทให้ระมัดระวังตัวอยู่เสมอ ทันทีกที่ทราบข่าวการล่วงเกินทางเพศใด ๆ	148	37.2	174	43.7	60	15.1	13	3.2	3	0.8
3. แต่งกายให้เรียบร้อยตลอดเวลา แม้กระทั่งอยู่ในบ้าน	112	28.4	109	27.6	140	35.4	25	6.3	9	2.3
4. เมื่อเกิดความไม่สบายใจภายหลังทะเลาะกับคนรักหรือ ผู้ปกครอง ท่านจะไม่ออกจากบ้าน เพราะอาจถูกชักจูงไปในทางเสื่อมเสียได้ง่าย	142	35.9	130	33.0	81	20.5	30	7.6	12	3.0
5. ไม่เปิดประตูต้อนรับผู้ชายที่มาส่งบ้าน ไม่ว่าจะสนิทสนมกันมากเพียงใดก็ตาม	107	27.0	120	30.3	131	33.1	28	7.1	10	2.5
6. ไม่ขึ้นรถประจำทางที่ไม่มีผู้โดยสารในยามค่ำคืน	182	45.8	102	25.7	78	19.7	22	5.5	13	3.3
7. ท่านพยายามที่จะไม่ไปดูภาพยนตร์เพียงลำพัง	114	28.8	103	26.0	113	28.5	32	8.1	34	8.6
8. หากนั่งรถแท็กซี่ และแท็กซี่ขับพาไปในทางที่ไม่คุ้นเคย โดยอ้างว่าเป็นทางลัด ท่านจะบอกให้หยุดและลงจากรถทันที	215	53.7	104	26.0	57	14.3	16	4.0	8	2.0
9. เพื่อความปลอดภัยแล้ว ท่านจะพยายามไม่คบเพื่อนที่มีพฤติกรรมการเที่ยวเตร่ในยามค่ำคืน	72	18.1	116	29.1	138	34.7	52	13.1	20	5.0
10. ไม่ทดลองเครื่องสำอางมีนเมา หรือสิ่งเสพติดใด ๆ เพราะอาจนำมาซึ่งการถูกล่วงเกินทางเพศได้	186	46.6	102	25.6	81	20.3	19	4.7	11	2.8
11. รีบออกจากสวนสาธารณะทันทีเมื่อพลบค่ำ เพื่อความปลอดภัย	168	42.0	143	35.7	69	17.3	14	3.5	6	1.5
12. ไม่ไปเที่ยวบ้านผู้ชาย หรืออยู่ในห้องกับผู้ชายตามลำพังในที่ลับตาคน	230	57.5	100	25.0	44	11.0	17	4.2	9	2.3
13. หลีกเลี่ยงการโดยสารรถประจำทางที่แน่นมาก ๆ หากไม่มีความจำเป็นเร่งด่วน	108	27.0	129	32.2	119	29.8	35	8.7	9	2.3

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ประเด็น	ความคิดเห็น									
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
14. การออกนอกบ้านในยามค่ำคืนไม่ควรไปโดยลำพัง จะต้องมีเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง	189	47.2	126	31.5	63	15.8	18	4.5	4	1.0
15. ท่านพูดคุยเกี่ยวกับการล่องเินทางเพศกับเพื่อน ญาติ หรือบุคคลที่ท่านรู้จักบ่อยแค่ไหน	50	12.5	87	21.8	157	39.4	56	14.0	49	12.3
16. ศึกษาวิธีการป้องกันตัวในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อใช้ในยามฉุกเฉิน	133	33.2	120	30.	96	24.0	40	10.0	11	2.8

ตารางที่ 18 แสดงค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมกรหลักเสี่ยงต่อการถูกล่วงเินทางเพศ

ประเด็น	จำนวน	ค่าเฉลี่ย
1. หากจำเป็นต้องเดินในที่เปลี่ยว ท่านพยายามหาเพื่อนที่ไว้ใจได้เดินเป็นกลุ่มใหญ่	398	4.48
2. บอกกล่าวและเตือนเพื่อนสนิทให้ระมัดระวังตัวอยู่เสมอ ทันทึที่ทราบข่าวการล่องเินทางเพศใด ๆ	398	4.13
3. แต่งกายให้เรียบร้อยตลอดเวลา แม้กระทั่งอยู่ในบ้าน	395	3.73
4. เมื่อเกิดความไม่สบายใจภายหลังทะเลาะกับคนรักหรือ ผู้ปกครอง ท่านจะไม่ออกจากบ้าน เพราะอาจถูกชักจูงไปในทางเสื่อมเสียได้ง่าย	395	3.91
5. ไม่เปิดประตูต้อนรับผู้ชายที่มาส่งบ้าน ไม่ว่าจะสนิทสนมกันมากเพียงใดก็ตาม	396	3.72
6. ไม่ขึ้นรถประจำทางที่ไม่มีผู้โดยสารในยามค่ำคืน	397	4.05
7. ท่านพยายามที่จะไม่ไปดูภาพยนตร์เพียงลำพัง	396	3.58
8. หากนั่งรถแท็กซี่ และแท็กซี่ขับพาไปในทางที่ไม่คุ้นเคย โดยอ้างว่าเป็นทางลัด ท่านจะบอกให้หยุดและลงจากรถทันที	400	4.26
9. เพื่อความปลอดภัยแล้ว ท่านจะพยายามไม่คบเพื่อนที่มีพฤติกรรมก่ียวเินในยามค่ำคืน	398	3.42
10. ไม่ทดลองเครื่องดองของมีนเมา หรือสิ่งเสพติดใด ๆ เพราะอาจนำมาซึ่งการถูกล่วงเินทางเพศได้	399	4.09

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ประเด็น	จำนวน	ค่าเฉลี่ย
11. รีบออกจากสวนสาธารณะทันทีเมื่อพลบค่ำ เพื่อความปลอดภัย	400	4.13
12. ไม่ไปเที่ยวบ้านผู้ชาย หรืออยู่ในห้องกับผู้ชายตามลำพังในที่ลับตาคน	400	4.31
13. หลีกเลี่ยงการโดยสารรถประจำทางที่แน่นมาก ๆ หากไม่มีความจำเป็นเร่งด่วน	400	3.73
14. การออกนอกบ้านในยามค่ำคืนไม่ควรไปโดยลำพัง จะต้องมามีเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง	400	4.20
15. ท่านพูดคุยเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศกับเพื่อน ญาติ หรือบุคคลที่ท่านรู้จัก บ่อยแค่ไหน	399	3.08
16. ศึกษาวิธีการป้องกันตัวในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อใช้ในยามฉุกเฉิน	400	3.81
ค่าเฉลี่ยรวม	400	3.9151

ตารางที่ 17 และ 18 เป็นการสำรวจผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน เกี่ยวกับพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ พบว่า ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9151 สำหรับในแต่ละประเด็นย่อยนั้น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1 “หากจำเป็นต้องเดินในที่เปลี่ยว ท่านพยายามหาเพื่อนที่ไว้ใจได้เดินเป็นกลุ่มใหญ่” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 398 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวมากที่สุด จำนวน 256 คน คิดเป็นร้อยละ 64.3 ระดับมาก 95 คน ปานกลาง 34 คน น้อย 9 คน และน้อยที่สุด 4 คน คิดเป็นร้อยละ 23.9, 8.5, 2.3 และ 1.0 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.48

ประเด็นที่ 2 “บอกกล่าวและเตือนเพื่อนสนิทให้ระมัดระวังตัวอยู่เสมอ ทั้งในที่ที่ทราบข่าวการล่วงเกินทางเพศใด ๆ” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 398 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวในระดับมาก จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7 ระดับมากที่สุด 148 คน ปานกลาง 60 คน น้อย 13 คน และน้อยที่สุด 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.2, 15.1, 3.2 และ 0.8 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.13

ประเด็นที่ 3 “แต่งกายให้เรียบร้อยตลอดเวลา แม้กระทั่งอยู่ในบ้าน” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 395 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวปานกลาง จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.4 ระดับมากที่สุด 112 คน มาก 109 คน น้อย 25 คน และน้อยที่สุด 9 คน คิดเป็นร้อยละ 28.4, 27.6, 6.3 และ 2.3 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 3.73

ประเด็นที่ 4 “เมื่อเกิดความไม่สบายใจภายหลังทะเลาะกับคนรักหรือผู้ปกครอง ท่านจะไม่ออกจากบ้าน เพราะอาจถูกชักจูงไปในทางเสื่อมเสียได้ง่าย” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 395 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวมากที่สุด จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9 ระดับมาก 130 คน ปานกลาง 81 คน น้อย 30 คน และน้อยที่สุด 12 คน คิดเป็นร้อยละ 33.0, 20.5, 7.6 และ 3.0 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 3.91

ประเด็นที่ 5 “ไม่เปิดประตูต้อนรับผู้ชายที่มาส่งบ้าน ไม่ว่าจะสนิทสนมกันมากเพียงใดก็ตาม” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 396 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวปานกลาง จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 33.1 ระดับมาก 120 คน มากที่สุด 107 คน น้อย 28 คน และน้อยที่สุด 10 คน คิดเป็นร้อยละ 30.3, 27.0, 7.1 และ 2.5 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 3.72

ประเด็นที่ 6 “ไม่ขึ้นรถประจำทางที่ไม่มีผู้โดยสารในยามค่ำคืน” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 397 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวมากที่สุด จำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 45.8 ระดับมาก 102 คน ปานกลาง 78 คน น้อย 22 คน และน้อยที่สุด 13 คน คิดเป็นร้อยละ 25.7, 19.7, 5.5 และ 3.3 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.05

ประเด็นที่ 7 “ท่านพยายามที่จะไม่ไปดูภาพยนตร์เพียงลำพัง” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 396 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวมากที่สุด จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 28.8 ระดับปานกลาง 113 คน มาก 103 คน น้อยที่สุด 34 คน และน้อย 32 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5, 26.0, 8.6 และ 8.1 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 3.58

ประเด็นที่ 8 “หากนั่งรถแท็กซี่ และแท็กซี่ขับพาไปในทางที่ไม่คุ้นเคย โดยอ้างว่าเป็นทางลัด ท่านจะบอกให้หยุดและลงจากรถทันที” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวมากที่สุด จำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 53.7 ระดับมาก 104 คน ปานกลาง 57 คน น้อย 16 คน และน้อยที่สุด 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26.0, 14.3, 4.0 และ 2.0 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.26

ประเด็นที่ 9 “เพื่อความปลอดภัยแล้ว ท่านจะพยายามไม่คบเพื่อนที่มีพฤติกรรมกา รเที่ยวเตร่ในยามค่ำคืน” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 398 คน พบว่า ส่วนใหญ่มี พฤติกรรมดังกล่าวปานกลาง จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 34.7 ระดับมาก 116 คน มากที่สุด 72 คน น้อย 52 คน และน้อยที่สุด 20 คน คิดเป็นร้อยละ 29.1, 18.1, 13.1 และ 5.0 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 3.42

ประเด็นที่ 10 “ไม่ทดลองเครื่องดองของมีนเมาหรือสิ่งเสพติดใด ๆ เพราะอาจนำมาซึ่ง การถูกล่วงเกินทางเพศได้” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 399 คน พบว่า ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมดังกล่าวมากที่สุด จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 46.6 ระดับมาก 102 คน ปานกลาง 81 คน น้อย 19 คน และน้อยที่สุด 11 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6, 20.3, 4.7 และ 2.8 ตามลำดับ โดย มีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.09

ประเด็นที่ 11 “รีบออกจากสวนสาธารณะทันทีเมื่อพลบค่ำ เพื่อความปลอดภัย” จาก ผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวมากที่สุด จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 42.2 ระดับมาก 143 คน ปานกลาง 69 คน น้อย 14 คน และ น้อยที่สุด 6 คน คิดเป็นร้อยละ 35.7, 17.3, 3.5 และ 1.5 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.13

ประเด็นที่ 12 “ไม่ไปเที่ยวบ้านผู้ชาย หรืออยู่ในห้องกับผู้ชายตามลำพังในที่ลับตาคน” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าว มากที่สุด จำนวน 230 คน คิดเป็นร้อยละ 57.5 ระดับมาก 100 คน ปานกลาง 44 คน น้อย 17 คน และน้อยที่สุด 9 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0, 11.0, 4.2 และ 2.3 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้ เท่ากับ 4.31

ประเด็นที่ 13 “หลีกเลี่ยงการโดยสารรถประจำทางที่แน่นมาก ๆ หากไม่มีความจำเป็น เร่งด่วน” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรม ดังกล่าวมาก จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 ระดับปานกลาง 119 คน มากที่สุด 108 คน น้อย 35 คน และน้อยที่สุด 9 คน คิดเป็นร้อยละ 29.8, 27.0, 8.7 และ 2.3 ตามลำดับ โดยมีค่า เฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 3.73

ประเด็นที่ 14 “การรอกนอกบ้านในยามค่ำคืนไม่ควรไปโดยลำพัง จะต้องมี้เพื่อนไปด้วย ทุกครั้ง” จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าว มากที่สุด จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 47.2 ระดับมาก 126 คน ปานกลาง 63 คน น้อย 18 คน

และน้อยที่สุด 4 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5, 15.8, 4.5 และ 1.0 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 4.20

ประเด็นที่ 15 "ท่านพุดคุยเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศกับเพื่อน ญาติ หรือบุคคลที่ท่านรู้จักบ่อยแค่ไหน" จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 399 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวปานกลาง จำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ 39.4 ระดับมาก 87 คน น้อย 56 คน มากที่สุด 50 คน และน้อยที่สุด 49 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8, 14.0, 12.5 และ 12.3 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 3.08

ประเด็นที่ 16 "ศึกษาวิธีการป้องกันตัวในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อใช้ในยามฉุกเฉิน" จากผู้ตอบคำถามข้อนี้ในแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวมากที่สุด จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 33.2 ระดับมาก 120 คน ปานกลาง 96 คน น้อย 40 คน และน้อยที่สุด 11 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0, 24.0, 10.0 และ 2.8 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในประเด็นนี้เท่ากับ 3.81

ตารางที่ 19 จำนวนและร้อยละของระดับพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ

ระดับพฤติกรรม	จำนวน	ร้อยละ
มากที่สุด	125	31.2
มาก	209	52.2
ปานกลาง	58	14.5
น้อย	7	1.8
น้อยที่สุด	1	0.3
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 19 เป็นการวัดระดับพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ จะพิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมทุกข้อ โดยมีเกณฑ์ดังต่อไปนี้

<u>คะแนนเฉลี่ย</u>	<u>ความหมาย</u>
4.21 – 5.00	มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศในระดับมากที่สุด
3.41 – 4.20	มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศในระดับมาก
2.61 – 3.40	มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศในระดับปานกลาง
1.81 – 2.60	มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศในระดับน้อย
1.00 – 1.80	มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศในระดับน้อยที่สุด

โดยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ ในระดับมาก จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 52.2 ระดับมากที่สุด 125 คน ปานกลาง 58 คน น้อย 7 คน และน้อยที่สุด 1 คน คิดเป็นร้อยละ 31.2, 14.5, 1.8 และ 0.3 ตามลำดับ

1.6 การเปิดรับเนื้อหาการล่องเกินทางเพศบางประการ ของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี

ตารางที่ 20 การเปิดรับเนื้อหาการล่องเกินทางเพศในประเด็น "บ้านหรือบริเวณที่พักอาศัย เป็นสถานที่ที่มีโอกาสเกิดการล่องเกินทางเพศได้"

ข้อความ	การได้ยิน		สื่อบุคคล					สื่อมวลชน			
	เคย	ไม่เคย	พ่อแม่	พี่น้อง	ญาติ	เพื่อน	อื่นๆ	โทรทัศน์	น.ส.ท.	วิทยุ	ภาพยนตร์
1. บ้านหรือบริเวณที่พักอาศัย เป็นสถานที่ที่มีโอกาสเกิดการล่องเกินทางเพศได้	294 (73.9)	104 (26.1)	71 (17.8)	37 (9.3)	53 (13.3)	115 (28.8)	11 (2.8)	190 (47.5)	162 (40.5)	65 (16.3)	30 (7.5)
รวม	398		171					248			

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 20 ในประเด็นที่ 1 "บ้านหรือบริเวณที่พักอาศัย เป็นสถานที่ที่มีโอกาสเกิดการล่องเกินทางเพศได้" จากผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 398 คน พบว่า มีผู้เคยได้ยินจำนวน 294 คน คิดเป็นร้อยละ 73.9 ไม่เคยได้ยิน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 26.1 โดยในจำนวนผู้ที่เคยได้ยินนี้ เปิดรับจากสื่อบุคคล จำนวน 171 คน โดยเปิดรับจากเพื่อนมากที่สุด จำนวน 115 คน และเปิดรับจากสื่อมวลชน จำนวน 248 คน โดยเปิดรับจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 190 คน และเปิดรับจากหนังสือพิมพ์ จำนวน 162 คน

ตารางที่ 21 การเปิดรับเนื้อหาการล่องเกินทางเพศในประเด็น "อายุของผู้ถูกล่องเกินทางเพศมีแนวโน้มลดลง แสดงให้เห็นว่าการแต่งกายย้วยวนไม่เหมาะสม ไม่ใช่สาเหตุเดียวของการถูกล่องเกินทางเพศ"

ข้อความ	การได้ยิน		สื่อบุคคล					สื่อมวลชน			
	เคย	ไม่เคย	พ่อแม่	พี่น้อง	ญาติ	เพื่อน	อื่นๆ	โทรทัศน์	น.ส.ท.	วิทยุ	ภาพยนตร์
2. อายุของผู้ถูกล่องเกินทางเพศมีแนวโน้มลดลง แสดงให้เห็นว่าการแต่งกายย้วยวนไม่เหมาะสม ไม่ใช่สาเหตุเดียวของการถูกล่องเกินทางเพศ	294 (73.7)	105 (26.3)	58 (14.5)	28 (7.0)	38 (9.5)	76 (19.0)	2 (0.5)	212 (53.0)	141 (35.3)	62 (15.5)	26 (6.5)
รวม	399		119					271			

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 21 ซึ่งเป็นประเด็นที่ 2 “อายุของผู้ถูกล่วงเกินทางเพศมีแนวโน้มลดลง แสดงให้เห็นว่าการแต่งกายช่วยยวมนไม่เหมาะสม ไม่ใช่สาเหตุเดียวของการถูกล่วงเกินทางเพศ” จากผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 399 คน พบว่า มีผู้เคยได้ยิน จำนวน 294 คน คิดเป็นร้อยละ 73.7 ไม่เคยได้ยิน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.3 โดยในจำนวนผู้ที่เคยได้ยินนี้ เปิดรับจากสื่อบุคคล จำนวน 119 คน โดยเปิดรับจากเพื่อนมากที่สุด จำนวน 76 คน และเปิดรับจากสื่อมวลชน จำนวน 271 คน โดยเปิดรับจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 212 คน และเปิดรับจากหนังสือพิมพ์ จำนวน 141 คน

ตารางที่ 22 การเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศในประเด็น “การล่วงเกินทางเพศ มีความหมายครอบคลุมมากกว่าการกระทำโดยร่างกาย เพราะยังรวมถึงการใช้คำพูดหยาบคาย ส่อเสียด ลามก อนาจารด้วย”

ข้อความ	การได้ยิน		สื่อบุคคล					สื่อมวลชน			
	เคย	ไม่เคย	พ่อแม่	พี่น้อง	ญาติ	เพื่อน	อื่นๆ	โทรทัศน์	น.ส.ท.	วิทยุ	ภาพยนตร์
3. การล่วงเกินทางเพศ มีความหมายครอบคลุมมากกว่าการกระทำโดยร่างกาย เพราะยังรวมถึงการใช้คำพูดหยาบคาย ส่อเสียด ลามก อนาจารด้วย	287 (72.3)	110 (27.7)	55 (13.8)	38 (9.5)	41 (10.3)	112 (28.0)	7 (1.8)	159 (39.8)	110 (27.5)	61 (15.3)	34 (8.5)
รวม	397		160					219			

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 22 ประเด็นที่ 3 “การล่วงเกินทางเพศ มีความหมายครอบคลุมมากกว่าการกระทำโดยร่างกาย เพราะยังรวมถึงการใช้คำพูดหยาบคาย ส่อเสียด ลามก อนาจารด้วย” จากผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 397 คน พบว่า มีผู้เคยได้ยิน จำนวน 287 คน คิดเป็นร้อยละ 72.3 ไม่เคยได้ยิน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 27.7 โดยในจำนวนผู้ที่เคยได้ยินนี้ เปิดรับจากสื่อบุคคล จำนวน 160 คน โดยเปิดรับจากเพื่อนมากที่สุด จำนวน 112 คน และเปิดรับจากสื่อมวลชน จำนวน 219 คน โดยเปิดรับจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 159 คน และเปิดรับจากหนังสือพิมพ์ จำนวน 110 คน

ตารางที่ 23 การเปิดรับเนื้อหาการล่องเกินทางเพศในประเด็น "เพศหญิงในทุกวัยมีโอกาสถูกล่วงเกินทางเพศได้"

ข้อความ	การได้ยิน		สื่อบุคคล					สื่อมวลชน			
	เคย	ไม่เคย	พ่อแม่	พี่น้อง	ญาติ	เพื่อน	อื่นๆ	โทรทัศน์	น.ส.ท.	วิทยุ	ภาพยนตร์
4. เพศหญิงในทุกวัยมีโอกาสถูกล่วงเกินทางเพศได้	339 (86.0)	55 (14.0)	92 (23.0)	45 (11.3)	60 (15.0)	108 (27.0)	2 (0.5)	236 (59.0)	156 (39.0)	73 (18.3)	27 (6.8)
รวม	394		155					301			

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 23 ในประเด็นที่ 4 "เพศหญิงในทุกวัยมีโอกาสถูกล่วงเกินทางเพศได้" จากผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 394 คน พบว่า มีผู้เคยได้ยิน จำนวน 339 คน คิดเป็นร้อยละ 86.0 ไม่เคยได้ยิน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 14.0 โดยในจำนวนผู้ที่เคยได้ยินนี้ เปิดรับจากสื่อบุคคล จำนวน 155 คน โดยเปิดรับจากเพื่อนมากที่สุด จำนวน 108 คน และเปิดรับจากสื่อมวลชน จำนวน 301 คน โดยเปิดรับจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 236 คน และเปิดรับจากหนังสือพิมพ์ จำนวน 156 คน

ตารางที่ 24 การเปิดรับเนื้อหาการล่องเกินทางเพศในประเด็น "ผู้ชายทุกคนอาจเป็นผู้กระทำการล่องเกินทางเพศได้"

ข้อความ	การได้ยิน		สื่อบุคคล					สื่อมวลชน			
	เคย	ไม่เคย	พ่อแม่	พี่น้อง	ญาติ	เพื่อน	อื่นๆ	โทรทัศน์	น.ส.ท.	วิทยุ	ภาพยนตร์
5. ผู้ชายทุกคนอาจเป็นผู้กระทำการล่องเกินทางเพศได้	302 (77.2)	89 (22.8)	91 (22.8)	44 (11.0)	52 (13.0)	97 (24.3)	4 (1.0)	198 (49.5)	138 (34.5)	68 (17.0)	32 (8.0)
รวม	391		164					257			

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 24 ซึ่งเป็นประเด็นที่ 5 "ผู้ชายทุกคนอาจเป็นผู้กระทำการล่องเกินทางเพศได้" จากผู้ตอบคำถามนี้ในแบบสอบถามจำนวน 391 คน พบว่า มีผู้เคยได้ยิน จำนวน 302 คน คิดเป็นร้อยละ 77.2 ไม่เคยได้ยิน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.8 โดยในจำนวนผู้ที่เคยได้ยินนี้ เปิดรับจากสื่อบุคคล จำนวน 164 คน โดยเปิดรับจากเพื่อนมากที่สุด จำนวน 97 คน และเปิดรับจากสื่อมวลชน จำนวน 257 คน โดยเปิดรับจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 198 คน และเปิดรับจากหนังสือพิมพ์ จำนวน 138 คน

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ มีการตั้งสมมติฐานไว้ 5 ประเด็น โดยปรากฏผลการวิจัยดังนี้

สมมติฐานที่ 1 “นักศึกษาอาชีวะสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสาร การล่องเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน”

ตารางที่ 25 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของลักษณะทางประชากร กับพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารการล่องเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์

ลักษณะทางประชากร	Source	Sum of Square	df	Mean Square	F	Sig.
อายุ	Between Groups	18.622	5	3.724	1.188	.314
	Within Groups	1223.035	390	3.136		
	Total	1241.657	395			
รายได้ (ต่อเดือน)	Between Groups	20.063	4	5.016	1.617	.169
	Within Groups	1169.196	377	3.101		
	Total	1189.259	381			
ระดับการศึกษา	Between Groups	6.413	4	1.603	.512	.727
	Within Groups	1152.997	368	3.133		
	Total	1159.410	372			
ภูมิลำเนา	Between Groups	18.179	5	3.636	1.157	.330
	Within Groups	1222.124	389	3.142		
	Total	1240.304	394			
ลักษณะการพักอาศัย	Between Groups	4.137	3	1.379	.436	.727
	Within Groups	1232.790	390	3.161		
	Total	1236.926	393			
สถานภาพครอบครัว	Between Groups	8.323	3	2.774	.875	.454
	Within Groups	1211.719	382	3.172		
	Total	1220.041	385			

จากตารางที่ 25 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ของลักษณะทางประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม กับพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารการล่องเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์ โดยลักษณะทางประชากรดังกล่าว ได้แก่ อายุ รายได้ต่อเดือน ระดับการศึกษา ภูมิลำเนา ลักษณะการพักอาศัย และสถานภาพครอบครัว พบว่า ไม่มีตัวแปรคู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารการล่องเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 "นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีความรู้ ทักษะ และ พฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน"

ตารางที่ 26 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของลักษณะทางประชากร กับความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ

ลักษณะทางประชากร	Source	Sum of Square	df	Mean Square	F	Sig.
อายุ	Between Groups	.111	5	2.211E-02	1.617	.154
	Within Groups	5.388	394	1.367E-02		
	Total	5.498	399			
รายได้ (ต่อเดือน)	Between Groups	7.701E-02	4	1.925E-02	1.397	.234
	Within Groups	5.251	381	1.378E-02		
	Total	5.328	385			
ระดับการศึกษา	Between Groups	5.284E-02	4	1.321E-02	.965	.427
	Within Groups	5.078	371	1.369E-02		
	Total	5.131	375			
ภูมิลำเนา	Between Groups	.100	5	2.004E-02	1.460	.202
	Within Groups	5.394	393	1.373E-02		
	Total	5.494	398			
ลักษณะการพักอาศัย	Between Groups	2.529E-02	3	8.431E-03	.607	.611
	Within Groups	5.469	394	1.388E-02		
	Total	5.494	397			
สถานภาพครอบครัว	Between Groups	6.507E-02	3	2.169E-02	1.569	.196
	Within Groups	5.336	386	1.382E-02		
	Total	5.401	389			

จากตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ระหว่างลักษณะทางประชากรกับความรู้เกี่ยวกับการล่องเงินทางเพศ พบว่า ผลการทดสอบไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ไม่มีตัวแปรในคู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า นักศึกษาอาชีวะที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน ไม่มีผลทำให้ความรู้เกี่ยวกับการล่องเงินทางเพศแตกต่างกัน

ตารางที่ 27 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของลักษณะทางประชากร กับทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเงินทางเพศ

ลักษณะทางประชากร	Source	Sum of Square	df	Mean Square	F	Sig.
อายุ	Between Groups	2.023	5	.405	2.214	.052
	Within Groups	71.990	394	.183		
	Total	74.013	399			
รายได้ (ต่อเดือน)	Between Groups	.647	4	.162	.862	.487
	Within Groups	71.464	381	.188		
	Total	72.111	385			
ระดับการศึกษา	Between Groups	1.883	4	.471	2.665	.032*
	Within Groups	65.525	371	.177		
	Total	67.408	375			
ภูมิลำเนา	Between Groups	.815	5	.163	.876	.497
	Within Groups	73.166	393	.186		
	Total	73.981	398			
ลักษณะการพักอาศัย	Between Groups	.376	3	.125	.671	.571
	Within Groups	73.579	394	.187		
	Total	73.955	397			
สถานภาพครอบครัว	Between Groups	.520	3	.173	.918	.432
	Within Groups	72.927	386	.189		
	Total	73.447	389			

* $P \leq 0.05$

ตารางที่ 28 Multiple Comparisons ระหว่างระดับการศึกษากับค่าเฉลี่ยของทัศนคติ
เกี่ยวกับการล่องเินทางเพศ

Dependent Variable	I (ระดับการศึกษา)	J (ระดับการศึกษา)	Mean Difference (I - J)	Std. Error	Sig.
Mean of Attitude	ปวช. ปีที่ 1	ปวช. ปีที่ 2	-.3249*	.1527	.034*
		ปวช. ปีที่ 3	-.4143*	.1499	.006*
		ปวส. ปีที่ 1	-.4367*	.1452	.003*
		ปวส. ปีที่ 2	-.4036*	.1466	.006*
	ปวช. ปีที่ 2	ปวช. ปีที่ 1	.3249*	.1527	.034*
		ปวช. ปีที่ 3	-8.9357E-02	8.080E-02	.269
		ปวส. ปีที่ 1	-.1118	7.169E-02	.120
		ปวส. ปีที่ 2	-7.8722E-02	7.056E-02	.265
	ปวช. ปีที่ 3	ปวช. ปีที่ 1	.4143*	.1499	.006*
		ปวช. ปีที่ 2	8.936E-02	8.08E-02	.269
		ปวส. ปีที่ 1	-2.2427E-02	6.564E-02	.733
		ปวส. ปีที่ 2	1.063E-02	6.440E-02	.869
	ปวส. ปีที่ 1	ปวช. ปีที่ 1	.4367*	.1452	.003*
		ปวช. ปีที่ 2	.1118	7.169E-02	.120
		ปวส. ปีที่ 3	2.243E-02	6.564E-02	.733
		ปวส. ปีที่ 2	3.306E-02	5.252E-02	.529
	ปวส. ปีที่ 2	ปวช. ปีที่ 1	.4036*	.1446	.006*
		ปวช. ปีที่ 2	7.872E-02	7.056E-02	.265
		ปวส. ปีที่ 3	-1.0634E-02	6.440E-02	.869
		ปวส. ปีที่ 1	-3.3061E-02	5.252E-02	.529

* $P \leq 0.05$

จากตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเินทางเพศ พบว่า ลักษณะทางประชากรในด้านระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลทำให้ทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเินทางเพศแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาถึงตัวแปรย่อยในระดับการศึกษา พบว่า มีความแตกต่างระหว่างตัวแปรย่อย 5 คู่ด้วยกัน คือ ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 กับ ปวช. ปี 2, ปวช. ปี 1 กับ ปวช. ปี 3, ปวช. ปี 1 กับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 และ ปวช. ปี 1 กับ ปวส. ปี 2 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 (ตารางที่ 28)

ตารางที่ 29 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของลักษณะทางประชากร
กับพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล้วงเงินทางเพศ

ลักษณะทางประชากร	Source	Sum of Square	df	Mean Square	F	Sig.
อายุ	Between Groups	1.704	5	.341	1.086	.368
	Within Groups	123.676	394	.314		
	Total	125.381	399			
รายได้ (ต่อเดือน)	Between Groups	1.779	4	.445	1.399	.234
	Within Groups	121.115	381	.318		
	Total	122.894	385			
ระดับการศึกษา	Between Groups	1.268	4	.317	1.019	.397
	Within Groups	115.438	371	.311		
	Total	116.707	375			
ภูมิลำเนา	Between Groups	1.667	5	.333	1.068	.377
	Within Groups	122.629	393	.312		
	Total	124.296	398			
ลักษณะการพักอาศัย	Between Groups	.740	3	.247	.781	.505
	Within Groups	124.418	394	.316		
	Total	125.158	397			
สถานภาพครอบครัว	Between Groups	.818	3	.273	.858	.463
	Within Groups	122.679	386	.318		
	Total	123.497	389			

จากตารางที่ 29 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ระหว่างลักษณะทางประชากรกับพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล้วงเงินทางเพศ พบว่า ผลการทดสอบไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ไม่มีตัวแปรในคู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า นักศึกษาอาชีวะที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน ไม่มีผลทำให้พฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล้วงเงินทางเพศแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 “นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีการเปิดรับข่าวสารการล่องเงินทางเพศในหนังสือพิมพ์
แตกต่างกัน มีความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเงิน
ทางเพศแตกต่างกัน”

ตารางที่ 30 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร
การล่องเงินทางเพศจากหนังสือพิมพ์ กับความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการ
หลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเงินทางเพศ

Dependent Variable	Source	Sum of Square	df	Mean Square	F	Sig.
Mean of Knowledge	Between Groups	6.597E-02	5	1.319E-02	.959	.443
	Within Groups	5.366	390	1.376E-02		
	Total	5.432	395			
Mean of Attitude	Between Groups	.800	5	.160	.861	.507
	Within Groups	72.488	390	.186		
	Total	73.288	395			
Mean of Behavior	Between Groups	2.587	5	.517	1.655	.145
	Within Groups	121.955	390	.313		
	Total	124.542	395			

จากตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ระหว่างการเปิดรับข่าวสารการ
ล่องเงินทางเพศในหนังสือพิมพ์ กับความรู้เกี่ยวกับการล่องเงินทางเพศของนักศึกษาอาชีพสตรี
พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีการเปิดรับข่าวสารการล่องเงิน
ทางเพศในหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการล่องเงินทางเพศไม่แตกต่างกัน ที่ระดับ
นัยสำคัญทางสถิติ .05

**สมมติฐานที่ 4 “นักศึกษาอาชีวะสตรีที่มีความรู้เกี่ยวกับการล่องเินทางเพศแตกต่างกันมีทัศนคติ
และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเินทางเพศแตกต่างกัน”**

**ตารางที่ 31 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความรู้
กับทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเินทางเพศ**

Source	Sum of Square	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	4.065	4	1.016	5.738	.000*
Within Groups	69.948	395	.177		
Total	74.013	399			

* $P \leq .05$

จากตารางที่ 31 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ระหว่างความรู้เกี่ยวกับการล่องเินทางเพศของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี กับทัศนคติต่อการล่องเินทางเพศ พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักศึกษาอาชีวะที่มีความรู้เกี่ยวกับการล่องเินทางเพศที่ต่างกัน จะมีทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเินทางเพศแตกต่างกันไปด้วย ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 32 Multiple Comparisons ระหว่างความรู้ กับทัศนคติเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ

Dependent Variable	I (ระดับความรู้)	J (ระดับความรู้)	Mean Difference (I - J)	Std. Error	Sig.
Mean of Attitude	น้อยที่สุด	น้อย	-.0292	.1495	.163
		ปานกลาง	-.3553*	.1428	.013*
		มาก	-.4943*	.1488	.001*
		มากที่สุด	-.6215	.3290	.060
	น้อย	น้อยที่สุด	.2092	.1495	.163
		ปานกลาง	-.1461*	5.821E-02	.012*
		มาก	-.2851*	7.171E-02	.000*
		มากที่สุด	-.4124	.3020	.173
	ปานกลาง	น้อยที่สุด	.3553*	.1428	.013*
		น้อย	.1461*	5.821E-02	.012*
		มาก	-.1390*	5.626E-02	.014*
		มากที่สุด	-.2662	.2987	.373
	มาก	น้อยที่สุด	.4943*	.1488	.001
		น้อย	.2851*	7.171E-02	.000
		ปานกลาง	.1390*	5.626E-02	.014
		มากที่สุด	-.1273	.3017	.673
	มากที่สุด	น้อยที่สุด	.6215	.3290	.060
		น้อย	.4124	.3020	.173
		ปานกลาง	.2662	.2987	.373
		มาก	.1273	.3017	.673

* $P \leq .05$

ตารางที่ 32 เมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยของระดับความรู้ พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อยู่ 5 คู่ ได้แก่ ระดับน้อยที่สุดกับระดับปานกลาง น้อยที่สุดกับมาก น้อยกับปานกลาง น้อยกับมาก และปานกลางกับมาก

ตารางที่ 33 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความรู้
กับพฤติกรรมกรหลักเลี้ยงต่อการถูกล้วงเกินทางเพศ

Source	Sum of Square	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	2.273	4	.568	1.823	.124
Within Groups	123.108	395	.312		
Total	125.381	399			

จากตารางที่ 33 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ระหว่างความรู้เกี่ยวกับการล้วงเกินทางเพศ กับพฤติกรรมในการหลักเลี้ยงต่อการถูกล้วงเกินทางเพศ พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักศึกษาอาชีวะที่มีความรู้เกี่ยวกับการล้วงเกินทางเพศที่แตกต่างกัน ไม่มีผลทำให้พฤติกรรมกรหลักเลี้ยงต่อการถูกล้วงเกินทางเพศแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 “นักศึกษาอาชีพะสตรีที่มีทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเินทางเพศแตกต่างกัน
มีพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเินทางเพศแตกต่างกัน”

ตารางที่ 34 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของทัศนคติ
กับพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเินทางเพศ

Source	Sum of Square	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	20.066	3	6.689	25.150	.000*
Within Groups	105.315	396	.266		
Total	125.381	399			

* P ≤ .05

ตารางที่ 35 Multiple Comparisons ระหว่างทัศนคติ
กับพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเินทางเพศ

Dependent Variable	I (ระดับทัศนคติ)	J (ระดับทัศนคติ)	Mean Difference (I - J)	Std. Error	Sig.
Mean of Behavior	น้อย	ปานกลาง	-.6510*	.3245	.045*
		มาก	-1.1931*	.2996	.000*
		มากที่สุด	-1.5072*	.3010	.000*
	ปานกลาง	น้อย	.6510*	.3245	.045*
		มาก	-.5421*	.133	.000*
		มากที่สุด	-.8561*	.1363	.000*
	มาก	น้อย	1.1931*	.2996	.000*
		ปานกลาง	.5421*	.1331	.000*
		มากที่สุด	-.3140*	5.515E-02	.000*
	มากที่สุด	น้อย	1.5072*	.3010	.000*
		ปานกลาง	.8561*	.1363	.000*
		มาก	.3140*	5.515E-02	.000*

* P ≤ .05

จากตารางที่ 34 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ระหว่างทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเเกินทางเพศของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี กับพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเเกินทางเพศ พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักศึกษาอาชีวะที่มีทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเเกินทางเพศที่แตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเเกินทางเพศแตกต่างกันไปด้วย ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

เมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยของระดับทัศนคติ พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อยู่ 6 คู่ ได้แก่ ระดับน้อยกับระดับปานกลาง น้อยกับมาก น้อยกับมากที่สุด ปานกลางกับมาก ปานกลางกับมากที่สุด และมากกับมากที่สุด (ตารางที่ 35)

ส่วนที่ 3 สรุปรวบรวมความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการสอบถามความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้หญิงที่ควรกระทำเพื่อหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ และความเหมาะสมในการเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศของหนังสือพิมพ์ พบว่า ในส่วนของพฤติกรรมของผู้หญิงนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่าควรแต่งกายให้เรียบร้อย ระวัง และถูกต้องตามกาลเทศะ หลีกเลี่ยงการเดินทางคนเดียวตอนกลางคืนโดยไม่จำเป็น รวมทั้งการไม่ทดลองดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์หรือของมีเมา

นอกจากนั้น ยังมีข้อเสนอแนะอื่น ๆ อีก เช่น การไม่ทำความรู้จัก พูดคุยหรือด่าว่าคนแปลกหน้า ควรมีการติดตามข่าวสารอยู่ตลอดเวลา ศึกษาวิธีการป้องกันตัวเองรวมทั้งการมีอุปกรณ์ป้องกันตัวพกติดตัวด้วย ควรปรึกษาพ่อแม่เมื่อเกิดปัญหาใด ๆ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่าควรมีการอบรม ปลุกฝังทัศนคติที่ดีให้แก่ผู้ชาย เนื่องจากเป็นผู้กระทำความผิด รวมทั้งการเข้าร่วมกับองค์กรสตรีเพื่อรณรงค์ให้ผู้หญิงลุกขึ้นต่อสู้เพื่อศักดิ์ศรีของสตรี

ในส่วนของความเหมาะสมในการเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศของหนังสือพิมพ์ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่ามีความเหมาะสมดีแล้ว เนื่องจากการนำเสนอข่าวดังกล่าวเป็นการให้ข้อคิดและเสนอแนะการป้องกันตัวให้กับประชาชนได้

นอกจากนั้นแล้ว ยังมีผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนเห็นว่าการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์นั้นไม่เหมาะสม โดยแสดงความคิดเห็นว่า การเสนอข่าวเกี่ยวกับวิธีการกระทำผิดหรือการลงโทษที่ไม่เหมาะสม อาจทำให้เกิดพฤติกรรมกระเลินกระเอยได้ และการเสนอข่าวในปัจจุบันนั้น มักจะเสนอข่าวกระแทกกระทั้นต่อจิตใจของผู้ถูกกระทำมากกว่า ดังนั้นการเขียนข่าวควรเน้นเฉพาะความเป็นจริง และไม่ควรเสนอในแง่ลบที่ล่อแหลม ควรนำเสนอในด้านการลงโทษผู้กระทำความผิดมากกว่าผู้ถูกกระทำ

นอกจากนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามยังได้มีการแสดงความคิดเห็น ให้เพิ่มบทลงโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ และไม่ควรมีการลดหย่อนโทษให้กับผู้กระทำผิดเด็ดขาด ซึ่งจะเป็นการช่วยลดปัญหาการล่วงเกินทางเพศได้ นอกจากนี้ การนำเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศนั้น ควรมีการนำเสนอในสื่ออื่น ๆ เช่น วิทยุหรือโทรทัศน์ด้วย เนื่องจากเห็นว่าวัยรุ่นมักไม่ค่อยเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์เท่าที่ควร

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ กับความรู้ ทักษะคิดและพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล้วงเงินทางเพศ ของนักศึกษาอาชีพที่เป็นสตรี” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาดังนี้

1. เพื่อศึกษาการเปิดรับข่าวสารการล้วงเงินทางเพศในหนังสือพิมพ์ ของนักศึกษาอาชีพที่เป็นสตรี
2. เพื่อศึกษาความรู้ ทักษะคิด และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล้วงเงินทางเพศ ของนักศึกษาอาชีพที่เป็นสตรี
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างความรู้ ทักษะคิด พฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล้วงเงินทางเพศ และการเปิดรับข่าวสารการล้วงเงินทางเพศในหนังสือพิมพ์ ของนักศึกษาอาชีพที่เป็นสตรี

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ สุ่มตัวอย่างจากประชากรที่เป็นสตรี ศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษา (ปวช./ปวส.) ทั้งที่เป็นของรัฐและเอกชน ที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) ซึ่งสามารถสรุปผลได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ข้อมูลด้านประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการสำรวจพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 18 – 20 ปี มากที่สุด จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 36 โดยส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 6,000 บาท จำนวนมากที่สุด 111 คน คิดเป็นร้อยละ 28.8 ศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 2 มากที่สุด จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 36.2 ภูมิลำเนาเดิมของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ คือ กรุงเทพฯ จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 47.6 โดยอาศัยอยู่กับพ่อแม่มากที่สุด

จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 47.0 ในด้านสถานภาพของครอบครัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน จำนวน 271 คน คิดเป็นร้อยละ 69.5

1.2 พฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศ

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ จำนวน 137 คน เปิดรับข่าวสารโดยทั่วไปจากหนังสือพิมพ์ ทุกวัน คิดเป็นร้อยละ 34.4 สำหรับการเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศ พบว่า ส่วนใหญ่เปิดรับ จำนวน 323 คน คิดเป็นร้อยละ 81 ไม่เปิดรับ จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 19 ซึ่งในจำนวนผู้ที่เปิดรับนั้น เปิดรับจากสื่อมวลชน (โทรทัศน์) มากที่สุด ส่วนการเปิดรับจากสื่อบุคคลเปิดรับจากเพื่อนมากที่สุด ในส่วนของเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศจากหนังสือพิมพ์ พบว่า ส่วนใหญ่เปิดรับนาน ๆ ครั้ง จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 และผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการอ่านข่าวการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์ ในระดับ "แล้วแต่โอกาสไม่แน่นอน" จำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ 49.2

1.3 ความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ

ผลของการตอบคำถามความรู้โดยรวม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน มีค่าเฉลี่ยความรู้โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.5617 เมื่อจัดกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามตามความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศในระดับปานกลาง จำนวน 251 คน คิดเป็นร้อยละ 67.2

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า คำถามความรู้ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ตอบได้ถูกต้อง ได้แก่ คำถามข้อที่ 2 "ผู้หญิงทุกวัยมีโอกาสถูกล่วงเกินทางเพศได้" ตอบถูก 363 คน (90.7%) คำถามข้อที่ 4 "ทั้งบุคคลที่ไม่รู้จักและบุคคลที่รู้จักใกล้ชิด เช่น บิดา ครู อาจารย์ สามารถเป็นผู้กระทำความผิดในเรื่องการล่วงเกินทางเพศได้ทั้งสิ้น" ตอบถูก 352 คน (88%) และคำถามข้อที่ 14 "บ้านหรือบริเวณที่พักอาศัยต่าง ๆ หากปลอดภัยแล้ว ก็สามารถเป็นสถานที่ที่เกิดการล่วงเกินทางเพศได้" ตอบถูก 367 คน (92.4%) คิดเป็นค่าเฉลี่ยของผู้ที่ตอบถูกต้องได้เท่ากับ 0.91, 0.88 และ 0.92 ตามลำดับ

สำหรับคำถามความรู้ที่มีผู้ตอบได้ถูกต้องเป็นจำนวนน้อย ได้แก่ คำถามข้อที่ 5 "ไม่จำเป็นว่าการล่วงเกินทางเพศกับคนในวัยใด ก็ต้องได้รับโทษเท่ากันหมด" ตอบถูก 61 คน (15.4%) คำถามข้อที่ 8 "การถูกล่วงเกินทางเพศในกรณีการมีเพศสัมพันธ์ หากฝ่ายหญิงไม่หมดสติหรือช่วยเหลือตัวเองได้ จะถือว่าเป็นการสมยอม ซึ่งผู้กระทำอาจไม่ต้องรับความผิด" ตอบถูก 101 คน

(25.4%) และคำถามข้อที่ 9 “องค์กรที่ช่วยเหลือสตรีต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ มีอำนาจในการจับกุมผู้กระทำความผิดในคดีนั้น ๆ” ตอบถูก 84 คน (21.2%) คิดเป็นค่าเฉลี่ยได้ผู้ตอบถูกเท่ากับ 0.15, 0.25 และ 0.21 ตามลำดับ

1.4 ทัศนคติเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ

จากผลการสำรวจทัศนคติเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศโดยรวม ของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการล่วงเกินทางเพศโดยรวมเท่ากับ 4.0718 กล่าวคือ มีทัศนคติที่เห็นด้วยหรือสนับสนุนในระดับมาก เมื่อแบ่งกลุ่มระดับทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวข้องกับการล่วงเกินทางเพศโดยภาพรวม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีทัศนคติที่เห็นด้วยจำนวน 245 คน (61.2%) และไม่มีผู้ตอบแบบสอบถามที่มีทัศนคติโดยรวมอยู่ในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เมื่อพิจารณาตามรายข้อ พบว่า ประเด็นที่ 1 “รัฐบาลควรหามาตรการป้องกันการถูกล่วงเกินทางเพศให้กับประชาชนเป็นพิเศษ เช่น ห้ามแพร่ภาพหรือบทความที่ช่วยการลามกอย่างเด็ดขาด” ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 205 คน (51.2%) ประเด็นที่ 2 “เครื่องดองของมีนเมา เป็นพาหะสำคัญที่จะก่อให้เกิดการล่วงเกินทางเพศ” ส่วนใหญ่เห็นด้วยจำนวน 176 คน (44.1%) ประเด็นที่ 3 “ผู้กระทำการล่วงเกินทางเพศ มักเป็นผู้ด้อยสติปัญญา และมีปัญหาในด้านจิตใจ” ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 96 คน (24.0%) ประเด็นที่ 4 “ควรเพิ่มบทลงโทษสำหรับผู้กระทำผิดเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศให้รุนแรงมากขึ้น” ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 307 คน (76.9%) ประเด็นที่ 5 “การเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์อย่างสร้างสรรค์ และต่อเนื่อง สามารถสร้างจิตสำนึกในการป้องกันตัวให้กับผู้หญิงได้” ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 179 คน (44.7%) มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติในแต่ละประเด็น เท่ากับ 4.36, 4.27, 3.30, 4.68 และ 4.25 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 6 “ผู้หญิงที่มีปัญหาครอบครัว มีแนวโน้มที่จะถูกล่วงเกินทางเพศได้สูง” ผู้ตอบส่วนใหญ่ไม่แน่ใจ จำนวน 130 คน (32.5%) ประเด็นที่ 7 “หนังสือพิมพ์และสื่อมวลชนต่าง ๆ ควรช่วยกันเปิดเผยพฤติกรรมกรรมการล่วงเกินทางเพศ และนำเล่ห์เหลี่ยมต่าง ๆ ที่จะทำให้ฝ่ายหญิงเสียหายมาเปิดเผย” ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 153 คน (38.4%) ประเด็นที่ 8 “เหตุที่ไม่สามารถป้องกันการล่วงเกินทางเพศได้ ส่วนหนึ่งมาจากผู้ใกล้ชิดที่ผู้หญิงไว้ใจ เป็นผู้กระทำผิดเอง” ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 205 คน (51.5%) ประเด็นที่ 9 “ไม่จำเป็นต้องหาประสบการณ์ชีวิตด้วยการเที่ยวกลางคืน เพราะเสี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ” ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน

200 คน (50.0%) ประเด็นที่ 10 “เหยื่อที่ถูกล่วงเกินทางเพศเป็นผู้ที่ค่อนข้างเรียบร้อย และไม่สามารช่วยเหลือตัวเองได้” ส่วนใหญ่ไม่แน่ใจ จำนวน 121 คน (30.3%) มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติในแต่ละประเด็น เท่ากับ 3.33, 3.87, 4.07, 4.33 และ 3.36 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 11 “ความเชื่อในเรื่องอำนาจที่ผู้ชายมีมากกว่าผู้หญิง เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการกดขี่ และการล่วงเกินทางเพศ” ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 150 คน (37.5%) ประเด็นที่ 12 “การทำความรู้จักกับคนแปลกหน้าในสถานบริการยามค่ำคืน อาจนำอันตรายมาสู่ตนเองได้” ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 193 คน (48.4%) ประเด็นที่ 13 “การอบรมจากครอบครัวมีส่วนช่วยป้องกันการถูกล่วงเกินทางเพศได้” ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 199 คน (49.9%) ประเด็นที่ 14 “วัฒนธรรมจากตะวันตก มีส่วนทำให้ผู้หญิงไทยไม่ใส่ใจที่จะป้องกันตัวจากการถูกล่วงเกินทางเพศมากนัก” ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 171 คน (42.8%) ประเด็นที่ 15 “ควรบรรจุหลักสูตรเกี่ยวกับการป้องกันตัว จากการถูกล่วงเกินทางเพศในบทเรียน เพื่อช่วยลดการเกิดปัญหา” ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 194 คน (48.6%) และประเด็นที่ 16 “ลักษณะท่าทางและการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมของผู้หญิง เป็นสาเหตุของการถูกล่วงเกินทางเพศ” ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 259 คน (64.9%) มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติในแต่ละประเด็น เท่ากับ 3.84, 4.32, 4.37, 4.01, 4.24 และ 4.55 ตามลำดับ

1.5 พฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ

จากการสำรวจผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน เกี่ยวกับพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ พบว่า ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ โดยรวม มีค่าเฉลี่ยในระดับมากเท่ากับ 3.9151

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ประเด็นที่ 1 “หากจำเป็นต้องเดินในที่เปลี่ยว ท่านพยายามหาเพื่อนที่ไว้ใจได้เดินเป็นกลุ่มใหญ่” ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวในระดับมากที่สุด จำนวน 256 คน (64.3%) ประเด็นที่ 2 “บอกกล่าวและเตือนเพื่อนสนิทให้ระมัดระวังตัวอยู่เสมอ ทันทึที่ทราบข่าวการล่วงเกินทางเพศใด ๆ” ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมระดับมาก จำนวน 174 คน (43.7%) ประเด็นที่ 3 “แต่งกายให้เรียบร้อยตลอดเวลา แม้กระทั่งอยู่ในบ้าน” ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมระดับปานกลาง จำนวน 140 คน (35.4%) ประเด็นที่ 4 “เมื่อเกิดความไม่สบายใจภายหลังทะเลาะกับคนรักหรือผู้ปกครอง ท่านจะไม่ออกจากบ้าน เพราะอาจถูกชักจูงไปในทางเสื่อมเสียได้ง่าย” ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมมากที่สุด จำนวน 142 คน (35.9%) ประเด็นที่ 5 “ไม่เปิดประตูต้อนรับผู้ชายที่มาส่งบ้าน ไม่ว่าจะสนิทสนมกันมากเพียงใดก็ตาม” ส่วนใหญ่มีพฤติกรรม

ปานกลาง จำนวน 131 คน (33.1%) โดยมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมโดยรวมในแต่ละข้อเท่ากับ 4.48, 4.13, 3.73, 3.91 และ 3.72 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 6 “ไม่ขึ้นรถประจำทางที่ไม่มีผู้โดยสารในยามค่ำคืน” ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวมากที่สุด จำนวน 182 คน (45.8%) ประเด็นที่ 7 “ท่านพยายามที่จะไม่ไปดูภาพยนตร์เพียงลำพัง” ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมมากที่สุด จำนวน 114 คน (28.8%) ประเด็นที่ 8 “หากนั่งรถแท็กซี่ และแท็กซี่ขับพาไปในทางที่ไม่คุ้นเคย โดยอ้างว่าเป็นทางลัด ท่านจะบอกให้หยุดและลงจากรถทันที” ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมในระดับมากที่สุด จำนวน 215 คน (53.7%) ประเด็นที่ 9 “เพื่อความปลอดภัยแล้ว ท่านจะพยายามไม่คบเพื่อนที่มีพฤติกรรมกระตือรือร้นในยามค่ำคืน” ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมระดับปานกลาง จำนวน 138 คน (34.7%) ประเด็นที่ 10 “ไม่ทดลองเครื่องสำอางของมีนเมา หรือสิ่งเสพติดใด ๆ เพราะอาจนำมาซึ่งการถูกล่วงเกินทางเพศได้” ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมระดับมากที่สุด จำนวน 186 คน (46.6%) โดยมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมโดยรวมในแต่ละข้อเท่ากับ 4.05, 3.58, 4.26, 3.42 และ 4.09 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 11 “รีบออกจากสวนสาธารณะทันทีเมื่อพลบค่ำ เพื่อความปลอดภัย” ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมมากที่สุด จำนวน 168 คน (42.2%) ประเด็นที่ 12 “ไม่ไปเที่ยวบ้านผู้ชาย หรืออยู่ในห้องกับผู้ชายตามลำพังในที่ลับตาคน” ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมมากที่สุด จำนวน 230 คน (57.5%) ประเด็นที่ 13 “หลีกเลี่ยงการโดยสารรถประจำทางที่แน่นมาก ๆ หากไม่มีความจำเป็นเร่งด่วน” จากการสำรวจผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมในระดับมากที่สุด จำนวน 129 คน (32.2%) ประเด็นที่ 14 “การออกนอกบ้านในยามค่ำคืนไม่ควรไปโดยลำพังจะต้องมีเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง” ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมมากที่สุด จำนวน 189 คน (47.2%) ประเด็นที่ 15 “ท่านพูดคุยเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศกับเพื่อน ญาติ หรือบุคคลที่ท่านรู้จักบ่อยแค่ไหน” ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวปานกลาง จำนวน 157 คน (39.4%) และประเด็นที่ 16 “ศึกษาวิธีการป้องกันตัวในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อใช้ในยามฉุกเฉิน” ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมมากที่สุด จำนวน 133 คน (33.2%) โดยมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมโดยรวมในแต่ละข้อเท่ากับ 4.13, 4.31, 3.73, 4.20, 3.08 และ 3.81 ตามลำดับ

1.6 การเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศบางประการ ของนักศึกษาอาชีพที่เป็นสตรี

ในส่วนของประเด็นคำถาม ที่เกี่ยวกับการเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศ 5 ประเด็น ซึ่งเป็นข้อความที่ปรากฏในสื่อต่าง ๆ ผลการวิจัย พบว่า ในประเด็นที่ 1 “บ้านหรือบริเวณที่พักอาศัย เป็นสถานที่ที่มีโอกาสเกิดการล่วงเกินทางเพศได้” ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยได้ยิน

จำนวน 294 คน (73.9%) และไม่เคยได้ยิน 104 คน (26.1%) โดยในจำนวนผู้ที่เคยได้ยินนี้ เปิดรับจากสื่อบุคคล จำนวน 171 คน โดยเปิดรับจากเพื่อนมากที่สุด จำนวน 115 คน และเปิดรับจากสื่อมวลชน จำนวน 248 คน โดยเปิดรับจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 190 คน และเปิดรับจากหนังสือพิมพ์ จำนวน 162 คน

ประเด็นที่ 2 "อายุของผู้ถูกล่วงเกินทางเพศมีแนวโน้มลดลง แสดงให้เห็นว่าการแต่งกายย้วยวนไม่เหมาะสม ไม่ใช่สาเหตุเดียวของการถูกล่วงเกินทางเพศ" เคยได้ยิน จำนวน 294 คน (73.7%) ไม่เคยได้ยิน 105 คน (26.3%) เปิดรับจากสื่อบุคคล จำนวน 119 คน โดยเปิดรับจากเพื่อนมากที่สุด จำนวน 76 คน และเปิดรับจากสื่อมวลชน จำนวน 271 คน โดยเปิดรับจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 212 คน และเปิดรับจากหนังสือพิมพ์ จำนวน 141 คน

ประเด็นที่ 3 "การล่วงเกินทางเพศ มีความหมายครอบคลุมมากกว่าการกระทำโดยร่างกาย เพราะยังรวมถึงการใช้คำพูดหยาบคาย ส่อเสียด ลามก อนาจารด้วย" มีผู้เคยได้ยิน จำนวน 287 คน (72.3%) ไม่เคยได้ยิน 110 คน (27.75%) เป็นการเปิดรับจากสื่อบุคคล จำนวน 160 คน โดยเปิดรับจากเพื่อนมากที่สุด จำนวน 112 คน และเปิดรับจากสื่อมวลชน จำนวน 219 คน โดยเปิดรับจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 159 คน และเปิดรับจากหนังสือพิมพ์ จำนวน 110 คน

ประเด็นที่ 4 "เพศหญิงในทุกวัยมีโอกาสถูกล่วงเกินทางเพศได้" มีผู้เคยได้ยิน จำนวน 339 คน (86%) ไม่เคยได้ยิน 55 คน (14%) เป็นการเปิดรับจากสื่อบุคคล จำนวน 155 คน โดยเปิดรับจากเพื่อนมากที่สุด จำนวน 108 คน และเปิดรับจากสื่อมวลชน จำนวน 301 คน โดยเปิดรับจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 236 คน และเปิดรับจากหนังสือพิมพ์ จำนวน 156 คน

ประเด็นที่ 5 "ผู้ชายทุกคนอาจเป็นผู้กระทำการล่วงเกินทางเพศได้" มีผู้เคยได้ยิน จำนวน 302 คน (77.2%) ไม่เคยได้ยิน 89 คน (22.8%) เป็นการเปิดรับจากสื่อบุคคล จำนวน 164 คน โดยเปิดรับจากเพื่อนมากที่สุด จำนวน 97 คน และเปิดรับจากสื่อมวลชน จำนวน 257 คน โดยเปิดรับจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 198 คน และเปิดรับจากหนังสือพิมพ์ จำนวน 138 คน

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 "นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน" จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) พบว่า ไม่มีตัวแปรคู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า

ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารการล่องเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 “นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีความรู้ทัศนคติ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศแตกต่างกัน” จากการวิเคราะห์ความแปรปรวน ระหว่างลักษณะทางประชากรกับความรู้เกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศ พบว่า ผลการทดสอบไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ไม่มีตัวแปรในคู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน ไม่มีผลทำให้ความรู้เกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศแตกต่างกัน

ในส่วนของการวิเคราะห์ความแปรปรวน ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศ พบว่า ผลการทดสอบเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ลักษณะทางประชากรในด้านระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลทำให้ทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

การวิเคราะห์ความแปรปรวน ระหว่างลักษณะทางประชากรกับพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศ พบว่า ผลการทดสอบไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ไม่มีตัวแปรในคู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน ไม่มีผลทำให้พฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 “นักศึกษาอาชีพสตรี ที่มีการเปิดรับข่าวสารการล่องเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน มีความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศแตกต่างกัน” จากการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีการเปิดรับข่าวสารการล่องเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน มีความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สมมติฐานที่ 4 “นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีความรู้เกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศแตกต่างกัน” จากการวิเคราะห์ความแปรปรวน ระหว่างความรู้เกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศของนักศึกษาอาชีพสตรี ที่เป็นสตรี กับทัศนคติต่อการล่องเกินทางเพศ พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักศึกษาอาชีพสตรีที่มีความรู้เกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศที่แตกต่างกัน จะมีทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศแตกต่างกันไปด้วย ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ส่วนการวิเคราะห์ความแปรปรวน ระหว่างความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ กับ พฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักศึกษาอาชีวะที่มีความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศที่แตกต่างกัน ไม่มีผลทำให้พฤติกรรมการ หลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 “นักศึกษอาชีวะสตรีที่มีทัศนคติเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน” จากการวิเคราะห์ความแปรปรวน ระหว่างทัศนคติเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศของนักศึกษอาชีวะที่เป็นสตรี กับพฤติกรรมการ หลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักศึกษา อาชีวะที่มีทัศนคติเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศที่แตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการ ถูกล่วงเกินทางเพศแตกต่างกันไปด้วย ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ส่วนที่ 3 สรุปรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

จากการสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับ พฤติกรรมของผู้หญิงที่ควรกระทำเพื่อหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ และความเหมาะสม ในการเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศของหนังสือพิมพ์ พบว่า ในส่วนของพฤติกรรมของผู้หญิงนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่าควรแต่งกายให้เรียบร้อย รัดกุม และถูกต้องตามกาลเทศะ หลีกเลี่ยงการเดินท่างคนเดียวยตอนกลางคืนโดยไม่จำเป็น รวมทั้งการไม่ทดลองดื่มเครื่องดื่มที่มี อัลกอฮอล์หรือของมีเมา

ในส่วนของความเหมาะสมในการเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศของหนังสือพิมพ์ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่ามีความเหมาะสมดีแล้ว เนื่องจากการนำเสนอข่าวดังกล่าว เป็นการให้ข้อคิดและเสนอแนะการป้องกันตัวให้กับประชาชนได้

นอกจากนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามยังได้มีการแสดงความคิดเห็น ให้เพิ่มบทลงโทษผู้กระทำ ความผิดเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ และไม่ควรมีการลดหย่อนโทษให้กับผู้กระทำผิดเด็ดขาด ซึ่ง จะเป็นการช่วยลดปัญหาการล่วงเกินทางเพศได้ นอกจากนั้น การนำเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศนั้น ควรมีการนำเสนอในสื่ออื่น ๆ เช่น วิทยุหรือโทรทัศน์ด้วย เนื่องจากเห็นว่าวัยรุ่นมักไม่ค่อยเปิดรับสื่อ หนังสือพิมพ์เท่าที่ควร

อภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัย จะดำเนินไปตามสมมติฐานแต่ละข้อ ดังนี้

ผลการวิจัยไม่เป็นไปตาม สมมติฐานที่ 1 ที่ว่า "นักศึกษาอาชีวศึกษาสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน" ดังนั้น การให้ความสนใจต่อข่าวสารการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์ ของกลุ่มนักศึกษาอาชีวศึกษาที่เป็นสตรีนั้น จึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นในด้านอายุ ระดับการศึกษา รายได้ ฯลฯ ประเด็นนี้อาจพิจารณาได้ว่า ข่าวสารการล่วงเกินทางเพศเป็นเรื่องที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญและอยู่ในความสนใจ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวเป็นวัยที่มีความอยากรู้อยากเห็นและมีความเสี่ยงต่อเรื่องดังกล่าว การเปิดรับเรื่องราวเหล่านั้น จึงเป็นการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับสื่อตามทฤษฎี Uses and Gratifications ด้วยการนำสาระที่ได้ไปใช้ในการดำเนินชีวิต เพื่อหลีกเลี่ยงจากการถูกล่วงเกินทางเพศได้ ดังนั้น จึงมีการแสวงหาข่าวสารที่ต้องการนั้น ๆ จากแหล่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ตลอดจนสื่อบุคคล เช่น ผู้ปกครอง เพื่อน เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนั้น การถ่ายทอดข่าวสารในเรื่องการล่วงเกินทางเพศระหว่างกลุ่มเพื่อนนักเรียนด้วยกัน จึงมีขึ้นอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น พฤติกรรมการเปิดรับและแสวงหาเรื่องราวที่อยู่ในความสนใจเหล่านี้ จึงไม่มีความแตกต่างกันไปตามลักษณะทางประชากรที่เปลี่ยนแปลงไป

สำหรับผลการวิจัยตามสมมติฐานที่ 2 ที่ว่า "นักศึกษาอาชีวศึกษาสตรีที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน" นั้น เมื่อพิจารณาในด้านความรู้พบว่า ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศนั้นที่ได้รับนั้น ไม่ได้มีผลมาจากลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกัน แม้กระทั่งในด้านระดับการศึกษาก็ตาม ดังที่กล่าวมาข้างต้นว่า กลุ่มตัวอย่างมักจะมีการสื่อสารในประเด็นการล่วงเกินทางเพศอยู่เสมอ เนื่องจากเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจและเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ดังนั้น เมื่อมีการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศอยู่เป็นประจำจากสื่อต่าง ๆ ที่นำเสนอให้รับรู้โดยทั่วถึงกันแล้ว ก็จะสามารถซึมซับวิธีการหรือเล่ห์เหลี่ยมของผู้กระทำผิด ตลอดจนวิธีการป้องกันตัวในรูปแบบต่าง ๆ จากการนำเสนอของสื่อมวลชน โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ ซึ่งสามารถบรรยายวิธีการได้อย่างละเอียดกว่าสื่ออื่น ๆ จึงส่งผลให้เกิดเป็นความรู้ตามมาได้ นอกจากนั้นแล้วยังอาจจะมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อการเกิดความรู้ได้มากกว่าความแตกต่างกันของลักษณะทางประชากรอีกด้วย

ในส่วนของทัศนคตินั้น พบว่า ลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกัน ไม่มีผลทำให้ทัศนคติในเรื่องการล่องเินทางเพศแตกต่างกัน ยกเว้นในด้านระดับการศึกษา อาจอธิบายได้ว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลทำให้ความคิด (ทัศนคติ) เปลี่ยนแปลงตาม ทั้งนี้ เนื่องมาจากการได้รับรู้และเรียนรู้เรื่องราว ประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ที่สั่งสมมากขึ้นตามชั้นปีที่เปลี่ยนแปลงไป ทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเินทางเพศก็เช่นเดียวกัน การที่ได้พอกพูนความคิดในเรื่องราวดังกล่าวมากขึ้น ตามการเรียนรู้ในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น ย่อมส่งผลให้เกิดเป็นทัศนคติที่แตกต่างจากการรับรู้ในอดีตด้วยนั่นเอง

สำหรับพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเินทางเพศ กับลักษณะทางประชากรนั้น พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ที่ส่งผลให้การประพฤติปฏิบัติตัวของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปในแนวทางเดียวกัน ลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกัน จึงไม่ส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมแต่อย่างใด

ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 3 ที่ว่า “นักศึกษาอาชีวะสตรี ที่มีการเปิดรับข่าวสารการล่องเินทางเพศในหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน มีความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเินทางเพศแตกต่างกัน” อธิบายได้ว่า การนำเสนอข่าวสารหรือเนื้อหาเกี่ยวกับการล่องเินทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ ของสื่อมวลชนอย่างต่อเนื่อง มีผลทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดความรู้ ทัศนคติ และอาจส่งผลถึงพฤติกรรมในเรื่องราวเหล่านั้นตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอ ดังที่กล่าวไว้ในทฤษฎี Agenda Setting หากแต่ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมของคนหนึ่ง ๆ ที่แสดงออกมาต่อประเด็นการล่องเินทางเพศนั้น มิได้เกิดขึ้นจากการเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว เพราะสื่อมวลชนในสาขาอื่น ๆ เช่น โทรทัศน์หรือวิทยุ ก็มีการนำเสนอเนื้อหาการล่องเินทางเพศเช่นเดียวกัน ซึ่งก็สามารถสร้างให้เกิดการรับรู้ตามที่กล่าวไว้ในทฤษฎีข้างต้นได้นอกจากนั้น ยังอาจมีสาเหตุมาจากปัจจัยอื่นหลาย ๆ ปัจจัยด้วย เช่น การอบรมเลี้ยงดู การถูกสั่งสอน บรรทัดฐานทางสังคม ตลอดจนเจตสำนึกของแต่ละบุคคล ดังนั้น ปัจจัยในด้านการเปิดรับข่าวสารการล่องเินทางเพศจากหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว จึงไม่สามารถทำให้บุคคลนั้น ๆ มีความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเินทางเพศแตกต่างกันได้

ผลการวิจัยในสมมติฐานที่ 4 ที่ว่า “นักศึกษาอาชีวะสตรีที่มีความรู้เกี่ยวกับการล่องเินทางเพศแตกต่างกันมีทัศนคติ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเินทางเพศแตกต่างกัน” นั้น พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้บางส่วน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้เกี่ยวกับการล่องเินทางเพศแตกต่างกัน จะมีทัศนคติแตกต่างกันไปด้วย อธิบายได้ว่า ความรู้สึกนึกคิด (ทัศนคติ) ที่เกิดขึ้นในบุคคลหนึ่ง ๆ ย่อมมาจากความรู้ในตัวบุคคลนั้น ๆ ก่อให้เกิดขึ้น เรื่องราวข่าวสารการ

ล่องเกินทางเพศที่บุคคลรู้หรือไม่รู้ จะส่งผลกลายเป็นอารมณ์ ความรู้สึกจนเกิดเป็นทัศนคติ ดังนั้น หากมีความรู้ที่ดีที่ถูกต้องต่อเรื่องการล่องเกินทางเพศแล้ว บุคคลย่อมจะมีทัศนคติที่ดีที่ถูกต้องตามไปด้วย

แต่สำหรับการทดสอบความรู้เกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศ กับพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศนั้น พบว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า พฤติกรรมการแสดงออกใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศ ไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับความรู้เกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศ บุคคลหนึ่ง ๆ อาจมีความรู้เกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศเป็นอย่างดี แต่ไม่สนใจต่อพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศ เช่น การคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเที่ยวเตร่ตอนกลางคืน การเปิดประตูต้อนรับเพื่อนชายที่มาส่งบ้านยามวิกาล เป็นต้น แม้จะรู้ว่าสิ่งเหล่านี้ อาจนำมาซึ่งอันตรายได้ แต่ด้วยความที่เป็นวัยที่ต้องการคบเพื่อน ต้องการความรักและการยอมรับจากเพื่อน ดังนั้น พฤติกรรมเสี่ยงเหล่านี้จึงยังมีให้เห็นกันอยู่ ทั้ง ๆ ที่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี

ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ 5 ที่ว่า "นักศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่มีทัศนคติเกี่ยวกับการล่องเกินทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศแตกต่างกัน" กล่าวได้ว่า พฤติกรรมการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่องเกินทางเพศ เป็นการกระทำที่สะท้อนมาจากทัศนคติภายในตัวบุคคล การกระทำหรือพฤติกรรมใด ๆ ของคนเราส่วนใหญ่ ตามปกติมักเกิดจากทัศนคติของบุคคลผู้นั้น ทัศนคติจึงเป็นเสมือนหางเสือของพฤติกรรม คือเป็นเครื่องควบคุมการกระทำของบุคคล

ในส่วนของการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ต่อวิธีการป้องกันการถูกล่องเกินทางเพศนั้น พบว่าส่วนใหญ่ยังมีมุมมองที่ไม่กว้างพอ เนื่องจากยังมองว่าการป้องกันนั้นสามารถทำได้ด้วยการปรับปรุงในด้านรูปธรรมเท่านั้น เช่น การแต่งกาย การไม่เที่ยวกลางคืน การไม่เสพยาของมีนเมา เป็นต้น แต่แท้ที่จริงแล้ว ยังมีปัจจัยในด้านนามธรรมอีกหลายปัจจัยที่จะช่วยลดการเกิดปัญหาการล่องเกินทางเพศได้ เช่น ในด้านจิตใจ จิตสำนึกและการวางตัวที่ดี กิริยามารยาทที่แสดงออกซึ่งความเป็นไทย การปลูกฝังวัฒนธรรมที่ดีงามของไทย ฯลฯ เนื่องจากการเกิดขึ้นของปัญหาการล่องเกินทางเพศหลาย ๆ ครั้ง เกิดขึ้นกับเด็กเล็กหรือผู้สูงอายุซึ่งไม่มีสิ่งดึงดูดทางเพศใด ๆ หรือแม้ว่าจะมีการแต่งกายที่มิดชิดแล้วก็ตามก็ยังคงมีปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นอยู่ สิ่งเหล่านี้ยังเป็นสิ่งที่กลุ่มตัวอย่างมองข้ามและไม่มีกรกล่าวถึงเลย

สำหรับความคิดเห็นในประเด็น การนำเสนอข่าวการล่องเกินทางเพศของหนังสือพิมพ์ พบว่า โดยส่วนใหญ่ยังคงเห็นว่าการนำเสนอข่าวดังกล่าวนั้นเหมาะสมแล้ว แต่ก็ยังคงมีบางส่วนที่

เห็นว่าการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์กระทบกระเทือนต่อผู้เสียหาย ไม่สร้างสรรค์ บรรยายลักษณะการกระทำผิดมากเกินไป จนอาจทำให้เกิดการเลียนแบบได้ สิ่งเหล่านี้แม้ว่าจะเป็นส่วนน้อย แต่ก็ได้สะท้อนความรู้สึกในอีกแง่มุมหนึ่งในการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ได้ ซึ่งหนังสือพิมพ์รวมทั้งสื่อมวลชนอื่น ๆ ควรตระหนักถึงผลกระทบดังกล่าวที่อาจจะเกิดขึ้นด้วย เนื่องจากสื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อความคิดความเชื่อของคนเป็นอย่างมาก ดังที่กล่าวไว้ในทฤษฎี Agenda Setting จึงจะเป็นการช่วยจรรโลงสังคมให้ดีขึ้น ช่วยลดและหาทางป้องกันปัญหาการล่วงเกินทางเพศร่วมกันได้อย่างสร้างสรรค์

ในความเป็นจริงนั้น ประชาชนมีอิสระในการเลือกเปิดรับข่าวสาร ดังนั้น เนื้อหาใดที่ไม่สอดคล้องกับความคิดเห็นหรือไม่อยู่ในความสนใจของตน เขาเหล่านั้นก็อาจจะปฏิเสธที่จะเปิดรับข่าวสารนั้น ๆ โดยเฉพาะสื่อหนังสือพิมพ์นั้น เป็นสื่อที่ผู้เปิดรับต้องมีความตั้งใจและสนใจจริง ๆ จึงจะเปิดรับเนื้อหาที่นำเสนอได้ ต่างจากสื่ออื่น ๆ ที่ไม่จำเป็นต้องให้ความสนใจตลอดเวลาในการเปิดรับ เมื่อเป็นเช่นนี้ การที่หนังสือพิมพ์จะปลูกฝังความรู้ ทักษะคิด และพฤติกรรมที่ดีในเรื่องการล่วงเกินทางเพศให้กับกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการศึกษานั้น จำเป็นต้องมีวิธีการในการนำเสนอที่แตกต่างจากการนำเสนอธรรมดา กล่าวคือ ผู้ส่งสารจำเป็นต้องเข้าใจธรรมชาติของกลุ่มวัยรุ่น ต้องเข้าใจพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ เช่น การดำเนินชีวิตประจำวัน พฤติกรรมการเปิดรับสื่อต่าง ๆ ความชอบ รสนิยม ฯลฯ เพราะสิ่งเหล่านี้ จะเป็นหนทางให้กลุ่มวัยรุ่นกล้าที่จะเข้าถึง และกลายเป็นความเข้าใจที่ถูกต้อง เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศในที่สุด

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำไปเป็นข้อมูลประกอบ ในการกำหนดแนวทาง นโยบาย หรือมาตรการต่าง ๆ ของหน่วยงานหรือองค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหาการล่วงเกินทางเพศ โดยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ผู้บริหารของกระทรวงศึกษาธิการ โดยเฉพาะกรมอาชีวศึกษา ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างโดยตรงนั้น ควรจะพิจารณาในการกำหนดหรือปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านวัฒนธรรม ศีลธรรม ฯลฯ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนี้ มีผลต่อความรู้ความคิด ทักษะคิด ตลอดจนพฤติกรรมของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก โดยหลักสูตรดังกล่าวนี้ ควรให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ การปลูกฝังทัศนคติที่ถูกต้องในเรื่องดังกล่าว รวมทั้งสอนให้ระมัดระวังหรือเกิดการป้องกันตัวของนักศึกษาหญิง เพื่อให้เกิดความปลอดภัยจากการถูกล่วงเกินทางเพศด้วย

2. ผู้ที่มีอำนาจในการกำหนดบทลงโทษเกี่ยวกับคดีการล่วงเกินทางเพศ ควรมีการพิจารณาแก้ไขบทลงโทษให้มีความรุนแรง ทันสมัย และครอบคลุมมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้ที่คิดจะกระทำความผิดโดยอาศัยช่องว่างของกฎหมายเกิดความหวาดกลัว ซึ่งจะเป็นแนวทางในการลดปัญหาดังกล่าวได้ส่วนหนึ่ง

3. การนำเสนอเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศของหนังสือพิมพ์ ควรลดความรุนแรงของเนื้อหาลงบ้าง โดยสามารถนำเสนอในรูปแบบของสารคดี บทความหรือรายงานพิเศษ ซึ่งจะเป็นการสร้างความรู้ที่ถูกต้องได้อย่างชัดเจน มากกว่าการนำเสนอออกมาในรูปของข่าว ซึ่งมีความรุนแรงมากกว่า อีกทั้งการนำเสนอในลักษณะเดิม ๆ เช่น การใช้ถ้อยคำที่ทำให้เกิดจินตนาการในเรื่องทางเพศ การลงภาพที่ไม่เหมาะสม ล้วนเป็นการนำเสนอข่าวที่เปราะบางและล่อแหลมต่อความเสียหายของผู้ถูกกระทำได้เป็นอย่างมาก

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

1. การวิจัยในครั้งนี เป็นการศึกษาการเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์เท่านั้น ดังนั้น ผลการวิจัยจึงไม่ครอบคลุมถึงการเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศจากสื่ออื่น ๆ เท่าที่ควร จึงควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในส่วนของ การเปิดรับจากสื่ออื่น ๆ เพื่อความถูกต้องและชัดเจนของข้อมูลในการนำไปกำหนดเป็นนโยบายเพื่อแก้ไขปัญหากการล่วงเกินทางเพศได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในกลุ่มนักศึกษาหญิงระดับอื่น ๆ เช่น ระดับมัธยมศึกษา หรือมหาวิทยาลัย หรือกลุ่มคนที่ทำงานแล้ว เพื่อให้เกิดความชัดเจนในภาพของความรู้ ทักษะคติ และพฤติกรรมของผู้หญิงเกี่ยวกับการถูกล่วงเกินทางเพศมากขึ้น

3. เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี มีข้อจำกัดในด้านของเวลา โดยช่วงเวลาที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น เป็นช่วงที่ตรงกับภาคการศึกษา ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ได้จึงเป็นกลุ่มนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคฤดูร้อน ซึ่งเป็นการเรียนการสอนเสริมพิเศษ และจำนวนกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1 มีจำนวนน้อย เนื่องจากในระดับชั้นดังกล่าว ยังไม่มีการเรียนในภาคฤดูร้อน การเลือกกลุ่มตัวอย่างจึงไม่เป็นไปตามระเบียบวิธีวิจัยที่กำหนดไว้ สำหรับการวิจัยในครั้งต่อไปจึงควรมีการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเปิดภาคการศึกษา เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

จำเนียร ช่วงโชติ และคณะ. จิตวิทยาการรับรู้และการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การ
ศาสนา, 2515.

ชวรัตน์ เชิดชัย. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการสื่อสารมวลชน. กรุงเทพมหานคร: บริษัทการพิมพ์,
2527.

พีระ จิรโสภณ และคณะ. หลักและทฤษฎีการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 3, นนทบุรี: โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2531.

_____. วิธีการวิจัยการสื่อสารมวลชน. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2539.

ยุบล เบญจรงค์กิจ. การวิเคราะห์ผู้รับสาร. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

สุรพงษ์ ไสธนะเสถียร. การสื่อสารกับสังคม. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2533.

แอ๊ดดี, ผู้แปล. ปกป้องลูกกรักจากภัยทางเพศ. กรุงเทพมหานคร: พี.เอ.ลิฟวิ่ง, 2532.

เอกสาร สิ่งพิมพ์อื่น ๆ

ชุติมา ชื่นเจริญ. "คุกคามทางเพศ ภัยซิดิโกล์ที่คุณคาดไม่ถึง". กรุงเทพธุรกิจ, 24 สิงหาคม
2542.

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. "การศึกษาความผิดเกี่ยวกับเพศ กรณีข่มขืนกระทำชำเรา". งานวิจัย
ภาควิชารัฐศาสตร์ สาขาขบวนการยุติธรรม คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.

พรพิมล ป้อมสุวรรณ. "หญิงยุคใหม่ ชูธงต้านภัยทางเพศ". กรุงเทพธุรกิจ, 2 ธันวาคม 2542.

เพื่อนหญิง และอื่น ๆ, กลุ่ม. ปัญหาในการดำเนินคดีละเมิดสิทธิทางเพศ. เอกสารสรุปการ
สัมมนาทางวิชาการ เนื่องในโอกาสครบรอบการทำงาน 10 ปี กลุ่มเพื่อนหญิง,
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2533.

วิทยานิพนธ์

- กาญจนา กิจกาญจน์. "ความเข้าใจและทัศนคติต่อการวางแผนครอบครัว ของนักเรียนสตรีอาชีวศึกษาชั้นปีสุดท้ายในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา". วิทยานิพนธ์ ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาพัฒนาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2514.
- ชวน กลสิกร. "ความคิดเห็นของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่มีต่อการสอนเพศศึกษา". วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.
- วิมณา ธรรมปรีชา. "การคุกคามทางเพศ". วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต สาขาสังคมวิทยา และมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.

ภาษาอังกฤษ

Book

- Backhouse, Constance and Cohen, Leah. **Sexual Harassment on the Job: How to Avoid the Working Women's Nightmare**. Toronto: the Macmillian company, 1981.
- McQuail, Denis. **Mass Communication Theory: An Introduction**. 3 ed., 1994.
- Schramm W. & W.E. Porter. **Men Women Message and Media**. 2ed., New York: Harper & Raw, 1973.
- Yamane, Taro. **Statistics; An Introductory Analysis**. 2ed., New York: Harper & Raw, 1967.

Other

- "Sexual Harassment". [online]. เข้าถึงได้จาก <http://www.policy.com>, 1998.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

“การเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ กับความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรม
ในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ ของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี”

.....

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หรือเติมข้อความลงในช่องว่าง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทางด้านประชากร

1. อายุ

- 1 ต่ำกว่า 15 ปี
- 2 ระหว่าง 15 – 17 ปี
- 3 ระหว่าง 18 – 20 ปี
- 4 ระหว่าง 21 – 23 ปี
- 5 ระหว่าง 24 – 26 ปี
- 6 สูงกว่า 26 ปี

2. รายได้ต่อเดือน (รายได้จากผู้ปกครอง พี่น้องในครอบครัว และการทำงานพิเศษ ถ้ามี)

- 1 ต่ำกว่า 3,000 บาท
- 2 3,001 – 4,000 บาท
- 3 4,001 – 5,000 บาท
- 4 5,001 – 6,000 บาท
- 5 6,001 บาท ขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

- 1 ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
  - 1 ชั้นปีที่ 1
  - 2 ชั้นปีที่ 2
  - 3 ชั้นปีที่ 3
- 2 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
  - 1 ชั้นปีที่ 1
  - 2 ชั้นปีที่ 2

4. ภูมิลำเนาเดิม

- 1 กรุงเทพฯ
- 2 ภาคเหนือ
- 3 ภาคอีสาน
- 4 ภาคกลาง (ที่ไม่ใช่กรุงเทพฯ)
- 5 ภาคตะวันออก
- 6 ภาคใต้

5. ลักษณะการพักอาศัย

- 1 อาศัยอยู่กับพ่อแม่
- 2 อาศัยอยู่กับญาติ
- 3 เช่าหอพัก แฟลต หรืออพาร์ทเมนท์
- 4 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

สำหรับผู้วิจัย

ลำดับที่

ข้อ 1

ข้อ 2.

ข้อ 3.

ข้อ 4.

ข้อ 5.

6. สถานภาพของครอบครัว

- 1 พ่อ แม่ อยู่ด้วยกัน
2 พ่อ แม่ แยกกันอยู่ (หย่าร้าง)
3 พ่อและ/หรือแม่ถึงแก่กรรม
4 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ข้อ 6.

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศ

ส่วนที่ 2

7. การอ่านหนังสือพิมพ์โดยทั่วไปท่านอ่านบ่อยแค่ไหน

- 1 ทุกวัน
2 5 - 6 วันต่อสัปดาห์
3 3 - 4 วันต่อสัปดาห์
4 1 - 2 วันต่อสัปดาห์
5 นาน ๆ ครั้ง
6 ไม่เปิดรับเลย

ข้อ 7.

8. ท่านเปิดรับเนื้อหาการล่วงเกินทางเพศหรือไม่ (หากไม่เปิดรับข้ามไปตอบข้อ 13)

- 1 เปิดรับ
2 ไม่เปิดรับ

ข้อ 8.

9. หากท่านเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศ ท่านเปิดรับจากสื่อใด (ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)

- สื่อบุคคล จาก พ่อแม่ พี่น้อง
 ญาติ เพื่อน อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....
 สื่อมวลชน จาก โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ (ระบุ) .....
 วิทยุ ภาพยนตร์ อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

ข้อ 9.

10. ท่านเปิดรับข่าวสารการล่วงเกินทางเพศจากหนังสือพิมพ์หรือไม่ (หากไม่เปิดรับข้ามไปตอบข้อ 13)

- 1 เปิดรับ
2 ไม่เปิดรับ

ข้อ 10.

11. ท่านเปิดรับข่าวสารดังกล่าวจากหนังสือพิมพ์บ่อยครั้งแค่ไหน

- 1 ทุกวัน
2 5 - 6 วันต่อสัปดาห์
3 3 - 4 วันต่อสัปดาห์
4 1 - 2 วันต่อสัปดาห์
5 นาน ๆ ครั้ง
6 ไม่เปิดรับเลย

ข้อ 11.

12. ท่านให้ความสำคัญกับการอ่านข่าวสารดังกล่าวมากน้อยเพียงใด

- 1 อ่านก่อนเป็นอันดับแรก
2 อ่านข่าวที่สนใจก่อน แล้วค่อยอ่านข่าวการล่วงเกินทางเพศ
3 แล้วแต่โอกาส ไม่นั่นอน
4 ไม่ให้ความสำคัญ

ข้อ 12.

ทัศนคติเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ

14. ท่านมีความคิดเห็นในประเด็นต่าง ๆ ต่อไปนี้อย่างไร

สำหรับผู้วิจัย

ประเด็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. รัฐบาลควรหามาตรการป้องกันการถูกล่วงเกินทางเพศ ให้กับประชาชนเป็นพิเศษ เช่น ห้ามแพร่ภาพหรือบทความ ที่ยั่วยุอารมณ์อย่างเด็ดขาด					
2. เครื่องดองของมีนเมา เป็นพหะสำคัญที่จะก่อให้เกิด การล่วงเกินทางเพศ					
3. ผู้กระทำการล่วงเกินทางเพศ มักเป็นผู้ด้อยสติปัญญา และมีปัญหาในด้านจิตใจ					
4. ควรเพิ่มบทลงโทษสำหรับผู้กระทำผิด เกี่ยวกับการล่วงเกิน ทางเพศยังให้รุนแรงมากขึ้น					
5. การเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศในหนังสือพิมพ์อย่าง สร้างสรรค์และต่อเนื่อง สามารถสร้างจิตสำนึกในการ ป้องกันตัวให้กับผู้หญิงได้					
6. ผู้หญิงที่มีปัญหาครอบครัว มีแนวโน้มที่จะถูกล่วงเกิน ทางเพศได้สูง					
7. หนังสือพิมพ์และสื่อมวลชนต่าง ๆ ควรช่วยกันเปิดเผย พฤติกรรมการล่วงเกินทางเพศ และนำเสนอเหลี่ยมต่าง ๆ ที่จะทำให้ฝ่ายหญิงเสียหายมาเปิดเผย					
8. เหตุที่ไม่สามารถป้องกันการล่วงเกินทางเพศได้ ส่วนหนึ่ง มาจากผู้ใกล้ชิดที่ผู้หญิงไว้ใจ เป็นผู้กระทำผิดเสียเอง					
9. ไม่จำเป็นต้องหาประสบการณ์ชีวิตด้วยการเที่ยวกลางคืน เพราะเสี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ					
10.เหยื่อที่ถูกล่วงเกินทางเพศเป็นผู้ที่ค่อนข้างเรียบร้อย และไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้					
11.ความเชื่อในเรื่องอำนาจที่ผู้ชายมีมากกว่าผู้หญิง เป็น สาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการกดขี่ และการล่วงเกินทางเพศ					

ทัศนคติ
ข้อ 14.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

ประเด็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
12. การทำความรู้จักกับคนแปลกหน้าในสถานบริการยาม ค่ำคืน อาจนำอันตรายมาสู่ตนเองได้					
13. การอบรมจากครอบครัว มีส่วนช่วยป้องกันการถูก ล่วงเกินทางเพศได้					
14. วัฒนธรรมจากตะวันตก มีส่วนทำให้ผู้หญิงไทยไม่ใส่ใจ ที่จะป้องกันตัวจากการถูกล่วงเกินทางเพศมากนัก					
15. ควรบรรจุหลักสูตรเกี่ยวกับการป้องกันตัวจากการถูก ล่วงเกินทางเพศในบทเรียน เพื่อช่วยลดการเกิดปัญหา					
16. ลักษณะท่าทางและการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมของ ผู้หญิง เป็นสาเหตุของการถูกล่วงเกินทางเพศ					

สำหรับผู้วิจัย
12. ☐
13. ☐
14. ☐
15. ☐
16. ☐

พฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ

15. ท่านมีพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศในประเด็นต่าง ๆ ต่อไปนี้มากน้อยอย่างไร

ประเด็น	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
1. หากจำเป็นต้องเดินในที่เปลี่ยว ท่านพยายามหาเพื่อนที่ ไว้ใจได้เดินเป็นกลุ่มใหญ่					
2. บอกกล่าวและตักเตือนเพื่อนสนิทให้ระมัดระวังอยู่เสมอ ทันทีที่ทราบข่าวการล่วงเกินทางเพศใด ๆ					
3. แต่งกายให้เรียบร้อยตลอดเวลา แม้กระทั่งอยู่ในบ้าน					
4. เมื่อเกิดความไม่สบายใจภายหลังทะเลาะกับคนรักหรือ ผู้ปกครอง ท่านจะไม่ออกจากบ้าน เพราะอาจถูกชักจูง ไปในทางเสื่อมเสียได้ง่าย					
5. ไม่เปิดประตูต้อนรับผู้ชายที่มาส่งบ้าน ไม่ว่าจะสนิทสนม กันมากเพียงใดก็ตาม					
6. ไม่ขึ้นรถประจำทางที่ไม่มีผู้โดยสารในยามค่ำคืน					
7. ท่านพยายามที่จะไม่ไปดูภาพยนตร์เพียงลำพัง					

พฤติกรรม ข้อ 15.
1. ☐
2. ☐
3. ☐
4. ☐
5. ☐
6. ☐
7. ☐

ประเด็น	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	สำหรับผู้วิจัย
8. หากนั่งรถแท็กซี่ และแท็กซี่ขับพาไปในทางที่ไม่คุ้นเคย โดยอ้างว่าเป็นทางลัด ท่านจะบอกให้หยุดและลงจากรถทันที						8. ☐
9. เพื่อความปลอดภัยแล้ว ท่านจะพยายามไม่คบเพื่อนที่มีพฤติกรรมกระเทียวเตรินยามค่ำคืน						9. ☐
10. ไม่ทดลองเครื่องสำอางของมีนเมา หรือสิ่งเสพติดใด ๆ เพราะอาจนำมาซึ่งการถูกล่วงเกินทางเพศได้						10. ☐
11. รีบออกจากสวนสาธารณะทันทีเมื่อพลบค่ำ เพื่อความปลอดภัย						11. ☐
12. ไม่ไปเที่ยวบ้านผู้ชาย หรืออยู่ในห้องกับผู้ชายตามลำพังในที่ลับตาคน						12. ☐
13. หลีกเลี่ยงการโดยสารรถประจำทางที่แน่นมาก ๆ หากไม่มีความจำเป็นเร่งด่วน						13. ☐
14. การรอกนอกบ้านในยามค่ำคืนไม่ควรไปโดยลำพัง จะต้องไปเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง						14. ☐
15. ท่านพูดคุยเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศกับเพื่อน ญาติ หรือบุคคลที่ท่านรู้จักบ่อยแค่ไหน						15. ☐
16. ศึกษาวิธีการป้องกันตัวในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อใช้ในยามฉุกเฉิน						16. ☐

16. จากข้อความต่อไปนี้ ท่านได้รับทราบหรือเคยได้ยินบ้างหรือไม่ จากสื่อใด

- “บ้านหรือบริเวณที่พักอาศัย เป็นสถานที่ที่มีโอกาสเกิดการล่วงเกินทางเพศได้”

1 เคย

2 ไม่เคย

ถ้าเคย ท่านได้ยินหรือรับทราบจากสื่อใด

- สื่อบุคคล จาก พ่อแม่ พี่น้อง
 ญาติ เพื่อน อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....
- สื่อมวลชน จาก โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ (ระบุ) .....
- วิทยู ภาพยนตร์ อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

ข้อ 16.

16.1

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะ

17. ท่านคิดว่า ผู้หญิงควรมีพฤติกรรมอย่างไร จึงจะหลีกเลี่ยงการถูกล่วงเกินทางเพศได้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

18. ท่านคิดว่า การเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศทางหน้าหนังสือพิมพ์ในปัจจุบัน เหมาะสมหรือไม่และควรเป็นอย่างไร จึง
จะมีส่วนช่วยลดการเกิดปัญหาดังกล่าว

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ

แถมมามีดครอบครัวยุคใหม่ จิตเสื่อมสติฟ่อข่มขืนลูกฟ่ง

บางครั้งความเป็นมนุษย์ความเป็นคนในสมัยนี้
มันลดลงอย่างเห็นได้ชัด จึงไม่น่าแปลกใจที่จะเกิดเหตุ

เกิดคดีอัยการในสังคม
ครอบครัวไทยอยู่บ่อยครั้ง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งคดี
อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจาก
เด็กสาวถูกข่มขืน และ
เป็นการข่มขืนโดย บุพการี
เสียด้วย

อย่างคดีที่เกิด
ขึ้นเมื่อวันที่ 18 ธ.ค. ที่ผ่าน
มาเป็นต้น รายละเอียดของ
ข่าวนี้มีว่า นางจำปา อายุ
38 ปี ราษฎรใน อ.ท่ามะกา
จ.กาญจนบุรี จูงมือพา น.ส.
คาว อนุช 18 ปี ถูกสาว
เข้าแจ้งความกับ ร.ต.อ.
ทองเกียรติ คังกิติกุล ร้อย
เวร สภ.ค.ท.เวือ อ.ท่า
มะกา ว่า น.ส.สาวถูกนาย
บุญมี อายุ 44 ปี พ่อบังเกิด
เกล้าข่มขืนกระทำชำเรา
ตั้งแต่อายุ 12 ขวบ เป็น
เวลานานถึง 6 ปี แล้ว

น.ส.คาวบอก
ว่า นายบุญมีเป็นคนคิดฝัน
จอมแถม ตอนอายุ 12

ขวบ พ่ออุปเงินจนมาแล้วมุดมึงเข้าไปปลุกปล้ำข่มขืน
ร้องไม่เช่นนั้นจะฆ่าทิ้ง ด้วยความกลัวตายจึงถูกนายบุญมี
ข่มขืนกระทำชำเรา จากนั้นก็ถูกข่มขืนมาตลอดเป็นเวลา
6 ปีแล้ว ตอนหลังคนในหมู่บ้านและที่โรงเรียนรู้ทำให้เกิด
ความอับอายต้องหลบหนีไปอยู่กับญาติในกรุงเทพฯ แต่
นายบุญมีก็ตามไปเอาละวาคเขากลับมาข่มขืนอีก คนทนไม่
ไหวจึงบอกเรื่องทั้งหมดให้แม่รู้และพาเข้าแจ้งความตำรวจ
จึงส่งตัวไปตรวจร่องรอยข่มขืนที่ รพ.ท่ามะกา ไว้เป็น
หลักฐาน

ต่อมาตำรวจไปจับกุม นายบุญมี พ่อชั่วร้ายนี้
ได้ที่บ้านพัก ขอมรับสารภาพ แต่ยังมีอย่างหน้าด้านว่า
ข่มขืน น.ส.คาว ถูกสาวในไส้จริง แต่เป็นเพราะหวังคึกกับ
ถูกสาว อยากให้รู้เรื่องเพศ และกลัวใครผู้ชายอื่นหลอก
ไปทำมีเมียบ้าง จึงต้องสอนให้ถูกสาวรู้ไว้

มันไม่ใช่น้อยเลยเกี่ยวกับคดีประเภทนี้
ปี 2542 มีสถิติพ่อข่มขืนลูกเพิ่มขึ้นถึง

100%

ดร.ชายสุรี จุฑิฑูต ประธานกรรมการกิจการ

สตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ ที่ปรึกษาด้านสตรีและเด็ก จีว่า กฎหมายและขบวนการยุติธรรม
ของไทยเกี่ยวกับเรื่องนี้ยังมีช่องโหว่ ผู้นำของประเทศไทยไม่ให้ความสำคัญ มองว่าเป็นเพียงจุด
เล็ก ๆ เท่านั้น ซึ่งคิดกับผู้นำของต่างประเทศที่มองเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ที่ต้องรีบดำเนินการ
การอย่างเร่งด่วน เช่น ประธานาธิบดีคิลดิงตัน แห่งสหรัฐและนางฮิลลารี ภริยา ที่ให้ความสำคัญ
เรื่องนี้มากจึงกำหนดเป็นนโยบายรัฐบาลแล้วปฏิบัติกันทันที รัฐบาลไทยเชิงอ้ำ เก่งแต่ลมปาก
ไม่เคยดำเนินการจริงจัง

“สังคมไทยมันขี้แยเสื่อมโทรมมานานแล้วแต่ไม่มีใครคิดที่จะแก้ไข จนเป็น
ปัญหาเรื้อรัง รัฐบาลเองก็ไม่ให้ความสำคัญกับเด็กและสตรี คือไม่มองว่าคนเป็นคน ก็
ไม่รู้ว่าจะใช้เวลาขนาดไหน เด็กและสตรีจะปลอดภัยจากภัยข่มขืนกันเสียที”

การประทุคติและปฏิบัติของพ่อแม่ยามนี้ดูจะตรงข้ามกับนิยามของการเป็นพ่อ
ที่ระบุไว้ในเอกสารของสำนักนายกรัฐมนตรี ที่กล่าวถึงวันที่ 14 เม.ย. อันเป็นวันครอบครัว
ความมคคณระรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 13 ก.พ. 2533 คำขวัญที่ว่า ความรัก ความเข้าใจ คือ
สายใยของครอบครัว ก็ดูจะสลวยยิ่งนัก ครอบครัวเป็นสถาบันสังคมพื้นฐานในการหล่อ
หลอมความเป็นมนุษย์ของเยาวชนไทย ทั้งยังสนับสนุนวิถีชีวิตแก่เยาวชนอีกต่างหากด้วย

พ.ญ.อุมาพร ศรีภคสมบัติ จิตแพทย์เด็ก ให้ความเห็นว่า ภาครัฐไม่ให้ความ
สนใจเรื่องการล่วงเกินทางเพศเด็กมากนัก มีการรายงานในเรื่องเด็กถูกล่วงเกินและหาผล
ประโยชน์ทางเพศไม่ถึง 10% ของคดีที่เกิดขึ้นทั้งหมด ขณะที่ต่างประเทศมีการรายงาน
เรื่องดังกล่าวสูงถึง 80%

ทั้งนี้ การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กกระทำโดยคนที่มีอายุมากกว่า 2 รูปแบบคือ ส่องเกินโดยการใช้กำลังจนเด็กกลัวแล้วเกิดปัญหาทางด้านจิตใจ กับการล่วงเกินโดยการหลอกล่อ ทำให้เกิดปัญหาเรื้อรังในจิตใจ เด็ก เด็กส่วนใหญ่ที่ถูกล่วงเกินจะมีอายุต่ำกว่า 2 ขวบ โดย 80% เด็กจะถูกล่วงเกินจากคนในครอบครัว,ญาติ, คนใกล้ชิดและเพื่อนบ้าน อีก 20% เป็นคนนอกครอบครัว

“ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายจำนวนมากที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศจะมีอาการวิตกกังวลอย่างรุนแรง กลัวสิ่งต่าง ๆ โดยไม่มีเหตุผล, ผื่นร้ำบ, นอนไม่หลับ, ไม่มีสมาธิในการเรียน ประชดสังคนด้วยการทำตัวเกรง, ยั่วแวนเพศตรงข้าม และควบคุมอารมณ์ทางเพศไม่ได้”

เด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศในปี 2542 นี้ จะเพิ่มขึ้นเกือบ 100% หรือประมาณ 250-300 คดี ขณะที่ในปี 2539 มีคดีเกิดขึ้น 79 คดี, ปี 2540 มี 138 คดี ส่วนปี 2541 มีราว 200 คดี เด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศอายุต่ำสุด 7 เดือน และเด็กที่ข่มขืนเด็กคนอื่นมีอายุเพียง 9 ขวบ

ที่น่าเป็นห่วงก็คือกรณีพ่อบังเกิดเกล้าข่มขืนลูกตนเอง คดีทำนองนี้เมื่อเกิดขึ้นผู้กระทำความผิดมักจะได้รับ การปกป้องช่วยเหลือ โดยเฉพาะจากภรรยาซึ่งเป็นแม่ของ เด็กที่ตกเป็นเหยื่อ บางรายไม่ยอมเอาผิดสามี เพราะถือว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัวคนอื่นไม่สมควรยุ่งเกี่ยว

“เด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศบางคน อายุไม่ถึง 2 ขวบ ต้องถูกเย็บอวัยวะเพศกว่า 70 เข็ม บาง

คนอายุ 7 ขวบ ต้องผ่าตัดถึง 3 ครั้ง เย็บอวัยวะเพศไม่น้อยกว่า 200 เข็ม เป็นต้น และมีเด็กติดเชื้ออามโรคและเชื้อเอดส์หลายคน ซึ่งเด็กมักจะถูกกระทำซ้ำซ้ำๆ ยาวนานจากหลาย ๆ คน จนมีสภาพร่างกายและจิตใจอยู่ในขั้นยากแก่การช่วยเหลือฟื้นฟูบำบัด”

สังคมไทยกำลังเสื่อมโทรมลงไปทุกวัน ๆ ผู้คนในสังคมลำพังแต่ละรายได้เลี้ยงชีพก็ยากเย็นแสนเข็ญอยู่แล้ว โหนเลยจะมีเวลายามพอที่จะดูแลบุตรหลานให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของเหล่าทรชนทั้งหลาย ยิ่งคนใกล้ชิดตัวเด็ก แม่แค่พ่อบังเกิดเกล้าที่ทำให้เกิดขงกลายเป็นผู้ร้ายเสียเอง เด็กไทยวันนี้ก็ยังมีมองไม่เห็นอนาคต ถึงเวลาแล้วที่ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ต้องร่วมด้วยช่วยกันปกป้องเด็ก ๆ ของเราให้รอดพ้นจากอันตรายที่ไม่ควรจะได้เจอเจอในวัยที่ยังไร้เดียงสา

ถึงเวลาแล้วที่แม่ต้องเลิกปกป้องคนชั่ว เพียงเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัวของตัวเอง พ่อที่ข่มขืนลูกในไส้ไม่ว่ากรณีไหน ไม่สมควรได้ขึ้นชื่อว่าพ่ออีกต่อไป

สมควรสถานเดียว

เอาเข้าตะแคงแวงประหารให้สิ้นซากจึงจะสาแก่ใจ.

หญิงยุคใหม่ ชูธงต้านภัยทางเพศ

■ พรพิมล ป้อมสุวรรณ

๒๒ มีในปัจจุบันนี้ ตำแหน่งหน้าที่ การงานในหลายส่วนได้เปิดโอกาส ให้ผู้หญิงได้เข้าไปมีบทบาทร่วมกับผู้ชาย มากยิ่งขึ้น ขณะที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยเองก็ประกาศเอาไว้อย่าง ชัดเจนว่าชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน แต่กระนั้นก็ตามยังมีผู้หญิงไทยน้อย คนนัก ที่จะกล้าออกไปป่าวประกาศให้ ใครต่อใคร หรือแม้แต่คนใกล้ชิดของตัวเอง ทราบอย่างตรงไปตรงมาว่า การดำเนิน ชีวิตของตนเริ่มไม่ปลอดภัย ด้วยถูก คุกคามจากชายซึ่งไม่เป็นที่พึงประสงค์ ใน รูปแบบต่างๆ เพราะหลายคนกลัวเหลือ เกินว่า เธออาจถูกย้อนกลับมาด้วยคำถาม ที่น่าเจ็บใจ เป็นต้นว่า “เธอแต่งตัวยั่วชวน หรือเปล่า” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคนอื่นมัก มองผู้หญิงที่ถูกคุกคามว่า มีพฤติกรรมที่ กระตุ้นให้เกิดเหตุการณ์นั้นเอง

อย่างกรณีพี่นางสาวโมนิกา สุวินสกี นักศึกษาฝึกงานประจำทำเนียบขาว ที่มี ชาวอื้อฉาวทางเพศกับประธานาธิบดีบิล คลินตัน เมื่อสองปีก่อน ก็ยังคงกลายเป็น เรื่อง โฉกที่พูดกันในหมู่ผู้ชายไทยเสียมากกว่า ที่อยากจะทราบสาเหตุนั้นคืออะไร และใครคือคนผิด พร้อมกันนั้นยังมีการ พูดกันด้วยซ้ำว่า หากกรณีเช่นนี้เกิดขึ้นใน ไทยคงไม่เป็นปัญหาหึงเหี้ยเท่าใดนัก

ดังนั้นจึงมีคำถามขึ้นมาว่า อะไรคือ สิ่งที่ทำให้ผู้หญิงตะวันตกกล้าที่จะออกมา เปิดเผยในสิ่งที่อาจเรียกได้ว่า ยังเป็นเรื่อง ที่ชลาดถั่วในหมู่ผู้ชายไทย และเหตุใด แนวทางในการคลี่ปมปัญหาเกี่ยวกับ ผู้หญิงจึงเป็นเรื่องที่ยังแก้ไขไม่ได้เสียที

ในงานเสวนาเรื่อง หญิงไทย...ใน สหัสวรรษใหม่จะปลอดภัยจากการถูก คุกคามทางเพศได้อย่างไร ที่คณะ รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ **ดร.ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์** นักวิชาการ ผู้สนใจเกี่ยวกับประเด็นปัญหาผู้หญิง ได้ เริ่มต้นไขคำตอบเกี่ยวกับการคุกคามทาง เพศในสังคมไทย ด้วยการอธิบายความ หมายของการคุกคามทางเพศว่า แท้จริง แล้วการคุกคามทางเพศนั้น มีรากเหง้า มา จากที่เดียวกันกับการบังคับข่มขืน แต่ทั้งนี้ ต้องขึ้นอยู่กับผู้หญิงด้วยว่ารู้สึกเช่นไร ประกอบการพิจารณาถึงวิธีการพูดของ ผู้หญิงด้วย

“เท่าที่มีการนิยามกันนั้น การ คุกคามทางเพศ เป็นการกระทำหรือ พฤติกรรมที่สอนัยไปทางเพศ หรือ เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ทำให้ผู้หญิงรู้สึก ไม่สบายใจ เป็นการกระทำที่ไม่เจตนา ไม่ โรแมนติก นอกจากจะทำให้รู้สึกอึด ใจ รำคาญใจ พร้อมรวมถึงการมองอย่าง ทะเลียม การถูกแสวง และต้องนั่งฟัง เรื่องตลกที่ไร้สนิม ฯลฯ”

พร้อมกันนี้ ดร.ชลิตาภรณ์ ได้ อธิบายถึงสาเหตุของที่มาของการกระทำที่ เรียกว่าการคุกคามทางเพศ ด้วยว่าเป็น ปัญหาระดับโครงสร้างซึ่งยากต่อการเข้าใจ ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง ขณะเดียวกันก็ ยากต่อการเข้าใจระหว่างผู้หญิงด้วยกัน

“เกิดจากความเป็นชายหญิงของเรา หรือที่เรียกว่าเพศสภาพ ซึ่งโดยตัวมันเอง นั้น เป็นความรุนแรงเชิงโครงสร้างอยู่แล้ว เพราะว่ามันมีความไม่เท่าเทียมในเรื่องของ อำนาจ โครงสร้างความเป็นชายหญิง มัน ได้สร้างทุกซทุกกายและทางใจ ให้กับผู้มี เพศสภาพอยู่แล้ว เช่น การที่พ่อแม่อยาก จะมีลูกชายจึงเกิดการทำลายเด็กหญิงก่อน ที่จะเกิด ซึ่งความเป็นชายหญิง มันจะมา เกี่ยวข้องกับการกับความเชื่อในเรื่องเพศ ของคน ผู้ชายจะเป็นฝ่ายครอบงำ เป็นฝ่าย ริเริ่มในเรื่องเพศ ส่วนผู้หญิงต้องยอมตาม ซึ่งจริงๆ แล้วใช้ความเชื่อแค่นั้น มัน แยกไม่ค่อยออกระหว่างการคุกคามทาง เพศกับการริเริ่มจีบของผู้ชาย”

เมื่อเกิดการคุกคามทางเพศในที่ทำงาน ผู้หญิงส่วนมากไม่กล้าเปิดเผยเรื่อง ราวที่เกิดขึ้น เพราะเกรงว่าจะทำให้ตนเอง เสื่อมเสีย หากผู้คุกคามเป็นนายจ้าง ผู้หญิงต้องอดทนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะเกรงกลัวว่าจะต้องสูญเสียประโยชน์ จากการทำงานเช่นถูกไล่ออก ถูกลดเงิน

เดือน ไม่ได้เลื่อนขึ้น สุดท้ายเมื่อผู้หญิงบางคนได้รับแรงกดดันก็ต้องออกมาเปิดเผยเรื่องราว

“ขอบคุณสวยจังเลย คุณแต่งตัวอย่างนี้ก็สวย ผมรักคุณนะ ชีวิตนี้ผมไม่เคยรักใครเลย นอกจากเมียผมกับคุณ”

คุณรู้สึกอย่างไรบ้าง หากว่าคนที่ถูกชมเช่นนี้คือคุณ คำตอบอาจมีหลากหลาย เช่น ตลก ขำ หรือแอบยิ้มอย่างพอใจ แต่สำหรับผู้หญิงบางคนไม่คิดเช่นนั้น เพราะคำพูดเช่นนี้มันหมกมุ่นถึงการถูกคุกคามทางเพศชนิดหนึ่ง

คุณกิตติภัตรา วิทยากรผู้ถูกเชิญเข้าร่วมเสวนาในฐานะผู้ที่เคย

ถูกคุกคามทางเพศมาก่อน ได้ยกตัวอย่างลักษณะการพูดของนายจ้างจากที่ทำงานเก่าของเธอให้ผู้เข้าร่วมเสวนาฟัง จนในที่สุดต้องลาออก เพราะรู้สึกว่าคุณเองเริ่มไม่ปลอดภัย ด้วยคุกคามในวิธีการต่างๆ นานามากไปกว่านั้น เช่น การตามสืบว่าบ้านอยู่ที่ไหน กำลังทำอะไร และมีรสนิยมอย่างไร

“ไอ้ความรู้สึกของผู้หญิงที่มันเกิดขึ้น ณ เวลาหนึ่ง มันก็มีสภาพแวดล้อมอื่นๆ ที่เราจะเอามาคิดรวมด้วย ไม่ใช่แค่คำพูดว่าสวย หรือการมองเท่านั้น มันเป็นสภาพแวดล้อมอย่างเช่น เรามีภรรยาอยู่แล้ว แล้วเขามาพูดกับเรานั้นก็ถือเป็นส่วนหนึ่งที่เราจะเอามารวบรวม ว่าอย่างนั้นมันไม่ถูกต้อง มันคุกคามเรา และเห็นเราเป็นผู้หญิงแบบไหนถึงกล้ามาใช้คำพูด คำนี้กับเรา”

ชัดกับรัฐธรรมนูญ ด้วยวันหนึ่งอาจมีผู้ชายลุกขึ้นมาทวงสิทธิได้ว่า ชายและหญิงไม่เท่าเทียมกัน ด้วยคุ้มครองเฉพาะลูกจ้างที่เป็นหญิง ทั้งนี้ทั้งนั้นกฎหมายก็คุ้มครองได้เฉพาะหน่วยงานภาคเอกชน หากว่าเกิดการคุกคามกับลูกจ้างภาครัฐบ้างจะเป็นอย่างไร แต่ผู้พิพากษาได้ชี้ให้เห็นว่าปัญหาที่สำคัญกว่านั้นสำหรับผู้หญิงก็คือ

“เมื่อมันไม่มีคำนิยาม ข้อนี้อิสระโดยบังเอิญ มันก็เลยมีปัญหาว่าเมื่อเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ผู้ตีความส่วนใหญ่เป็นผู้ชายซึ่งเค้าอาจจะใช้ชีวิตจำกัดเรื่องของการล่วงเกินทางเพศค่อนข้างสูง

ถอนรากถอนโคนได้ นอกจากว่าจะต้องทำลายความเป็นเพศสภาพทิ้งไป

“ถ้าจะหล่อหลอมคนให้คนเห็นถึงความเท่าเทียมกันมันเป็นเรื่องยาก เพราะไม่ใช่แค่หน่วยเดียวในการปลูกฝัง แต่มันยังมีกระแสข้างนอก เช่น สื่อมวลชน และอะไรอีกมากมายที่มีระบบที่โน้มไปสู่ความที่ผู้ชายเป็นใหญ่ เพราะฉะนั้นมันคงจะยากเพราะคนที่มานั่งฟังในวันนี้เอง ก็ไม่ใช่คนส่วนใหญ่ที่มานั่งอยู่ที่นี้แล้วส่วนหนึ่งเค้าก็หาว่าเราบ้า มาพูดเรื่องอะไรไม่รู้ไม่น่ารัก ไม่มีความเป็นผู้หญิง มันลำบากที่จะไปตั้ง

ความหวัง หรือแม้แต่ตัวพวกเราเอง เรายังมีผลผลิตที่ผู้ชายเป็นใหญ่”

“ดิฉันก็พูดเรื่องการถอนรากถอนโคนมาแล้ว ก็มีคนถามว่าถอนรากถอนโคนยังไง แล้วมันจะเกิดอะไรขึ้นมัย ดิฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน และนี่ก็เป็นปัญหาของนักคิดสตรีนิยม โดยรวมๆ ที่พอชวนชาวบ้านถอนรากถอนโคน ล้มเลิกอำนาจแบบเดิม สร้างอะไรขึ้นมาใหม่ถึงไม่มีใครเอาด้วยเลย เพราะมันบอกอย่างเป็นทางการไม่ได้ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น แต่ดิฉันคิดว่า มันจะดีขึ้นทีละนิด ทีละหน่อย ก็ยังมองในแง่ดีอยู่”

เพราะการคุกคามทางเพศในสังคมไทยได้กลายเป็นความเคยชินที่มีมานาน ด้านผู้พิพากษาประภาพรรองจึงเสนอว่า ควรเริ่มที่ ความกล้าของ

ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่ ผู้หญิงอาจตกเป็นเหยื่อของการคุกคามทางเพศได้ทุกที่-ทุกเวลา

ผู้หญิง

อรุณี ศรีโต ประธานรณรงค์เพื่อสุขภาพและความปลอดภัยของแรงงาน แสดงความเห็นจากประสบการณ์ที่เคยพบมากับคนงานส่วนใหญ่ว่า

“ถ้าผู้นำเป็นผู้ชาย หากมีลูกจ้างหญิง มาร้องว่าถูกกระทำซึ่งเราเรียกว่าการคุกคามทางเพศ มักจะไม่ค่อยให้ความสนใจและมองว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย หรือเรื่องตลก แต่ขณะเดียวกันหากผู้นำเป็นผู้หญิง หากแต่ผ่านประสบการณ์ และโดยปกติเป็นผู้ที่ไม่เคยให้ความสนใจในเรื่องนี้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว บางทีก็อาจจะไปตีความว่าผู้หญิงที่ถูกคุกคามคงไปแต่งตัวยั่วทางเพศ โดยไม่ได้ใส่ใจที่จะถามว่าความจริงที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเช่นไร”

สรุปแล้วก็คือว่า ไม่ว่าผู้หญิงจะถูกคุกคามด้วยกรณีใด ความเข้าใจแรกของผู้ นำที่คุณไปบอกมักมองว่าผู้หญิงไปยั่วกรณีผู้หญิงที่ถูกคุกคามทางเพศที่รุนแรงที่สุดที่เคยได้พบมากที่สุดก็คือ กรณีที่ผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ในช่วงทดลองงาน แต่ถูกหัวหน้าเอาประเด็นที่ว่าต้องการบรรจุงานหรือไม่มาเป็นข้อแลกเปลี่ยนกับการพาเข้าโรงแรม แต่ผู้หญิงไม่ยอมและในที่สุดก็ต้องเกิดการฟ้องร้องกันขึ้นมา

แม้ว่าในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน มาตรา 16 ความว่า “ห้ามมิให้นายจ้างหรือหัวหน้าหน่วยงาน ผู้ควบคุมงาน หรือผู้ตรวจงานกระทำการล่วงเกินทางเพศต่อลูกจ้างหญิงหรือเด็ก”

ผู้พิพากษาประภาพรรณ ได้ย้อนไปถึงว่า ขณะเดียวกันนั่นเอง กฎหมายก็ยัง

มากกว่าในทรรศนะของผู้หญิงที่มอง และมันก็อ่อนไหวในการที่จะตีความ แต่ที่ยากสำหรับผู้หญิงก็คือการที่จะอ้างพยานหลักฐาน เพราะหากถูกคุกคามต่อหน้าธารกำนัล มันก็ไม่ยากเพราะมีพยาน แต่ถ้าเป็นที่เฉพาะ เช่น ระหว่างนายจ้างกับเลขานุการ โอกาสที่จะหาพยานเข้าไปชี้มันก็ยากกว่า”

ยิ่งไปกว่านั้นในทัศนะของผู้รักษาความยุติธรรมในสังคม การทำคดีเช่นนี้ค่อนข้างยุ่งยาก เพราะในกระบวนการทางกฎหมาย ความคิดเรื่องหญิงชายยังมีความเหลื่อมล้ำกันอยู่มาก

“มันไม่ยุ่งยากสำหรับผู้เสียหาย แต่มันยุ่งยากคือตำรวจไม่อยากจะทำให้ และคงเป็นเรื่องลำบาก ของผู้เสียหายที่ต้องไปเล่าว่า เขาพูดประโยคนี้ ประโยคนี้ต่อหน้าตำรวจ และตำรวจก็อาจจะหัวเราะแล้วก็บอกว่าไม่เป็นไร ไม่เห็นมีอะไร คอยกันที่โรงพักก็เสร็จ ไม่ต้องลงบันทึกประจำวัน ปรับกันตรงนั้นก็ได้ ซึ่งมันจะไปยุติตรงนั้นมาก”

ดังนั้นจึงมีผู้เสนอขึ้นว่า ควรเริ่มที่การหล่อหลอมให้คนในสังคมเห็นว่าเป็นความเป็นชายหญิงนั้นมีศักดิ์ศรีและมีความเท่าเทียมกัน และที่สำคัญควรดำเนินการกระทำที่จะโน้มนำไปสู่ความไม่มีศักดิ์ศรีและความไม่เท่าเทียมนั้นด้วย เพื่อจะได้สิ่งที่วิทยากรผู้เข้าร่วมเสวนาเรียกกันว่า “การถอนรากถอนโคน” เสียที

อย่างไรก็ดี อีกมุมหนึ่ง ดร.ชลิดาภรณ์ ไม่เชื่อว่าการหล่อหลอมจะช่วย

“จริงๆ แล้วเรามีการกระทำที่สูงกว่านี้มาก เช่น การชมชื่น การทำนุบำรุง การคำประเวณี เกิดมามากมาย พอเรายกคดีเรื่องล่วงเกินทางเพศ ซึ่งสังคมตะวันตกเค้าถือว่าเป็นเรื่องที่รับไม่ได้ แต่ของเรามันเคยชิน คดีใหญ่ๆ เอง เราก็แก้ไขและช่วยเหลือได้น้อยอยู่แล้ว พอถึงเรื่องเล็กๆ มันเลยกลายเป็นเรื่องที่ไม่เป็นที่รับรู้ของสังคม”

เพราะฉะนั้นผู้หญิงที่ถูกคุกคามไม่ควรนิ่งเฉย แม้ว่าจะไม่สามารถเรียกร้องความยุติธรรมจากสังคมหรือกฎหมายได้ แต่การป่าวประกาศว่ามีเรื่องแบบนี้อยู่ และผู้หญิงจะไม่อดทนอีกต่อไป มันจะทำให้สังคมเริ่มรับรู้ปัญหาแทนที่จะซุกมันไว้ใต้พรมอย่างที่เคยเป็นมา

“คดีมันอาจจะไม่ดังแต่คุณทำได้การที่มีคนร้องขึ้นไปมันจะทำให้คนที่มีพฤติกรรมอย่างนั้นในสังคมรู้สึกไม่กล้า เพราะเห็นว่ามีการลงโทษอย่างจริงจัง จึงดีกว่านั่งอยู่เฉยๆ แล้วบอกว่า พระเจ้าช่วยด้วย”

ขณะที่ผู้ที่เคยทำงานมูลนิธิเพื่อนหญิงอย่าง นัยนา สุภาพงษ์ มองว่า ด้านหนึ่งที่ทำให้ปัญหานี้แก้ไขยาก เป็นเพราะผู้หญิงถูกปลุกฝังให้ต้องทวงแทน พรหมจรรย์มากเกินไปเมื่อสูญเสียจึงรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องใหญ่ของชีวิต จึงเสนอว่าให้ทำลายความเชื่อดังกล่าวทิ้งไปด้วย

แต่หนึ่งชายหนุ่มผู้เข้าสังเกตการณ์ ได้ลุกขึ้นอ่าน สุภาวดีสอนหญิง ของสุนทรภู่ จากนั้นจึงเสนอว่า อย่างไรก็ตาม

ควรเริ่มต้นด้วยวิธีการแบบค่อยเป็นค่อยไป

“ผมมองว่าอย่างน้อยมันก็เป็น การสั่งสอนที่มีมาอย่างน้อยที่สุดสองร้อยปีแล้ว เรื่องที่มีการสอนให้ผู้หญิงรู้จักการรักษาเนื้อรักษาตัว การที่จะมาเปลี่ยนแปลงค่านิยม แล้วบอกว่า VIRGIN (พรหมจารี) เป็นสิ่งที่ไม่สำคัญ อาจจะทำได้ แต่ต้องใช้เวลา และที่สำคัญการถอนรากถอนโคนอย่างทันทีทันใด รับรองผู้ชายร้อยทั้งร้อยต้องต่อต้าน แต่ถ้าหากว่าเราค่อยคิด อย่างวันนี้ มีการจัดสัมมนา แล้วทุกคนนำความคิดไปเผยแพร่อีกหนึ่งเปอร์เซ็นต์หรือหนึ่งคน มันก็จะค่อยเพิ่มมากขึ้น และจะไม่ถูกต่อต้านเท่าใดนัก เพราะมันค่อยๆ เปลี่ยนแปลง”

ดังนั้นในเมื่อปัญหาการคุกคามทางเพศ มันเกิดจากทั้งความเป็นเพศสภาพที่แก้ไขได้ยาก ทั้งการถูกมองว่ามันเริ่มต้นจากการที่ผู้หญิงเองเป็นฝ่ายกระตุ้นให้เกิดก่อน และที่สำคัญผู้หญิงเองส่วนใหญ่ก็ยังไม่กล้าพอที่จะออกไปเปิดเผย ด้วยอาจถูกมองว่าเป็นตัวตลก แล้วเช่นนั้นผู้หญิงไทยในสหัฐวรรษใหม่จะปลอดภัยจากการคุกคามทางเพศได้อย่างไร ผู้เข้าเสวนา โยนประเด็นคำถามสุดท้าย

“ดิฉันคิดว่าเราแต่งตัวยังไงมันก็เรื่องของเรา เท่าที่มีการค้นคว้าและตรวจดู ผู้หญิงที่โดนข่มขืนไม่ใช่ผู้หญิงที่เปรี๊ยะนัก แต่จะเป็นผู้หญิงที่เรียบร้อย เพราะคนที่มีพฤติกรรมจะข่มขืนผู้อื่นเหยื่อที่ถูกกระทำมักเป็นเหยื่อในลักษณะที่เมื่อถูกกระทำแล้วจะไม่ไว้วางใจ เป็นเด็กที่เรียบร้อย ไม่ค่อยพูด ไม่กำกวม อยู่ในที่มีดี ลับตา การประณามที่ การกระทำของผู้หญิงอย่างเดียวมันไม่ถูกนัก เพราะต่อให้คุณแต่งตัวมิดชิดแค่ไหน แต่บ้านของคุณอยู่ในที่เปลี่ยวและตรงนั้นเป็นแก๊งยาเสพติด ยังไงคุณก็หนีไม่พ้น เพราะฉะนั้นสหัฐวรรษใหม่ก็คือ ฉลาดเอาตัวรอด รู้สภาพแวดล้อม” ผู้พิพากษาประภาพรรณ เน้นย้ำ

ส่วน กิตติภัทรา เสนอว่าถึงอย่างไร ผู้หญิงก็ต้องดูแลตัวเองก่อน

“ถึงแม้ว่าเราจะแต่งตัวยังไงก็ได้ แต่บางครั้งการแต่งตัวก็มีส่วนก่อให้เกิดการกระทำได้เหมือนกัน และอีกอย่างอยากให้ผู้หญิงระมัดระวังตัวต่อคนที่เข้ามาคุยกับเรา เพราะบางครั้งเราอาจจะคุยกันจนเพลินไป จนเราไม่รู้ว่ามีสิ่งที่จะก้าวล้ำเข้ามาว่ามันจะมีมากกว่านั้น บางครั้งเราต้องใช้เซ็นเซอร์ระวังตัวเอง เพื่อไม่ให้มันลุกลามต่อไป”

หากแต่ ดร.ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ เสนอว่าสังคมต้องลงมือทำอะไรที่มันยากๆ ลึกๆ

“การที่ถามว่าผู้หญิงในสหัฐวรรษใหม่ควรที่จะดูแลตัวเองอย่างไร เป็นคำถามที่ฟังดูง่าย แต่ในคำถามนั้นมันใหญ่มาก ดิฉันไม่เชื่อว่าปี 2000 มันจะเป็นจุดตัดให้เกิดการเปลี่ยนแปลง แต่เรื่องความรุนแรงของผู้หญิงมันซับซ้อน มันผูกอยู่กับอะไรหลายๆ อย่างที่เป็นเรื่องใหญ่ ทั้งเรื่องของเพศสภาพ และความสัมพันธ์เชิงอำนาจ”

“ถ้าเราต้องการแก้ อะไรที่มันง่ายๆ เราก็อยู่กับมันไปอย่างนี้ แต่ทำยังไงให้คิดถึงอะไรที่มันยากขึ้น ซับซ้อนขึ้น ในการแก้ไขกันซักที ทำยังไงถึงจะเลิกคิดอะไรที่มันง่าย ๆ ด้วยการผลักรามมาให้ผู้หญิงแต่ระบบโครงสร้างมันเอื้อเช่นนั้น มันก็เกิดขึ้นอยู่ดี ไม่ว่ารุนแรงระดับไหน เพราะฉะนั้นปัญหาความรุนแรงกับผู้หญิงมัน เป็นเหมือนปัญหาสันติภาพของโลกนี้ ถ้าคุณอยากได้สิ่งที่มีค่า และต้องการให้มันเกิดขึ้นได้ ก็ต้องลงแรงทำอะไรที่มันยากๆ คุบ้าง”

แม้จะไม่มีข้อสรุปอย่างเป็นทางการ แต่ผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง อย่างน้อยก็ในวงเสวนานี้ ได้ยกธงสู้กับปัญหาการคุกคามทางเพศแล้ว...

ชื่อนักล่องในถ้ำ แอบถ่ายวิดีโอสามก บันทึก 'ภาพเด็ด'

สาว-นักศึกษาระวังภัย!
เกือบปีไล่ซัดขายเก๊อ

แฉภัยผู้หญิง-นักศึกษาสาว แต่งตัว
ทันสมัยทันสมัยสวมกระโปรงสั้น...
ชมรมอุบาทว์ตั้งก๊วนใช้เครื่องมือไฮเทค
"วิดีโอ ไม้ท่ซอด" ♦ ย่านต่อหน้า 15

อุบาทว์...หน้าปกซีดีสามกที่มีชายเก๊อ
กลาดตามแผงลอยเถื่อน โดยเป็นภาพที่แอบ
ถ่ายนักศึกษาด้วยกล้องมองทะลุเสื้อผ้าและบาง
รายก็ถูกแอบถ่ายขณะยืนอยู่ตามป้ายรถเมล์

ชอนกล็อง

□ ต่อจากหน้า 1

ออกล่าเหยื่อแอบบันทึกภาพกันสาว ๆ ทั่วเมืองกรุง
ก็อปปีลงแผ่นซีดีวางขายเคลื่อนตามห้าง เชื้อเหยื่อ
สาวถูกกระทำไม่ต่ำกว่า 10 คน เดือนให้ระวังชาย
หนุ่มถือถุงกระดาษ-กระเป๋าหนัง ส่วน ผจก.

พันธุ์พืชพลาซ่า แจงเคยขอให้ตำรวจจับกุม
แล้วแต่ทำลำบากพอค้าหัวใสใช้วิธีเร่ขายไปเรื่อย ๆ

ใกล้จะถึงปี 2000 เครื่องมือเครื่องใช้
ชนิดต่าง ๆ พวกนักพัฒนาการไปถึงขั้นที่เรียกว่า
“ไฮเทค” ไม่ว่าจะป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ หรือ
กล้องถ่ายภาพวิดีโอ แม้กระทั่งโทรศัพท์มือถือ ที่บริษัท
ผู้ผลิตต่างผลิตสินค้าล้ายุคออกมาแข่งขันกัน เพื่อ
เรียกลูกค้าให้หันมาซื้อหาไว้ใช้ในกิจกรรมที่ต่างกัน
ออกไป บางคนนำไปใช้ในทางสร้างสรรค์เป็น
ประโยชน์ต่อตัวเองและส่วนรวม แต่บางคนกลับ
นำไปใช้ในทางที่มีติมีร้ายเป็นพิษภัยกับสังคมอย่าง
ใหญ่หลวง โดยไม่คำนึงถึงศีลธรรมอันดีงาม

คราวนี้ “เคลนิวัส” ได้รับการร้องเรียนถึง
พฤติกรรมกลุ่มบุคคลที่เป็นภัยต่อผู้หญิง โดยอาศัย
เครื่องมือไฮเทคล้ำยุค เป็นเครื่องมือหากิน โดย
เลือกสาวหน้าตาสะสวย ขอบแตงตัวตามสมัยนิยม
มุ่งกระปรองต้น ใส่เสื้อสายเดี่ยว หรือนักศึกษาสาว
เป็นเหยื่ออันโอชะ โดยคนกลุ่มนี้จะรวมตัวกันและ
อ้างตัวว่าเป็น “ชมรมวิดีโอ สัมผัสเล่น” ให้แบบ
เนียนกับการทำมาหากินที่สุจริตชนไม่ทำกัน โดย
ใช้กล้องถ่ายภาพวิดีโอห้อยคัง รุ่นที่อวดอ้างสรรพคุณ
สามารถถ่ายทะลุเนื้อผ้าได้ ชุกชอนอยู่ในถุง
กระดาษหรือกระเป๋าหนังที่ตัดช่องไว้พอเหมาะพอ
เจาะเพื่อสอดเลนส์ให้ยื่นออกมาได้ จากนั้นจะ
ตระเวนหาเหยื่อสาวที่มุ่งกระปรองต้น ๆ ตามป้าย

รถประจำทาง ศูนย์การค้าชื่อดัง หรือแม้กระทั่ง
สะพานลอยคนข้ามย่านที่มีคนพลุกพล่าน

เมื่อเลือกเหยื่อสาวได้คั้งใจแล้ว กลุ่มบุคคล
อันไร้ศีลธรรม จะเดินเข้าประกบทางด้านหลัง จาก
นั้นยื่นถุงกระดาษหรือกระเป๋าใส่กล้องวิดีโอที่เปิด
เครื่องไว้ เข้าไปทางด้านหลังในลักษณะให้ต่ำกว่า
เข้าของเหยื่อสาวพร้อมบันทึกภาพอันพึงสงวนจน
หน้าใจแล้วเลือกหาเหยื่อรายใหม่ บางครั้งถึงขนาด
บุกเข้าไปในมหาวิทยาลัยแฝงตัวเป็นนักศึกษา
เข้าไปถ่ายภาพของสาว ๆ นักศึกษาที่นั่งไม่ระวังตัว
บางรายแอบเข้าไปในห้องน้ำผู้หญิงตามห้างสรรพ
สินค้าชื่อดังแล้วบันทึกภาพของ สาว ๆ ที่ทำธุระ
ส่วนตัว และเมื่อบันทึกภาพสาวที่ตกเป็นเหยื่อได้
แล้วจะนำไปถือป้อออกวางขายในรูปของวิดีโอซีดี
ตามศูนย์การค้าใหญ่ ย่านประตูน้ำ ย่านรามคำแหง
ย่านลาดพร้าว ในราคาที่พอซื้อหากันได้แผ่นละ
100 บาท แถมนช่วยวนใจตามแบบฉบับการขาย
สินค้า “หากซื้อ 5 แผ่นแถม 1 แผ่น”

ทั้งนี้ผู้สื่อข่าว “เคลนิวัส” ได้ไปยังร้านค้า
วิดีโอในศูนย์การค้าแห่งหนึ่ง เมื่อวันที่ 29 ก.ย.
เพื่อขอซื้อวิดีโอซีดีดังกล่าว ทางผู้ขายทำท่า
อึดออดอ้างว่า “ไปได้ยินมาจากไหน ที่นี่ไม่มี
หรอก” แต่เมื่อถูกรุกหนักอ้างว่า “ของหมด
เอาคือ ๆ” แต่ยังไม่ทันที่ผู้สื่อข่าวจะเดินออกจาก
ร้านรีบบอกว่า “เพิ่งไปค้นเจอ จะขายในราคาแผ่น

ละ 100 บาท” จากนั้นรีบส่งของให้และรับเงิน ก่อนทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เดินไปหาลูกค้ารายต่อไป

สำหรับภาพหน้าปกจะมีข้อความว่า “ลอคช่องมองทะเลเนื้อผ้าผลงานแอบถ่าย นักศึกษาด้วยกล้องมองทะเลเนื้อผ้า” ส่วนภายใน วิดีโอซีดี ด้านนี้มีข้อความเป็นตัวหนังสือระบุว่า ผลงานนี้จัดทำขึ้นเพื่อเผยแพร่ในชมรมเท่านั้น ห้ามนำไปเผยแพร่เพื่อจุดประสงค์อื่น ทางชมรม จะไม่รับผิดชอบเรื่องราวใด ๆ ที่จะเกิดขึ้นทั้งสิ้น จากนั้นเป็นข้อความว่า “ชมรม วิดีโอสมัครเล่น นำเสนอผลงานวิจัยของสมาชิกเรื่อง” “ลอคช่อง มองทะเลเนื้อผ้า” ลงท้ายด้วยข้อความว่า “ผลงาน นี้เป็นการใช้กล้อง โน้ทชอคของ (ขอสงวนชื่อ ยี่ห้อไว้) ถ่ายทำในสถานที่ต่าง ๆ ของกรุงเทพฯ โดยที่ผู้ถูกถ่ายไม่รู้ตัว เพื่อฝึกทักษะในการเป็นช่าง ภาพมืออาชีพต่อไป ผลงานที่ได้จะถูกเก็บเป็น ความลับเพื่อใช้อ้างอิงในชมรม”

จากนั้นเป็นภาพของสาวที่เคราะห์ร้าย โดยเฉพาะสาวนักศึกษาที่ถูกกล้องรุ่นนี้สอดเข้าไป ได้กระป๋อง เห็นกันชัด ๆ ว่า สวมใส่ชั้นในสีอะไร บ้าง บางรายที่สวมใส่ผ้าบาง ๆ จะเห็นเป็นรูปเป็น ร่างตามสัดส่วนเว้าโค้งของแต่ละคน บางรายถูก ถ่ายขณะนั่งไม่ระวังตัวเห็นเนื้อหนังมังสาเกินแบบ จะละ สำหรับเนื้อหาในซีดีความยาวถึง 30 นาที มี สาว ๆ ตกเป็นเหยื่อนับสิบคน จึงอยากขอเตือน

สาว ๆ ที่ชอบนุ่งสั้น อาจกลายเป็นเหยื่อของกลุ่ม คนไร้ศีลธรรมพวกนี้ที่หลงตัวเองชนิดตั้งเป็น “ชมรม วิดีโอสมัครเล่น” แดมแอบอวดอ้าง ตัวอย่างสาวหรรษา “ผลงานวิจัย” หากพบชาย หนุ่มแปลกหน้าถือถุงกระดาษหรือกระเป๋าหนังดำ ระวังระดับขาให้รีบเดินหนีหรือสะกิดตำรวจจับกุมได้ ทันที

ด้าน นายชัยพงษ์ ภูสุนทรศรี ผู้จัดการ ทว่าไปบริษัททิพย์พัฒนาเขต เจ้าของพันธุ์ ทิพย์พลาซ่า ซีแจ้งกรณีดังกล่าวว่า การขายซีดี ลามก ที่ตรวจพบในครั้งนี้เป็นสิ่งที่ทางห้างฯ ไม่ได้ร่วมรู้เห็นด้วย คาดว่าจะเป็นภาระทำ ของกลุ่มพวกเร่ขายที่ทางห้างฯ พยายามป้องกันอยู่ซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่บนชั้นที่ 3-4 ที่เก็บสินค้าไว้ในกระเป๋า หากโอกาสเอื้ออำนวยจะกางโต๊ะ เล็ก ๆ วางขายตามชอกมุมต่าง ๆ ซึ่งทางศูนย์ การค้าฯ พยายามให้เจ้าหน้าที่รักษาความ ปลอดภัยคอยจับไล่ ที่ผ่านมาได้เคยขอให้ตำรวจ ดำเนินคดีข้อหาบุกรุกแต่ทำได้ลำบากเพราะผู้ค้า จะเร่ไปเรื่อย สำหรับปัญหาทำนองเดียวกันนี้ ทราบว่าศูนย์การค้าแห่งอื่นเจอเช่นเดียวกัน โดย นายชัยพงษ์ ยืนยันว่าไม่ได้สนับสนุนและหาก ผู้ใดพบและแจ้งให้ทราบ เพียงแค่ระบุว่าแฉ กิ่งอยู่บริเวณไหน ชั้นใดจะไปดำเนินการทันที โดยที่ผ่านมาได้เคยยกเลิกสัญญามาแล้ว ทั้งยัง

ได้เคยมีหนังสือเตือนไปยังร้านค้าต่าง ๆ ไม่ให้ ขายสิ่งผิดกฎหมาย

สำหรับเหตุการณ์ทำนองนี้เคยเกิดขึ้นมา แล้วหลายครั้ง ล่าสุดเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 19 ส.ค. ที่ ผ่านมา โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.อ.เมืองเชียงใหม่ จับกุมนายอนุวัช (ขอสงวนนามสกุล) พร้อม กล้องวิดีโอดิจิทัล ใช้แผ่นดิสก์ขนาดเล็กบุก เข้าไปในห้องนำหญิงสถาบันแห่งหนึ่ง และใน ระหว่างที่เพื่อนนักศึกษาสาวเข้ามาทำธุระเหลือบ ไปเห็นกล้องวิดีโอ ขึ้นออกมาจากห้องนำข้างเคียง จึงร้องโวยวายจนกระทั่งนายอนุวัช ถูกจับกุมได้แต่ ให้การปฏิเสธอ้างเพียงกำลังลองกล้องวิดีโอของ ใหม่เท่านั้น ก่อนหน้านั้นไม่นานมีสาว ๆ ฉันทนา โรงงานผลิตอาหารปลาและกุ้ง ใน จ.สมุทรสาคร ถูกผู้จัดการชาวไต้หวัน แอบนำกล้องวิดีโอยี่ห้อ สัฟวอร์นาล้างห้องนำเพื่อถ่ายภาพสาวฉันทนาทำ ธุระส่วนตัว แต่ที่สุดถูกจับดำเนินคดีเช่นกัน ทั้งนี้ ซีให้เห็นว่าอุปกรณ์ไฮเทคต่าง ๆ หากนำมาใช้ไม่ ถูกวิธีอาจจะมีสิทธิ์ถึงขั้นติดคุกได้.

ระวางภัยในบ้าน – คนรู้จัก ไอ้ตัวร้ายคุกคามทางเพศ

๖๖ มั้วจะมีมาตรการทางสังคมและใช้กฎหมายเข้ามาจัดการอย่างรุนแรงก็ตาม แต่ปัญหาการคุกคามทางเพศก็เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีผู้ได้รับผลกระทบมากมาย ซึ่งเรื่องราวเหล่านี้ เราได้รับรู้ผ่านสื่อมวลชนหลายแขนง

ทางมูลนิธิเพื่อนหญิงได้รวบรวมข่าวสารเกี่ยวกับข่มขืนตามหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน 5 ฉบับ ได้แก่ มติชน, ไทยรัฐ, เดลินิวส์, ข่าวสด และกรุงเทพธุรกิจ พบว่า มีข่าวภัยทางเพศกรณีข่มขืนและกระทำอนาจาร เกิดขึ้นในช่วงเดือนมกราคม-มิถุนายน จำนวน 112 กรณี โดยมีผู้ตกเป็นเหยื่อ คือผู้หญิง เด็กหญิง และเด็กชาย จำนวน 133 ราย และมีผู้กระทำผิดเป็นผู้ชาย และเด็กชายจำนวน 177 ราย

นอกจากนี้ ทางมูลนิธิเพื่อนหญิง ได้ให้รายละเอียดต่างๆ ของภัยทางเพศในช่วงเดือนมกราคม-มิถุนายน 2542 ดังต่อไปนี้

1. ประเภทของภัยทางเพศ

กรณีข่มขืนและพยายามข่มขืน เกิดขึ้น 76 กรณี หรือคิดเป็นร้อยละ 68, กรณีข่มขืนและทำ เกิดขึ้น 12 กรณี หรือคิดเป็นร้อยละ 11, กรณีร่วมโทรม เกิดขึ้น 14 กรณี หรือคิดเป็นร้อยละ 12, กรณีอนาจาร เกิดขึ้น 10 กรณี หรือคิดเป็นร้อยละ 9

2. อายุและจำนวนผู้ถูกคุกคามทางเพศ และผู้คุกคามทางเพศ

จำนวนผู้ถูกคุกคามทางเพศ 133 คน เป็นเด็กอายุ 0-15 ปี 74 คน หรือร้อยละ 56 โดยเป็นเด็กเล็กอายุน้อยที่สุด 2 ขวบ 1 คน (ถูกข่มขืนในเดือนเมษายน) เด็กอายุระหว่าง 11-15 ปี มากที่สุด 45 คน หรือร้อยละ 34 เป็นหญิงอายุ 16-25 ปี ในจำนวนรองลงมา 33 คน หรือร้อยละ 25 อายุ 26-40 ปี จำนวน 12 คน หรือร้อยละ 9 อายุ 41-60 ปี จำนวน 3 คน อายุ 61 ปีขึ้นไป จำนวน 4 คน มีหญิงชราที่อายุมากที่สุดถึง 76 ปี จำนวน 1 คน (ถูกข่มขืนในเดือนเมษายน) และมีที่ไม่ได้ระบุอายุ จำนวน 7 คน

ในจำนวนผู้คุกคามทางเพศ 177 คน เป็นผู้มีอายุระหว่าง 16-25 ปี มากที่สุด 40 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 23 และอายุระหว่าง 26-40 ปี รองลงมา มี 38 คน หรือร้อยละ 21 มีเด็กอายุระหว่าง 0-15 ปี จำนวน 10 คน หรือร้อยละ 6, ผู้คุกคามทางเพศอายุน้อย

ที่สุด 11 ปี อายุ 41-60 ปี จำนวน 22 คน หรือร้อยละ 12 อายุ 61 ปีขึ้นไป จำนวน 5 คน หรือร้อยละ 3, ผู้คุกคามทางเพศอายุมากที่สุด 78 ปี และมีที่ไม่ได้ระบุอายุ จำนวน 62 คน

3. อาชีพของผู้ถูกคุกคามทางเพศ และผู้คุกคามทางเพศ

อาชีพของผู้ถูกคุกคามทางเพศ จำนวน 112 คน เป็นนักเรียน, นักศึกษา มากที่สุด 49 คน หรือร้อยละ 44 (โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย) และอาชีพรับจ้าง รองลงมา จำนวน 14 คน หรือร้อยละ 12 โดยเป็นพนักงานบริษัท, คนงาน (ในโรงงาน, ก่อสร้าง) พนักงานขาย เป็นต้น อาชีพอิสระ จำนวน 7 คน หรือร้อยละ 6 ได้แก่ เจ้าของธุรกิจ, ค้าขาย ฯลฯ ไม่มีอาชีพ จำนวน 5 คน แมชี 1 คน และที่ไม่ได้ระบุอาชีพ จำนวน 34 คน

ในจำนวนผู้ถูกคุกคามทางเพศ เป็นชาวต่างชาติ 2 คน ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยว (ถูก

ชมชื่นในเดือนเมษายนและพฤษภาคม)

อาชีพของผู้ถูกคุกคามทางเพศ ที่มีข้อมูล จำนวน 122 คน เป็นผู้ทำงานรับจ้าง 23 คน หรือร้อยละ 19 โดยเป็นพนักงานบริษัทเอกชน 6 คน เป็นคนงานก่อสร้าง 10 คน และพนักงานรักษาความปลอดภัย 7 คน รองลงมาจะเป็นผู้ประกอบการอาชีพอิสระ จำนวน 16 คน หรือร้อยละ 13 โดยเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 คน ซัปรดแท็กซี่ 6 คน ค้าขาย 4 คน นักดนตรีและหมอดูดวง 3 คน รับราชการ จำนวน 11 คน หรือร้อยละ 9 โดยเป็นครู/อาจารย์ 7 คน ตำรวจ 3 คน ผู้ใหญ่บ้าน 1 คน นักเรียน, นักศึกษา จำนวน 10 คน หรือร้อยละ 8 เป็นผู้ที่ไม่มียาชีพ (ตกงาน) 7 คน หัวหน้าแก๊งขบวนการ 1 คน ในจำนวนผู้ถูกคุกคามทางเพศ เป็นพระ 5 รูป หรือร้อยละ 4 เป็นตีกวด 1 คน และก็จะไม่ได้ระบุอาชีพของผู้ถูกคุกคามทางเพศ 48 คน

4. ความสัมพันธ์ของคู่กรณี

ความสัมพันธ์ของคู่กรณี จำนวน 112

กรณี แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ คนรู้จักและคนแปลกหน้า

ในจำนวนคนรู้จัก รวม 51 กรณี หรือร้อยละ 45 โดยเป็นเพื่อนบ้าน 23 กรณี, เพื่อนร่วมงาน 8 กรณี และเป็นคนรู้จักอื่นๆ 20 กรณี เป็นผู้ที่อยู่ในเครือญาติ 24 กรณี หรือร้อยละ 21 โดยเป็น พ่อ-ลูก และพ่อเลี้ยง-ลูกเลี้ยง จำนวน 17 กรณี หรือร้อยละ 15 เป็นอา-หลาน 5 กรณี หลาน-ย่า 1 กรณี และ พี่เชย-น้องเมีย 1 กรณี ความสัมพันธ์ในลักษณะเป็น ผู้อุปถัมภ์/ดูแล หรือผู้บังคับบัญชากับผู้ถูกคุกคามได้อุปถัมภ์

มี 5 กรณี หรือร้อยละ 4 โดยมีความสัมพันธ์ระหว่างครู-ลูกศิษย์ 4 กรณี นายจ้างกับลูกจ้าง 1 กรณี

ความสัมพันธ์ที่เป็นคนแปลกหน้า มี 32 กรณี หรือร้อยละ 29 โดยเป็นคนแปลกหน้าทั่วไป ได้แก่ กลุ่มวัยรุ่น, ยาม, คนตึกยา, คนร้ายที่ต้องการชิงทรัพย์ ฯลฯ

5. ที่เกิดเหตุ

จำนวนกรณีทั้งหมด 112 กรณี เกิดในภาคกลางมากที่สุด 76 กรณี หรือร้อยละ 68 โดยเกิดในกรุงเทพฯ 37 กรณี หรือร้อยละ 49 ภาคที่รองลงมา ได้แก่ ภาคตะวันออกเกิดจำนวน 15 กรณี หรือร้อยละ 13 ภาคใต้เกิด 8 กรณีหรือร้อยละ 7 ภาคเหนือเกิด 7 กรณี หรือร้อยละ 6 และภาคที่เกิดน้อยที่สุด ได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เกิด 6 กรณี หรือร้อยละ 5

สถานที่เกิดเหตุ อยู่ภายในบ้านรวม 64 กรณี คิดเป็นร้อยละ 57 และสถานที่เกิดเหตุ อยู่ภายนอกบ้าน 48 กรณี คิดเป็นร้อยละ 43

ได้แก่ บริเวณป่าละเมาะ, สวนสาธารณะ, กระโจมร้าง 14 กรณี ห้องน้ำภายในโรงเรียน 3 กรณี, ห้องเรียน 2 กรณี, ห้องน้ำภายในวัด 2 กรณี, โรงแรมย่านรูด 6 กรณี, ภายในโรงพยาบาล 2 กรณี, ภายในวัด 4 กรณี, สถานที่ก่อสร้าง, ป่าทอป่าข้างทาง 9 กรณี, ริมนอน, ซอยเปลี่ยว 4 กรณี และบนรถเมล์, รถตุ๋ 2 กรณี

6. การดำเนินคดี

มีการแจ้งความ 109 กรณี จากทั้งหมด 112 กรณี โดยผู้เสียหายแจ้งความเอง 23 กรณี หรือร้อยละ 20 พลเมืองดี แจ้งให้ 33 กรณี หรือร้อยละ 29 ญาติแจ้งให้ 36 กรณี หรือร้อยละ 32 และหน่วยงานอื่น ได้แก่ มูลนิธิคุ้มครองเด็ก, กรมประชาสัมพันธ์, ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กแจ้งให้ 17 กรณีหรือร้อยละ 15 ไม่ได้แจ้งความ 3 กรณี, มีการจับได้ 75 กรณี หรือร้อยละ 67

เหตุการณ์ภัยทางเพศที่เกิดขึ้นในช่วงเดือนเมษายน-มิถุนายน 2542 เหล่านี้ ทางมูลนิธิเพื่อนหญิง ตั้งข้อหาสังเกตไว้หลายๆ ประการด้วยกัน

ประการแรก กรณีรุนแรง มีจำนวนเพิ่มขึ้น ช่วง 8 เดือนแรกของปี 2541 เกิดจำนวน 10 กรณี ในขณะที่ช่วง 6 เดือนแรกของปี 2542 เกิดขึ้นจำนวน 14 กรณี

ประการที่สอง อายุของผู้ถูกคุกคามทางเพศ ส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงอายุ 11-15 ปี ผู้ถูกคุกคามทางเพศอายุน้อยที่สุด 2 ขวบ (ถูกข่มขืนในเดือนเมษายน) และอายุมากที่สุด 76 ปี ผู้ถูกคุกคามทางเพศส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย

ประการที่สาม อายุของผู้คุกคามทางเพศจะมีอายุน้อยลง จะอยู่ในช่วงอายุ 16-25 ปี ผู้คุกคามทางเพศอายุน้อยที่สุด 11 ปี และอายุมากที่สุดถึง 78 ปี

ประการที่สาม ความสัมพันธ์ของคู่กรณี ส่วนใหญ่จะเป็นคนรู้จัก ได้แก่ เพื่อน, เพื่อนบ้าน, เพื่อนร่วมงาน, ในเครือญาติ ได้แก่ พ่อ, พ่อเลี้ยง, อา เป็นต้น

และประการที่สุดท้าย สถานที่เกิดเหตุส่วนมากจะเกิดภายในบ้าน ร้อยละ 57 ได้แก่ ห้องนอน, ห้องน้ำ, ห้องครัว และภายนอกบ้าน ร้อยละ 43 ได้แก่ บริเวณสวนสาธารณะ, ป่าละเมาะ, กระโจมร้าง เป็นต้น

ซีน ใจน.ศ.ฝึกงาน

การละเมิดหรือล่วงเกินทางเพศเกิดขึ้นทุกวันวัน ละไม่รู้กี่พันก็หมื่นราย ที่รัฐวิสาหกิจใหญ่แห่งหนึ่ง แถวพระราม 7 ก็เช่นกัน มีจดหมายเขียนร้องเรียนมาจากพนักงานใช้ชื่อว่า ผู้เกลียดคนไร้คุณธรรม เล่าว่าเมื่อเดือนเมษายน 2542 มีนักศึกษาเข้ามาฝึกงานกัน โดยนักศึกษาหญิงคนหนึ่งอยู่แถวอีสาน เรียนนิเทศศาสตร์ มาฝึกงานก็ถูกพนักงานระดับเทียบเท่าผู้ช่วยผู้อำนวยการ ฝ่าย ใช้เล่ห์กลหลอกเข้าไปในห้องทำงานซึ่งมีประตูปิดมิดชิด ปลุกปล้ำกระทำมิถมิร้าย จนมีคนต้องนำเด็กคนนี้ไปให้แพทย์ตรวจ ผลคือมีการล่วงล้ำจริง แพทย์แนะนำให้ไปแจ้งความกับตำรวจ แต่เด็กเกิดความกลัวและหวั่นเสียชื่อเสียง จึงไม่ได้ไปแจ้งความ แต่ทำหนังสือแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาของบุคคลผู้นั้นทราบ ถึงวันนี้เรื่องยังถูกเก็บเงียบ ทั้งที่พนักงานจำนวนมากทราบเรื่องและรับไม่ได้กับพฤติกรรมอย่างนี้ ได้แจ้งให้ผู้ว่าการทราบ มีการมอบหมายให้รองผู้ว่าการที่ดูแลสอบข้อเท็จจริง กลับกลายเป็น น.ศ.หญิงเคราะห์ร้าย ถูกป้ายสีว่าเป็นเด็กใจแคบ ชอบมั่วผู้ชายและมีการข่มขู่ขาน ผู้รู้เห็นเพื่อให้เรื่องนี้เงียบหาย ขณะที่ผู้ปฏิบัติงานต่างอึดอัดใจ เพราะหวังว่าบุคคลดังกล่าวนี้จะเป็นภัยกับผู้หญิงคนอื่นๆ ค่อยไป

เรื่องนี้ อย่าปล่อยคนชั่วให้ลอยนวล เหล่าพนักงานขอเชียร์ให้รวมตัวช่วยกันปราบทรชนให้หมดไปจากสังคม

##พบเหตุการณ์หรือกรณีที่เป็นภัยต่อเด็ก
เยาวชนและสตรี โทร.5890020 คอ 1440, 1441##

ฝึกมวยน.ศ.หญิงราชภัฏกันข่มขืน

สถาบันราชภัฏติดเขียวเล็บให้นัก
ศึกษาหญิง สอนป้องกันตัวเบื้องต้น
จากภัยลวนลาม ข่มขืน ด้านรองอธิบดี
ผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัว
กลาง ยันส่งนักเรียนนักเลงฝึกร่วม
ทหารเป็นทางออกที่เป็นกลาง หลังจาก
ที่เคยยึดหยุ่นให้แต่ไม่เด็ดขาด
รศ.ดร.ทองคุณ หงส์พันธุ์
เลขาธิการสภาสถาบันราชภัฏ เปิดเผย
ว่าจากสภาพสังคมที่ผู้หญิง

และเด็กถูกทำร้าย ทำอนาจาร และข่ม
ขืน สถาบันราชภัฏจึงมีโครงการฝึก
ศิลปะป้องกันตัวให้นักศึกษาหญิง
ของสถาบัน เพื่อให้สามารถช่วยตัวเอง
ให้หลุดพ้นจากการถูกทำร้าย ลวนลาม
หรือทำอนาจาร
โครงการดังกล่าวได้ให้อาจารย์
สถาบันราชภัฏแห่งละ 2 คน เข้ารับการ
ฝึกอบรมที่สถาบันราชภัฏจันทรเกษม
เป็นเวลา 3 วัน หลังจากนั้นอาจารย์

เหล่านี้จะต้องกลับไปฝึกอบรมให้นัก
ศึกษาหญิงในสถาบันอย่างน้อย 200
คน
ขณะที่ รศ.สุวรรณี ศรีคุณ
อธิการบดีสถาบันราชภัฏจันทรเกษม
กล่าวว่า "หลักสูตรที่ฝึกมุ่งเน้นการ
ป้องกันไม่ให้เกิดปัญหา เช่น ข้อพึง
ระวังในการเดินทาง การแต่งตัว การรอ

● อ่านต่อหน้า 13

รถเมล์ การขึ้นแท็กซี่ เมื่อเกิดปัญหาก็คงต้องมีสติไม่
ตกใจ เมื่อมีสติก็จะสามารถแก้ปัญหาหรือผ่อนปรน
ปัญหาให้เบาบางลงได้ เช่น การถ่วงเวลา การขอ
ความช่วยเหลือ การวิ่งหนี ตลอดจนการใช้มารยา
หญิงในการเอาตัวรอด

"สุดท้ายก็จะฝึกให้รู้จักศิลปะป้องกันตัว เช่น
การใช้หนังสือ ร่ม ปากกา รองเท้าส้นสูงเป็นอาวุธ การ
รู้จักจุดอ่อนของผู้ชาย และเทคนิคในการใช้
อวัยวะต่างๆ ในการป้องกันตัว เมื่อนักศึกษาวิธีก็จะ
เกิดความไม่ประมาท และเกิดความมั่นใจในการแก้
ปัญหา มีสติ และใช้ปัญญาในการแก้ปัญหา" รศ.สุ
วรรณี ระบุ

ด้านนายเกรียงชัย จึงจตุรพิธ รองอธิบดีผู้พิพา
ษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง เปิดเผยว่า ใน
อดีตที่ผ่านมา ศาลเยาวชนและครอบครัว ได้ตัดสิน
ลงโทษนักเรียนที่มีพฤติกรรมทะเลาะวิวาทโดยใช้วิธี
ยึดหยุ่น แต่ในปัจจุบันเหตุการณ์รุนแรงขึ้น ศาลจึง
ต้องหาวิธีที่เป็นกลาง โดยไม่ต้องส่งเข้าสถานพินิจ
คุ้มครองเด็กและเยาวชน เพราะไม่ต้องการให้เข้าไป
อยู่ร่วมกับเด็กที่ไม่เรียนหนังสือ

รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนฯบอกด้วยว่า
การที่เด็กนักเรียนทะเลาะวิวาทกันตามกฎหมายมอง
ว่าเป็นการหลงผิด ไม่ใช่อาชญากร ดังนั้น จึงควรส่ง
ไปฝึกวินัยที่เป็นเสมือนภาคทัณฑ์ และที่ผ่านมา เมื่อ
ศาลตัดสินแล้ว ให้คุมประพฤติแทนกักขังที่สถาน
พินิจ แต่ไม่ได้ผล

ก่อนหน้านี้ สมาคมโรงเรียนอาชีวะ ได้ออกมา
แสดงความไม่เห็นด้วยกับการส่งเด็กนักเรียนที่มี
พฤติกรรมก่อเหตุทะเลาะวิวาทไปฝึกร่วมกับทหาร

นายเกรียงชัยกล่าวด้วยว่า ศาลกำลังพิจารณา
เพื่อประสานกับกระทรวงศึกษาธิการว่า จะให้มีการ
จัดอบรมแบบถาวรโดยให้กระทรวงศึกษาธิการจัด
เป็นหลักสูตรระยะสั้น และในอนาคตอาจให้มีการนำ
เด็กเกรที่ขังไม่ถูกดำเนินคดีหรือก่อเหตุเข้าร่วมโครง
การนี้ร่วมกับพ่อแม่ด้วย

เมื่อพ่อขู่จะข่มขืนลูกสาว!

หน้าต่างสตรี

อรอนงค์ อินทรจิตร

“สร้อย” เป็นแม่บ้านวัยสี่สิบกว่าๆ มีการศึกษาระดับปริญญาตรี แต่เมื่อแต่งงานกับสามีวัยไล่เลี่ยกัน สามีรับราชการ ช่วงนั้นเธอทำงานเอกชน เมื่อตั้งครรกมีลูกสามชื่อให้ออกจากงานมาอยู่บ้านเธอก็ทำด้วยความยินดี แต่งานมาได้สิบสามปี ลูกชายคนโตอายุ 12 ขวบ คนเล็กลูกสาวอายุ 10 ขวบ ทุกวันนี้เธอเปิดร้านขายขนมเล็กๆ อยู่ที่บ้านจึงทำให้มีโอกาสใกล้ชิดลูก

“สร้อย” มาจากครอบครัวที่พ่อแม่เสียชีวิตไปแล้ว พี่น้องไม่มี ชีวิตทั้งชีวิตจึงมีเฉพาะสามีและลูกๆ ส่วนสามีของเธอก็เช่นกัน เธอรู้ว่าเขากำพร้าพ่อแม่ แต่จะเติบโตมาอย่างไรเธอไม่ได้ใส่ใจ รู้แต่ว่าเขาเองก็โดดเดี่ยว ทว่าสิ่งที่เธอเริ่มสังเกตเห็นตลอดมาก็คือ ในเรื่องเงินทองค่าใช้จ่ายในบ้านและการส่งเสียแล้ว สามีเป็นคนมีความรับผิดชอบ แต่ตั้งแต่ลูกเกิดและเติบโตมา สามีไม่เคยแสดงความรักห่วงใยลูกเลย โดยเฉพาะลูกชาย พ่อไม่เคยอุ้มจะร้องอย่างไร ไม่สบายขนาดไหน เขาเหมือนคนไม่มีหัวใจ ไม่สนใจ ไม่ช่วยเหลือ เธอต้องเป็นคนดูแลเลี้ยงดูลูกในทุกๆ เรื่อง ลูกไม่สบาย ก็จะมีแต่แม่ที่หอบลูกพะรุงพะรังขึ้นแท็กซี่ไปหาหมอ สามีไม่เคยเสนอจะขับรถไปให้ หรือถ้าขอร้อง เขาก็จะปฏิเสธว่าต้องทำงานแทนเธอ เป็นเช่นนี้เสมอมา

เธอแปลกใจ แต่ทุกอย่างในชีวิตที่ประกอบด้วยลูกเล็กๆ วัยไล่เลี่ยกันสองคน ก็เป็นความวุ่นวายที่เธอไม่สามารถจะไปหาคำตอบหรือคำอธิบายจากใครได้นอกจากก้มหน้าก้มตาทำนุบำรุงดูแลลูกด้วยหัวใจของความ เป็นแม่ทั้งหมด จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ลูกๆ ทั้งสองจะติดแม่ ใกล้ชิดแม่และอยู่กับแม่ตลอดเวลา เมื่อทบทวนความเป็นมาตั้งแต่เริ่มอยู่กับสามีลูกตั้งแต่ในปีแรก ลูกทั้งสองนอนกับเธอมาตลอด สามีทำหมันหลังจากมีลูกคนที่สอง นั่นคือเขาไม่ต้องการมีลูกอีกต่อไป เธอเข้าใจ แต่ในเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศ ดูเหมือน “ลูก” ได้กลายเป็นอุปสรรคสำหรับสามีในการเข้าถึงตัวเธอ เพราะนอกจากเขาจะไม่เคยเอาใจใส่ดูแล ช่วยเลี้ยงดู

ลูกบ้าง เช่นพ่อท้าวๆ ไปทำกัน เธอเองก็เหน็ดเหนื่อยกับการทำงานขายของ ทำงานบ้านและให้การดูแลปรนนิบัติลูกๆ อย่างใกล้ชิด

ตลอดหลายปีของการอยู่ร่วมกัน ทั้งหมดนอนรวมกันโดยมีลูกๆ อยู่ตรงกลาง ยิ่งพ่อไม่เคยอุ้มลูก ไม่เคยกอดลูก ลูกก็ยังใกล้ชิดเป็นเจ้าของแม่มาตลอด จนสามีต้องแยกห้องไปนอนต่างหาก แต่ลูกๆ ไม่ยอมให้เธอแยกไปนอนกับเขา ลูกชายแยกเตียงนอนแต่ต้องอยู่ห้องเดียวกับแม่ ส่วนลูกสาวต้องนอนกับแม่เสมอ ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเธอกับสามีจึงเหมือนกับสิ้นสุดไปโดยปริยายตลอดเวลาที่ลูกๆ เติบโตขึ้นมา

บ่อยครั้งที่เธอมองปรากฏการณ์ตรงหน้าด้วยความรู้สึกว่ามีคามผิดปกติ แต่ก็ไม่รู้จะแก้ไขอย่างไร ในบ้านที่มีเพียงพ่อแม่ลูก สามีจะวางท่าเชิง เรียกร้องความสนใจใส่ใจดูแลจากเธอไม่ต่างไปจากลูกๆ กลับมาถึงบ้านเขาจะติดตรงที่ขอบเข้ามาช่วยชายของพ่อปะทุคุยกับคนที่เบื่อกับลูกๆ เช่นเดียวกับลูกๆ ที่จะต้องมาช่วยชายของเมื่อกลับถึงบ้าน เพราะหลังจากนั้นไม่กี่นาที โมงเย็นเธอจะปิดร้านขายขนมตรงด้านหน้าของบ้าน แล้วชีวิตครอบครัวก็เริ่มขึ้น

สามีจะเดินไปเปิดทีวีนั่งดูตามลำพัง ลูกๆ จะมีมุมทำการบ้านในห้องนอน ซึ่งลูกชายจะดูแลพูดคุยอยู่กับน้องสาว สองคนพี่น้องสนิทกันมาก ส่วนเธอจะเริ่มตั้งแต่ทำอาหารตั้งโต๊ะเรียกเด็กๆ มารับประทานอาหารพร้อมๆ กัน แต่เด็กๆ จะเล่นสนุกกับแม่เท่านั้น สามีเธอกินเงียบๆ ตามลำพัง หน้าตาของเขาไม่ค่อยพอใจนัก เมื่อต้องการอะไรพิเศษก็จะส่งเสียงส่งเสียงดัง ส่งลูกบ้าง ส่งเธอบ้าง เขาไม่เคยสนใจจะถามไถ่เรื่องเรียนของลูกๆ คุยกับลูกๆ เลย “สร้อย” เองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมเขาจึงเป็นเช่นนั้น และเพราะเขาปฏิบัติต่อเนื่องมานาน จนมันกลายเป็นเรื่องปกติธรรมดาสำหรับทุกคนในครอบครัวไปแล้ว แต่มันก็ทำให้เธอรู้สึกเหมือนในความ เป็นครอบครัวถูกแบ่งแยกเป็นสองส่วน เธอกับลูกๆ

และส่วนของสามี ซึ่งเมื่อมองหาสาเหตุว่ามันเริ่มมาจากไหน คำตอบก็คือ สามีเธอที่ไม่ได้ทำตัวเป็นพ่อของลูกๆ แต่กลายเป็นคนแปลกหน้าของลูกๆ ไป

ระยะนี้ลูกสาวเริ่มโตขึ้นในตอนกลางคืน พ่อจะเข้ามาหาเธอ หรือจะมาดูลูกๆ เพื่อชวนเธอไปห้องเขา แต่แหวะคุยกับลูก โดยการดิงลูกสาวมากอดรัดแรงๆ แน่นจนลูกสาวดิ้นรนผลักไสและไม่ยอมให้กอด เขาก็จะหัวเราะแค้นใจชวนเธอออกไป แต่ลูกสาวก็จะไม่ยอมให้ออกจะเห็นนอนด้วยทุกครั้งไป เธอรู้ว่าเขาไม่พอใจ แต่เธอก็เห็น้อยกบังงานและเป็นความสุขมากกว่าที่จะได้อยู่กับลูกๆ กรณีนี้เธอบอกพร่องหน้าที่ของเมียมันหรือ?

ลูกชายมาบอกว่า "พ่อขุ่นข้องว่า เดี่ยวข่มขืนเสียเลย เคยโดนหรือยัง?" เธอฟังแล้วตกใจจนพูดไม่ออกได้แต่เอ็งไปแล้วบอกว่า หนูคอยดูน้องดีๆ อย่าให้คลาดสายตานะลูก นึกไม่ออกว่าจะเริ่มต้นเตือนเขาอย่างไร จนลูกสาวมาฟ้องว่า "หนูไม่ชอบพ่อเลยแม่ เขามองว่า จะข่มขืนหนูด้วย!" เธอไม่รู้วาลูกเข้าใจเพียงไหน แต่เธอสันไปทั้งตัวด้วยความกลัวและความโกรธ แน่นนอน ที่มันไม่ใช่คำพูดที่ใครๆ จะนำมาใช้ชู้กันเล่นๆ ไม่ว่าจะสนิทกันขนาดไหน เพราะมันคือคำที่ "ชั่วร้าย!"

"พูดแล้วสะใจดี!" สามีเธอพูดหัวเราะอย่างพอใจ เมื่อเธอเข้าไปต่อว่า ว่าอย่าพูดกับลูกอย่างนั้น เขาทำท่าพอใจสะใจที่เห็นเธอโกรธ แต่เธอกลับแทนลูกใจแทบขาด ขำครวราหน้าหนังสือพิมพ์ทุกวันนี้ชี้ให้เห็นว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ โดยเฉพาะเธอรู้ว่าเขาไม่เคยใกล้ชิดลูกเลยมีแต่ระยะนี้ที่ลูกสาวเริ่มโตขึ้นเข้าพยายามเข้าใกล้กอดจูบเหมือนแกย้งเป็นเด็กเล็กอยู่ แต่ลูกก็ไม่ชอบ ผลักไสแสดงความไม่พอใจ เธอกลัวว่าจะยังทำให้เขาโกรธและแค้นลูกโดยทำจริงๆ โอ คุณพระช่วย! "สร้อย" วิตกกังวลจนนอนไม่หลับ เธอนึกไม่ออกว่าจะจัดการอย่างไร แน่นนอน เธอบอกศูนย์ฮอตไลน์ว่า เธอจะป้องกันลูกเท่าชีวิตและถ้ามันจำเป็นจริงๆ เธอและลูกพร้อมจะก้าวออกมาอย่างไรก็ตาม ในความเป็นสามีภรรยา ในส่วน

ของความรับผิดชอบตามหน้าที่ เขาก็ดี ไม่เคยบกร่องเรื่องค่าใช้จ่ายในบ้าน เรื่องผู้หญิงเขาก็มีบ้าง ซึ่งเธอก็กลัวเอดส์ทำให้ความสัมพันธ์ทางเพศห่างเหินไป เขาอาจไม่พอใจแต่ไม่รู้จะบอกเธออย่างไร ประกอบกับเป็นผู้ชายที่สื่อสารไม่เป็น หรืออาจจะเป็นเพราะพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูที่ผ่านมาทำให้ไม่คุ้นเคยกับการแสดงความรักใคร่ห่วงใยเด็ก หรืออาจจะเป็นเพราะเขาเอง ก็เติบโตมาอย่างเด็กที่ขาดความรักความอบอุ่น จึงไม่สามารถจะสื่อสารในส่วนที่ขาดหายไปจากชีวิตตนเองได้ ตรงนี้เป็นจุดที่น่าห่วง เพราะคนจำนวนมากมีอาการป่วยทางจิตที่ซ่อนเร้นสะสมมายาวนาน โดยปกติเขาสามารถควบคุมมันได้ แต่หากปล่อยให้เกิดความเครียดสะสมมีความกดดันเพิ่มขึ้นจนถึงจุดที่ควบคุมตนเองไม่อยู่ โอกาสที่เขาจะทำอย่างที่สุด ที่คิดนั้นเป็นไปได้ บุคคลประเภทนั้นน่าจะหาใครสักคนที่พูดคุยพาเขาไปพบจิตแพทย์หรือนักจิตบำบัดเพื่อให้เขาได้เรียนรู้จักและยอมรับตัวเองขึ้นบ้าง ก็จะช่วยป้องกันความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นต่อไปได้ ส่วนในฐานะของภรรยา "สร้อย" คงต้องแยกตัวเองออกมาจากลูกบ้าง และให้เวลากับสามีบ้าง เพื่อประคับประคองชีวิตสมรสให้ยั่งยืนจนลูกโตพอจะป้องกันตัวเองได้ ก็คงจะประคับประคองบรรยากาศในครอบครัวให้ดำเนินต่อไปได้ แม้ศูนย์ฮอตไลน์จะตระหนักอย่างชัดเจนว่า กรณีนี้ควรเข้าสู่กระบวนการทำ "ครอบครัวบำบัด" แต่คนไทยยังไม่เข้าใจ ยังไม่เห็นความสำคัญ ยังไม่มีเวลา และไม่มีงบประมาณจัดสรรไว้สำหรับบริการนี้

หมายเหตุ: เชิญรับชมรายการโทรทัศน์ อ.ส.ท. ช่อง 9 ทุกวันพุธ ป้ายนี้มีคำตอบ 13.00-14.00 น. ช่วงระเบียบฮอตไลน์ วันพุธที่ 14 กรกฎาคม วันนี้เชิญพบกับผู้อำนวยการและผู้ดูแล สถานี สถานีฝึกอบรมเยาวชนหญิงและวัยรุ่น บ้านกรณา มูทิตา อุเบกขา อยากรู้ว่าเด็กๆ อยู่กันอย่างไรในบ้านหลังนั้น เชิญติดตามชมได้ค่ะ และรายการวิทยุทุกวันเสาร์ 10.00-12.00 FM 92 MHz AM 1161 KHz

สังคมนรรม

นักเรียนสาวชั้น ม.5 โรงเรียนนานาชาติ ถูก 6 ทรชน มอมยาแล้วลากตัวไปรุมข่มขืนในซอยเปลี่ยว พอขึ้นแท็กซี่ก็ ถูกไซเฟอร์ลวนลาม หนีไปหาตำรวจกลับถูกยึดย้า แล้วบังคับให้ขึ้นรถไปเที่ยวด้วยกัน

สังคมนรรมเราสังคมนรรมจะอยู่กันไม่ได้แล้ว กรณีนักเรียนสาวรายนี้เป็นแค่ตัวอย่างเท่านั้น เด็กสาวหลายรายก็เจอแบบนี้

สถานที่เที่ยวที่จะทำให้เด็กสาวเสียตัว เสียคน มีอยู่มากมาย ในกรุงเทพฯ โดยเฉพาะแต่ที่ "เซี่ย" เท่านั้น ที่รู้จักดีก็เช่น อาร์ซีเอ 1 อาร์ซีเอ 2 หรือย่านรัชดาภิเษก

คาราหม่มสาวแห่กันปิดผับจนเป็นแฟชั่น วัยรุ่นตามแห่เข้าไปดื่มกิน ส่วนในทีวีเหล้ายี่ห้อต่างๆ โหมโฆษณาแข่งกันถึงความเท่ ความโก้หร่านของการดื่มสุรา

สังคมนรรมกำลังถูกมอมเมา!

ร้านเหล้าเอาแต่ได้ ดิดป้ายกันผีไว้ทุกร้านว่า "เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ห้ามเข้า" แต่ในความเป็นจริงไม่เคยเข้มงวดตรวจบัตรประชาชน ลูกค้า

ใครจะโง่...ที่ขายดิบขายดีก็เพราะเด็กๆ เหล่านี้

ร้านเพียงแต่คอยขัดเศษเงินเป็น "ส่วย" ให้ตำรวจห้องที่ เท่านั้นก็พอ

เด็กวัยรุ่นอายุ 14-15 นั่งลอยหน้าลอยตากินเหล้า

พวกเธอเหล่านี้คือ "เหยื่อสังคมนรรม"

ใส่เสื้อ "สายเดี่ยว" นุ่งกระโปรงสั้นจู้ หรือไม่ก็รัดรูปจน ล้อตาล้อใจ คล้ายต้องการประชันขันแข่งว่า ใครจะใจถึง หรือดึงดูค เพศตรงข้ามได้มากกว่ากัน

แต่งตัวโป๊ ดื่มเหล้า เที่ยวกลางคืน

กลายเป็นค่านิยมผิดๆ ของสาววัยรุ่น

เพราะสิ่งเหล่านี้คือหนทางชักนำ "ภัย" มาสู่ตัวเอง เปิดโอกาสให้เหล่าทรชนที่แฝงตัวอยู่ตามผับต่างๆ ลงมือได้อย่าง ง่ายด้าย รวมทั้งไซเฟอร์แท็กซี่ใจชั่วที่คอยจ้องจะลวนลามหาเสขหา

เลข...

แม้กระทั่งตำรวจที่น่าจะเป็นที่พึ่งสุดท้าย...ยังเห็นกระหาย

กาม

สังคมนรรมหวังอะไรไม่ได้แล้ว

ผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองที่กำลังตั้งหน้าตั้งตาแย่งเก้าอี้ แย่ง อำนาจ หันมามองดูสังคมนรรมข้างล่างบ้าง ว่ามันและทะเลพะพอนจนแทบ จะอยู่กันไม่ได้...

วันหนึ่งเด็กสาวเหยื่อสังคมนรรมอาจจะเป็นลูกหลานของ ท่านเอง.

"เพลิงมรกต"

สกุ๊ปหน้า 1 เติลนิหวิ

**สาวเอย...ซี...บอกให้
ทำยังงเฬนภัยข่มขืน!!**

ใครที่มีลูกสาว หลานสาว
เห็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์
แต่ละวันก็คงนอนไม่หลับ... **อ่านต่อหน้า 2**

สาวเอย...ซี...บอกให้ ทำยังงเฬนภัยข่มขืน!!

(ต่อจากหน้า 1)...

สะคังโหยงอังกวาทอง
หายเงินหายเสี่ยอึก
ก็ไอ้ข่าวประเภทฆ่า
ข่มขืน ข่มขืนแล้วฆ่า

สกุ๊ปหน้า 1

เติลนิหวิ

ดูคร่าอนาจาร ข่มขืนกระทำชำเราเวเรียนเทียนครั้งละ 5 คน 6 คนอย่างนี้
เป็นต้น มันเป็นการสูญเสียที่เรียกมันกลับหรือหามันมาอีกไม่ได้แล้ว
ชีวิตนี้สาวโคพานพบเรื่องเหล่านี้ ไม่มีทางที่จะลืมเลือนไปได้เลย

ยิ่งยุคสมัยนี้อย่าได้ถามหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
เลย เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นมีก็เหมือนไม่ค่อยมีในเวลานี้ ไม่ใช่เขาไม่
ทำงานกันหรอก แต่งานมันมีให้ทำมากจนเกินไปก็ว่าได้ ทั้งราษฎรทั้ง
หลวงตีกันให้วุ่นไปหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะที่เศรษฐกิจของ
ประเทศเป็นอย่างนี้ อัตราการว่างงานมากมายขนาดนั้น

คดีอาชญากรรมจึงเพิ่มขึ้นมากมาย

ไม่แตกต่างไปจากคดีข่มขืนกระทำชำเรา

หากจะย้อนไปหาอดีตในภาวะที่เศรษฐกิจของประเทศเฟื่องฟู
หญิงบริการมีเกลื่อนเมืองไม่ว่าจะเป็นอาบอบนวด คือเกเปลเลานจ์ ไปจนถึง
บริการแอบแฝงอื่น ๆ คายคืนและเป็นธุรกิจที่น่าสนใจไม่น้อยทีเดียว ผิด
กับยุคนี้ที่ค่อนข้างเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว
เหลือเกิน หญิงงามเมืองจำนวนมาก
เดินทางกลับถิ่นฐานภูมิลำเนาเดิมกัน
เหตุเพียงเพราะอยู่ไปก็ไม่ได้งาน รายได้
ไม่คุ้มรายจ่าย

ถึงกาญจน์ ศรีปริญญาศิลป์
เจ้าหน้าที่ฝ่ายข้อมูล มูลนิธิผู้หญิง กล่าว
ว่า สังคมมีทัศนคติการมองที่ไม่เท่ากัน
แต่ส่วนใหญ่จะมองว่าผู้หญิงที่ถูกกระทำ
รุนแรงนั้นเกิดจากการแต่งตัวขั้วชวน
ให้ทำ กลับบ้านดึก หรือว่าเดินทางคน
เดียว ผู้หญิงส่วนใหญ่มักจะระวังตัวเอง
จากเรื่องดังกล่าวข้างต้นอยู่แล้ว แต่เมื่อ
เกิดเหตุขึ้นผู้คนในสังคมกลับมองว่า
ผู้หญิงผิดที่ไม่ระมัดระวังตัวเอง ไม่กลับ
ไปมองว่าผู้ชายที่จะกระทำ ความรุนแรงนั้น สามารถทำได้ทุกเมื่อ ไม่
เลือกว่าผู้หญิงคนนั้นจะเป็นใครก็ตาม

ผู้ชายควรเปลี่ยนทัศนคติ ผู้ชายมักจะคิดว่ามีอำนาจมีแรงเยอะ
กว่าผู้หญิงแรงน้อยกว่าสู้ไม่ได้ เมื่อผู้หญิงถูกกระทำให้เสียความรู้สึก ทำให้
รู้สึกไม่ดี ไม่กล้าเปิดเผย ลงพิจารณาดูซิว่าคนแต่งตัวมิดชิด อย่างเช่นคุณ
ครู หรือแม่แต่ผู้หญิงที่อยู่ในบ้านแต่งกายมิดชิด น่าจะเป็นสถานที่ปลอดภัย
ที่สุดก็ยังถูกปลุกปล้ำ เด็กตัวเล็ก ๆ ที่ไม่ได้ขั้วชวนก็ยังถูกข่มขืน เพราะ
ผู้ชายมีความต้องการซับซ้อนในเรื่องของอารมณ์และวัฒนธรรมบางคนทำ
เพราะมีอารมณ์ทางเพศหยุดไม่ได้ บางคนไม่อยากข่มขืนแต่อยู่ในกลุ่ม
เพื่อนส่วนใหญ่โดนทำทาบ อยากแสดงออกซึ่งความเป็นชาย

ผู้หญิงไทยมีใครบ้างที่รู้สึกปลอดภัยจากการถูกคุกคาม
รู้สึกได้ว่าจะไม่โดนข่มขืนตลอดเวลา

“สิ่งที่สอนน้องผู้หญิงได้ก็คืออย่ากลับบ้านดึก ไปไหนมาไหน
ให้มีเพื่อนไปด้วยเสมอ โดยเฉพาะผู้หญิงที่ทำงานกลางคืน แนะนำว่าให้
มีเพื่อนเพื่อที่จะช่วยเหลือกันได้ ตัวเองก็อาจจะต้องมีอาวุธป้องกัน มี
เทคนิคการต่อสู้เบื้องต้น รู้เท่าทัน หากว่ากลับบ้านดึกแล้วมีคนอาสา
ส่งก็ต้องดูด้วย แม้แต่เพื่อนสนิทกันเองก็ยังไม่ทำกันได้เลย ที่สุดแล้วผู้หญิง
เราต้องรู้เท่าทันผู้ชาย ไม่เข้าไปอยู่ในสถานที่และสถานการณ์ที่ล่อแหลม
ที่จะทำให้เกิดการถูกทำร้ายขึ้นได้”

พูดถึงหญิงไทยวันนี้ ถ้าจะพูดถึงความปลอดภัย ต่างคนต่างก็
ร้อง บรือ...!! ด้วยกันทั้งนั้นแหละ ทุกวันนี้คงขบคิดกันเพียงว่า ทำ
อย่างไรนะ...ถึงจะรอดพ้นภัยอาชญากรรมที่เกิดขึ้นถี่ขึ้น ไม่มีใครอยาก
เป็นเหยื่อราคาของโจรใจชั่วทั้งหลายหรอกเชื่อเถอะ

แต่หนทางเหล่านี้พื้นฐานเริ่มแรกคงต้องเริ่มต้นด้วยการช่วย
ตนเองเสียก่อน ถ้าไม่คิดจะช่วยตนเอง ป้องกันตนเองแล้วอย่าไปคิดเลย
ว่าจะมีคนอื่นมาช่วยให้เรารอดพ้นได้ หรือผ่อนหนักให้เป็นเบา อย่าง
เมื่อปลายเดือนที่ผ่านมา จะเห็นข่าวคราวของนักศึกษาสาวที่โดนจิ้งจอก
ในคราบบัณฑิตจากรั้วมหาวิทยาลัยเปิดของรัฐลงไปหวังกระทำมีดีมีร้าย
เอาตัวไปหวังข่มขืนนั่นแหละ แต่ด้วยสติปัญญาที่หลงเหลือ ขวัญไม่ได้
กระเจิงหนีหายไปจนหมดสิ้น ก็เกิดกลอุบายเอาตัวรอดออกมาได้

ไอ้มนุษย์หน้ามีคคนนั้นมันก็คิดถูกไป

หมดโอกาสไปจุดคร่าสาวนักศึกษามาระบายความใคร่

แต่บางครั้งคนเราเมื่อเจอเรื่องราวอย่างนี้สติมันก็หายไปอย่าง
ไม่รู้เนื้อรู้ตัว กว่าที่จะตั้งทำได้อีกสักครั้งเสื้อผ้าก็ขาดวิน เหลือไว้เพียงครา
บระ คังนั้นเมื่อเกิดเหตุร้ายการป้องกันอย่างแรกที่ควรกระทำก็คือ ต้อง
ตั้งสติให้มั่น เพื่อจะต่อสู้ให้หลุดพ้นกับเภทภัยที่จะเกิดขึ้นในไม่ก็อีกใจ
ข้างหน้า แล้วก็ใช้ว่าเมื่อมีสติอย่างเดียวจะเอาตัวรอดได้เสมอไป มันต้อง
มีบางสิ่งบางอย่างประกอบกัน

แต่สภาพสตรีที่น่าสงสารที่สุดเห็นจะเป็นผู้หญิงที่ต้องทำงาน
กลางคืน ไม่ว่าจะเป็นพนักงานบริษัทที่ต้องทำงานล่วงเวลา หรือว่า
พนักงานขายในห้างสรรพสินค้า หรือว่าผู้หญิงทำงานบริการกลางคืน ที่จะ
ต้องใช้บริการของรถรับจ้างในยามวิกาลเป็นประจำ อันนี้พวกเธอก็ระมัด
ระวังตัวเป็นพิเศษอยู่แล้ว

บางคนก็พกมีดไว้ใส่กระเป๋าสะพายหรือตรงที่หยิบฉวยง่ายที่สุด
บางคนก็มีสเปรย์สำหรับพ่นใส่หน้าใส่ตาคนร้ายให้เกิดการระคายเคือง
แล้วฉวยโอกาสนั้นวิ่งหนีได้ บางคนก็พกเครื่องช็อตไฟฟ้า แต่อันนี้อาจ
จะเป็นอันตรายกับสภาพสตรีที่เป็นเจ้าของได้ หากว่าใช้ด้วยความไม่
ระมัดระวัง คนร้ายจะนำเอาอุปกรณ์ป้องกันตัวชนิดนี้กลับมาทำร้าย
เจ้าของได้

อย่างคดีสะเทือนขวัญที่เกิดขึ้น
บริเวณหน้าห้างสรรพสินค้าชื่อดังย่าน
บางแค สาวห้างสรรพสินค้าเลิกงานจะ
กลับบ้าน ก็ต้องประสบกับมनुษย์ยอด
ชั่วรายหนึ่งที่ถูกกระชากลากตัวเข้าไป
บริเวณตึกร้างละแวกใกล้เคียงกัน พลัน
ที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนอันเป็นธรรมชาติ
อยู่แล้ว ช่วงเวลาหนึ่งหลอนก็มาถึง
เครื่องช็อตไฟฟ้าที่มีกำลังหลายหมื่น
โวลต์ ผลที่จะเกิดเมื่อใครโดนเครื่องนี้
ช็อตเข้าให้ก็คือ หมดความรู้สึก
ที่จะต่อสู้ แขนขาขา หรืออาจจะรุนแรง
ถึงขั้นช็อกสลบไปเลยก็มี หลอนหนีบ
อาวุธชิ้นนี้มาเป็นอาวุธต่อสู้ แต่อาวุธที่

จะใช้ต่อสู้นั้นก็กลับกลายเป็นอาวุธที่ทำให้เธอถูกคนร้ายคุกคามง่ายขึ้น

เธอโดนช็อตด้วยเครื่องมือของตนเอง

ท้ายที่สุดพรหมจรรย์หลอนก็ยับเยินขาดวินไม่มีอะไรเหลือ

ตอนนี้เขาก็มีวิธีใหม่ใช้ป้องกันการข่มขืน เรียกกันว่า “กางเกง

ในกันข่มขืน” ก็แล้วกัน เพราะจริง ๆ มันก็ถูกสร้างมาให้เป็นกางเกงใน
นั่นแหละ เพียงแต่ว่ามันพิเศษกว่ากางเกงในที่มีอยู่ตามท้องตลาดที่เรา
มองเห็นกัน คือเจ้ากางเกงตัวนี้จะมีระบบบล็อกกัญแจไว้เสร็จสรรพ มี
การตั้งรหัสเปิด-ปิดโดยเฉพาะ เวลาสวมใส่เข้าไปแล้วก็เปลี่ยนเลขรหัส
เหมือนกระเป๋าดินทาง เวลาจะถอดออกก็หมุนเลขรหัสให้ตรงกับที่ตั้ง
เอาไว้เท่านั้นก็ถอดออกได้ กางเกงในกันข่มขืนนี้มี 3 ขนาดที่ใกล้เคียง
กับขนาดสาวไทยคือ มี เอส เอ็ม แอล

ผู้ผลิตรายนี้เขาบอกว่า ทดลองกางเกงในรุ่นนี้มานาน ค่อย ๆ
ปรับให้กระชับเพื่อสาว ๆ จะได้สวมใส่อย่างสบายกาย เวลาไปไหนมาไหน
จะได้ไม่รู้สึกรำคาญ ปรับปรุงมาจนกระทั่งล่าสุดที่ทดลองให้พนักงานสาว
ของบริษัทสวมใส่เวลาทำงาน เมื่อสอบถามก็บอกว่าไร้ปัญหาจึงได้นำออก
วางตลาด สมราคาก็เพียง 1,200 บาทขึ้นไปเท่านั้น ส่วนมनुษย์ใจทราม
รายใดคิดจะทำลาย หรือหมายจะข่มขืนเวลาปฏิบัติภารกิจก็ต้องนำเอากรรไกร
ตัดเหล็กคิดตัวมาด้วยถึงจะตัดเจ้ากางเกงในรุ่นนี้ขาด และต้องใช้เวลาอย่าง
น้อย 30-45 นาที เพียงพอที่จะตั้งสติและต่อสู้ดิ้นรน หรือแหกปากขอ
ความช่วยเหลือคนไทยน้ำใจงามที่ยังพอมีหลงเหลืออยู่บ้างพอสมควร

งานนี้ปลอดภัยพ้นการข่มขืน แต่ชีวิตนั้นไปตามกันเอาทีหลัง

ก็เป็นเรื่องน่าสนใจกับเงิน 1,200 บาท ในการป้องกัน
พรหมจรรย์

แต่จะให้ดีที่สุดก็ต้องระวังตนเอง อย่าล่อตาล่อใจใส่สายเดี่ยว
เผลอลอยกันมากนัก ท่านจะปลอดภัยที่สุดเขาว่ามากันอย่างนั้น.

TABLE 6 (continued)
B. 3σ Confidence Interval
($\pi = 0.5$)^a

Population (N)	Sample Size (n) for Precision (e) of		
	±1%	±3%	±5%
500	b	b	b
1,000	b	b	b
1,500	b	b	b
2,000	b	b	b
2,500	b	b	b
3,000	b	1,364	958
3,500	b	1,458	1,003
4,000	b	1,539	1,041
4,500	b	1,607	1,071
5,000	b	1,667	1,098
6,000	b	2,903	1,139
7,000	b	3,119	1,171
8,000	b	3,303	1,196
9,000	b	3,462	1,216
10,000	b	3,600	1,233
15,000	b	4,091	1,286
20,000	b	4,390	1,314
25,000	11,842	4,592	1,331
50,000	15,517	5,056	1,368
100,000	18,367	5,325	1,387
→ ∞	22,500	5,625	1,406

^a This table assumes $\pi = 0.5$, $z = 3$.

$$n = \frac{3^2(0.5)^2N}{3^2(0.5)^2 + N\epsilon^2}$$

^b In these cases the assumption of normal approximation is poor, and the formula does not apply.

Source: From A Method for Employing Sampling Techniques in Housing Surveys, New York State Division of Housing, September, 1948; compiled by the Bureau of Research, New York State Division of Housing and Community Renewal. Reproduced by permission.

TABLE 6
A. 2σ Confidence Interval
($\pi = 0.5$)^a

Size of Population (N)	Sample Size (n) for Precision (e) of			±10%
	±1%	±3%	±5%	
500	b	b	222	83
1,000	b	b	286	91
1,500	b	638	316	94
2,000	b	714	333	95
2,500	b	769	345	96
3,000	b	811	353	97
3,500	b	843	359	97
4,000	b	870	364	98
4,500	b	891	367	98
5,000	b	909	370	98
6,000	b	938	375	98
7,000	b	959	378	99
8,000	b	976	381	99
9,000	b	989	383	99
10,000	5,000	1,000	385	99
15,000	6,000	1,034	390	99
20,000	6,667	1,053	392	100
25,000	7,143	1,064	394	100
50,000	8,333	1,087	397	100
100,000	9,091	1,099	398	100
→ ∞	10,000	1,111	400	100

^a Formula for sample size when population proportion is π is

$$n_0 = \frac{z^2\pi(1-\pi)N}{z^2\pi(1-\pi) + N\epsilon^2}$$

This table assumes $\pi = 0.5$, $z = 2$:

$$n = \frac{2^2(0.5)^2N}{2^2(0.5)^2 + N\epsilon^2} = \frac{N}{1 + N\epsilon^2}$$

$$n \cong n_0$$

^b In these cases the assumption of normal approximation is poor, and the formula does not apply.

ประวัติผู้วิจัย

นางสาวจันทิกา รอดเรืองเดช เกิดวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ.2517 ที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีนิเทศศาสตรบัณฑิต จากภาควิชาวารสารศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ เมื่อปีการศึกษา 2538 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตร นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ในปีการศึกษา 2541 ปัจจุบันทำงานอยู่กองพระราชพิธี สำนักพระราชวัง